

A L U M N I **BizLetter** A L M A M A T E R

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği ücretsiz yayındır

Mezunlar Derneği'mizin
yeni başkanı

TAC'83
Aydın Ramazan Dincer

Oğuz Aydemir'69:
Sualtı arkeolojisinin temel
ilkeleri Türkiye'de yazıldı'

Tarsus Amerikan Koleji'nde Bir İlk:
Doğa Bilimleri
Araştırma Merkezi

18. Güner Baykal
Basketbol Turnuvası
Tamamlandı

Homecoming 2019

Muhteşem bir Homecoming daha geride kaldı

/bombalaki

/tarsusamerikan

/tacalumni

Neden aidat vermeliyim?

Sevgili TAC,
Aidat, tuğla getirisi ile birlikte, Derneğimizin en önemli gelir kaynağıdır. Yardım ve desteğe ihtiyacımız var. Tuğla getirilerini sadece burs için kullanabiliyoruz.

2019 YILI AİDATIMIZ

Aidat 300 TL + Üniversite Bursu 60 TL olarak belirlenmiştir.

ENGLISH AS A SECOND LANGUAGE AT PICKERING COLLEGE

SUMMER '19 ESL CAMP

4-Week Sessions:

#1: 23 JUNE – 19 JULY

#2: 21 JULY – 16 AUGUST

"All Inclusive" fee includes
TOEFL Junior Assessment

\$5,600 CAD

Learn English with students from around the world while enjoying a uniquely Canadian summer camp experience.

PROGRAM HIGHLIGHTS

- Small class size 1:15
- TOEFL Junior Assessment
- 3-day 2-night trip to an Outdoor Adventure Centre
- 24/7 supervision
- Excellent boarding facilities

FOR MORE INFORMATION, PLEASE CONTACT OUR REPRESENTATIVE:

Abdullah Şehoğlu McGill BA82, TAC77
Erenca Immigration and Education Services
Abdi İpekçi Cad. Bostan Sok. No: 15 Orjin Apt.
Şişli-İstanbul TURKEY
T: 0212-373 9421 M: 0532-231 0677
E: asehoglu@erenca.com

STUDY IN CANADA

PICKERING COLLEGE

Learning For Life. Creating The Future.

Independent Co-educational Day and Boarding School
Since 1842 | JK to University Preparatory

16945 Bayview Avenue, Newmarket, Ontario, Canada L3Y 4X2

Visit us at www.pickeringcollege.on.ca

Email us at eslsummer@pickeringcollege.on.ca

**TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu**

Başkan

Aydın Ramazan Dincer'83

Başkan Yardımcısı

Mehmet Özel'90

Sayman

Ali Cerrahoğlu'78

Genel Sekreter

Rıfat Kırıl'78

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak'63

Nihat Taner'68

Ulaş Bayraktar'93

Betül Öcal

Nuran Baykal

Tasarım

Taha Berk Güngör

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 453 13 13

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi

0805 Sokak No: 9

33440 Tarsus- Mersin

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar
Derneği tarafından
3 ayda bir yayımlanır.

İçindekiler

TAC'Yİ 130 YILDIR AYAKTA TUTAN ORTAK DEĞERLERİMİZDİR	6
ADANA'DAN HABERLER	7
MEZUNLAR DERNEĞİMİZİN OLAĞAN GENEL KURULU YAPILDI	8
TÜM CAMIAMIZI KUCAKLAYAN DERNEĞİMİZİN, VİZYON VE MİSYONUNU DEVAM ETTİRMEK EN ÖNEMLİ GÖREVİMİZDİR	10
ANKARA'DAN HABERLER	12
TAC MEZUNLAR DERNEĞİ TARİHÇESİ (2)	16
OĞUZ AYDEMİR: SUALTI ARKEOLOJİSİNİN TEMEL İLKELERİ TÜRKİYE'DE YAZILDI'	20
ZAFER MADALYASI	22
İSTANBUL'DAN HABERLER	24
CENTENNIAL CELEBRATION FOR A TEACHER	42
TAC'DE CANLANAN KÜLTÜR VARLIKLARIMIZ	48
SEV'DE GÖREV DEĞİŞİMİ	52
DEVLET SANATÇISI ŞEFİKA KUTLUER TAC'DE	56
18. GÜNER BAYKAL BASKETBOL TURNUVASI TAMAMLANDI	70
HOMECOMİNG 2019	73
FAALİYET RAPORU	117

Editörden

Erdoğan Kaynak TAC'63

Sevgili Bizletter okuyucularımız,
Dergimizin 2. Sayısında, dolu dolu geçen üç
ayın etkinliklerini; yaşanan acılarımızı ve se-
vinçlerimizi; mezunlar derneğimizin çalışmala-
rını; derneğimizin yürüttüğü projeleri ve özellikle tuğ-
la projemizdeki gelişmeleri; İstanbul- Ankara- Adana-
yurt dışında yaşayan mezunlarımızdan derlenen ha-
berleri; söyleşileri; asırlık çınarımız Haydar Hocamızı;
TAC Mezunlar Derneği Başkanımız Ramazan Dincer'i;
SEV mütevelli başkanı Mehmet Yaltır'ı; dönem bulu-
şmalarını; bu seneki Homecoming'imize katılan me-
zunlarımızın intibalarını; ve daha bir çok TAC-TALAS
haberlerini fotoğrafları ile bulacaksınız.

Lütfen dergimizin 3. Sayısında yer almasını istedi-
ğiniz camiamızla ilgili haberleri ve fotoğrafları Nuran
ablamız ve Betül ablamızla

nuranbaykal@gmail.com ve
betulablatac@gmail.com

Elektronik posta adresine göndererek, paylaşın. Biz-
letter sizin için var.

Camiamızın iletişim organıdır. Dergimiz TAC ve TA-
LAS mezunlarımızı sayfalarında buluşturarak, kaynaş-
tırmaktadır.

Bir sonraki sayımızda tekrar buluşabilmek üzere,
eslenlikle kalın.

Bizletter sizlerden gelecek fotoğraf ve haberler bekliyor.

Unutmayın:

HER MEZUNUMUZ BİR HABER

HER MEZUNUMUZ BİR MUHABİRDİR.

betulablatac@gmail.com - nuranbaykal@gmail.com - erdogankaynak@gmail.com

Hoşça kalın, Bizletter'siz kalmayın

Başkandan

Aydın Ramazan Dincer TAC'83

TAC'yi 130 yıldır ayakta tutan ortak değerlerimizdir

1 30 yıllık ulu çınar TAC'nin Mezunlar Derneği Başkanlığı'na çok geniş, özverili ve gönüllü çalışan sayısı 200'ü aşan bir ekiple gelmek, en büyük şanslarımdan biri oldu. Genel Kurul öncesi ve sonrasında mezunlarımızın derneğimizi sahiplenişini, yaptıkları olumlu katkıları, bizlerden beklentilerini ve desteklerini hep gözlemledim. Derneğimizin yatay çalışma prensibini ve kapılarının her mezunumuza açık olması en büyük gücümüzdür.

Mezunlarımızın talepleri tabii ki önemli, fırsatı olanları beraber çalışmaya tüm gönlümüzle bekliyoruz. Bugünün iletişim çağında isteyen her mezunumuzun mesafe ve zaman farkı olmaksızın çalışmalarımıza destek olabildiğini gözlemleyebiliyorum.

İlk toplantımızda görev paylaşımını yapıp, haftalık ve aylık çalışma toplantılarını kararlaştırdık. Sayısal olarak daha fazla mezunumuzla birlikte yapılacak işleri paylaşmak, mali ve kurumsal yapıyı geliştirmek, iletişim, sosyal etkinlikler, burs, spor, teknoloji, üçüncü bahar, kariyer planlaması gibi kısaca özetlenen aslında çok detaylı iş yükümüzü merkezde elliye yakın çalışma arkadaşlarımla birlikte kısa sürede başaracağıma inan-

cım sonsuzdur.

Hepimizin TAC ye bir geliş öyküsü vardı. Giderken onlarcasını biriktirmiştik. Ülkenin farklı yerlerinden gelen bir sürü çocuk. Hepimizin farklı kültürleri, farklı bakış açıları ve farklı alışkanlıkları vardı. Bunun müthiş bir zenginlik olduğunu o zamanlar tam anlayamamıştık. Üstelik dünyanın dört bir yanından gelen öğretmenlerimizle bu kültür ve yaşam zenginliği daha da üst seviyelere çıkmıştı.

Hepimiz birbirimizden çok şey öğrendik. Bazılarımız için arkadaşlarımız kardeşlerimizden de yakın oldu. Her şeyi paylaşmak, birlikte mavra yapmak ve birbirimizi her durumda kollamak bize gerçek dostluğu öğretti. Bütün bu paylaşımların arasında 1979 yılında aramıza katılan kızlarla kültürel yapımız daha da zenginleşti. Hep birlikte onlarca öykü biriktirip okuldan ayrıldık ama bağlarımız hiç kopmadı. Her dönemde olduğu gibi mezuniyetimiz birlikteliğimizi pekiştirdi. Günümüzde TAC mezunları kültür zenginlikleriyle, yaratıcılık ve zekaları ile birey olmanın verdiği özgüvenle, dünyanın her yerinde etrafını aydınlatmakta.

Dünyanın neresinde olursa olsun hangi TAC mezununa bakarsanız bakın ortak değerler bütününe görürsünüz. Her TAC mezunu çağdaş toplum kurallarına uyar, çalış-

kan ve özgüvenlidir, akılcı ve birleştiricidir, farklı fikirlerden olumlu çıkarımlar yapar, zeki ve yaratıcıdır, dayanışma duyguları her koşulda öne çıkar. Bu değerler TAC ve mezunlarını 130 yıldır ayakta ve birlikte tutmayı başarmıştır.

Bizi biz yapan değerleri pekiştirdiğimiz bir Homecoming'i de 04/05/2019 Cumartesi günü tamamladık. Dünyanın ve ülkenin dört bir yanından koşarak evine gelen en büyüğümüzden en gencine; yine onlarca öyküyü hatırladık, yine mavralarımızı konuştuk, özlem giderdik, kayıplarımıza üzüldük, bu koca aileye yeni katılanlara sevindik. Ev sahipliğini yaptığımız Homecoming'de en çok memnuniyet duyduğumuz katkı ise SEV vakfımızın yöneticileri ve mütevelli heyetinin de misafirimiz olmasıydı. Olumlu destekleri başta bizzat şahsım olmak üzere, tüm dernek ekibimizi mutlu etti. Kolay değil, Güner Baykal Basketbol Turnuvası, kayıtların tutulması, mezunlar arası spor müsabakaları, dernek tanıtımı, gala yemeği... Tüm bu organizasyonun ise eğlenmeyi, arkadaşlarıyla birlikteliği erteleyen, sayıca 100'den fazla olmakla birlikte sadece muhteşem gönüllülerle yapılabilmesi çok büyük emek ve başarıdır. Emeği geçen tüm çalışma arkadaşlarıma sonsuz sevgiler saygılar.

Emre Bozkırlı TAC'92

Adana'da yeni başkan Dr. Emre Bozkırlı

Metehan ÖZBAŞARAN '97

Tarsus Amerikan Lisesi Mezunlar Derneği Adana Şubesi Olağan Genel Kurulu 17 Ocak 2019 tarihinde Adana'da, Croma Colina'da gerçekleşti. Genel Kurul'a günler öncesinden çağrılar yapıldı ve beklenen gün geldiğinde geçmiş yönetimde ve yeni yönetimde görev almak isteyen mezunlar bir araya geldi.

Açılış ve saygı duruşu ile Genel Kurul başladı. Divan Heyeti oluşturuldu, Divan Başkanlığı görevini Müslüm Doğru abimiz üstlendi. Geçmiş dönem Yönetim ve Faaliyet Raporlarının okunması, Yönetim ve Denetim Kurulları'nın ibrası, Yeni Yönetim ve Denetim Kurulları'nın seçimi yapıldı. Dilek ve temenniler ile gece devam etti.

Gecede, kuruluştan günümüze görev alan ve emeği geçen tüm geçmiş yönetimlere teşekkür edilerek yeni hedefler, projeler belirlendi. Yeni Başkanımız Dr. Emre Bozkırlı ve ekibi hemen kolları sıvadı ve Adana'da uzun yıllardır istenen, beklenen güzel bir proje ile start aldılar. Kısa bir süre sonra gerçekleşmesi beklenen bu proje tüm mezunlarımıza sürpriz

olacak! 2 yıl boyunca görev alacak yeni yönetimin heyecanı ve ruhu şimdiden tüm mezunlarımıza yansdı.

Yönetimde görev alan 1974-2012 Aralığındaki mezunlarımızın isim listesi aşağıdaki gibidir.

- 1- Emre Bozkırlı'92
- 2- Necah Barutçu'74
- 3- İbrahim Eserce'86
- 4- Serdar Toroğlu'86
- 5- Tibet Kağızman'87
- 6- Melisa Karadayı'87
- 7- Koray Dönmez'91
- 8- Kaan Bozkırlı'91
- 9- Mehmet Ulusoy'92
- 10- Bedia Gücüm'94
- 11- Mehmet Onur Taner'96
- 12- Özgün Dede'96
- 13- Metehan Özbaşaran'97
- 14- Gökalp Sofuoğlu'97
- 15- Aylin Türkmen Uluç'98
- 16- Barış Yıldırım'12

Sevgi, saygı ve kardeşlik kavramlarının TAC'ye en çok yakışan değerler olduğunu ve TAC'yi geç-

Mehmet Özel'90

miştiren geleceğe taşıyan geleneklerin çok kıymetli unsurlar olduğunu bir kez daha hissettiğimiz, bir parçası olmaktan hep gurur duyduğumuz bir TAC ritüeli daha yaşadık.

Büyükleri ve küçükleri ile herkesi kucaklayan, kaynaştıran, Adana Şubemizin kurumsallaşmasına çok değerli katkılar sağlayan, Sevgili Başkan Mehmet Özel nezdinde tüm ekibine tekrar teşekkürler!

Mezunlar Derneğimizin Olağan Genel Kurulu Yapıldı

Aydın Ramazan Dinçer'83
TAC Mezunlar Derneği Başkanı

Sevgili Mezunlar, Ağabeylerim, Kardeşlerim, Mezunlar Derneğimizin Olağan Genel Kurulu 23.03.2019 tarihinde yaklaşık 100 mezunumuzun katılımı ile Tarsus'ta, sevgili okulumuzda başarıyla gerçekleşti. Saat 12:00 de başlayan genel kurulun divan başkanlığını geçmiş dönem başkanlarımızdan Atahan Çukurova'72 abimiz yaptı. İstiklal marşımızın okunması ve saygı duru-

şunun ardından gündem gereği derneğin son 2 yılda yürüttüğü faaliyetlerin anlatıldığı rapor okundu.

Faaliyet ve denetim raporlarının okunmasının ardından her iki rapor ayrı ayrı oylandı ve oybirliği ile kabul edildi.

Genel kurulun seçim aşamasında dernek faaliyetlerine katkı vermek üzere çalışmaya gönüllü olan herkes ismini yazdırdı ve dernek organlarına ve çalışma gruplarına seçildiler. Mezunlar derneğimizin geleneğinde her zaman olduğu gibi dernekte çalışmak isteyen, zaman ve emek

vermek isteyen her mezunumuz dernek ekibine katıldı. Bu genel kurulda da öncekiler gibi geniş bir dernek çalışma ekibi kuruldu.

Gündemin son maddesinde tüzüğe tek bir madde eklenerek; burs amacıyla şartlı bağış yapılan Tuğla Fonunun başka amaçla kullanılamayacağı maddesi tüzüğe eklendi. Tuğla fonumuzun şartlı bir bağış olduğu ve başka amaçla kullanılamayacağını zaten projenin başında bir 'anayasa' ile belirlenmişti ancak bu konu dernek tüzüğüne de eklenerek daha da güçlendirildi.

Genel Kurulun seçimiyle olu-

şan Yönetim Kurulu ilk toplantısını genel kurulun ardından yapılarak; Başkanlığa Aydın Ramazan Dincer, Başkan Yardımcılığına Mehmet Özel, Saymanlığa Ali Cerrahoğlu, Sekreterliğe Rifat Kırıl ile üyeliklere Doğan Gözde Özgödek, Ercan Acımuş ve Aylin Türkmen Uluç'u seçerek görev dağılımını karar altına aldılar.

YÖNETİM KURULU

- Metin Atamer'62
- Ali Cerrahoğlu'78 (Sayman)
- Rifat Kırıl'78 (Sekreter)
- Tamer Büyükyılmaz'82
- Ramazan Dincer'83 (Başkan)
- Atilla Arıdoğan'84
- Gözde Özgödek'86 (Üye)
- İdil Kaya'87
- Mehmet Özel'90 (Başkan Yrd)
- Ercan Acımuş'90 (Üye)
- Mine Özülkü'90
- Emine Halil Şen'92
- Aylin Türkmen'98 (Üye)
- Ahmet Turan Bülbül'03

DENETİM KURULU

- İbrahim Orhon'72
- Kemal Tarım'74 (Üye)
- Bülent Döner'78
- Ozan Levent'90 (Üye)
- Müge Canataroğlu'94 (Başkan)
- Çağlar Yılğor'01

DERNEK ÇALIŞMA GRUPLARI

- Akar Burdureoğlu '63
- Metin Sağır'76
- Temel Tırak'81
- Hüseyin Öcal'83
- Gül Sarı'83
- Banu Sönmez Tümay'83
- Müge Aysun'86
- Hale Soylu'86
- Alp Noyan Sezgin'86
- Elvan Yazmacı'86
- Sinan Bilgin'86
- Sezgin Erol'89
- Hakkı Sunay'91
- Tuba Kaya'92
- Gökçe Demirtaş'92
- Ebru Kardeşler'92
- Sena Kırıl'12
- Yarkın Yılmaz'15
- İhsan Eroğlu'18
- Meliha Manav'20

ONUR KURULU

- Tuncer Erzin'56
- A.Gazi Türkyılmaz'62
- Akar Burdureoğlu'63
- Erdoğan Kaynak'63
- Hayrettin Ergun'67
- Necdet Özcan'67
- Nihat Taner'68
- Hamdi Demirel'70
- Atahan Çukurova'72
- İsmail Gürleyik'79

İstanbul Şube Bşk: Umut Yalnız'88
Ankara Şube Bşk: Alp Bekişoğlu'73
Adana Şube Bşk: Emre Bozkırlı'92
TAC Spor Kulübü Bşk : Ali Çekiç'82
İzmir Temsilcisi: Fatih Özbayrakçı'81
Bodrum Temsilcisi: Ömer Faruk Tümer'85
Avrupa Temsilcisi: Zafer Uysal'74

Dernek YK 04/04/2019 tarihinde dernek merkezinde Homecoming ana gündemine ek olarak, yazmanlık ve iç yönetmelik konuları ile yayla evi konuları görüşülüp komisyonların raporlamaları dinlendi.

Dernek YK 11/04/2019 tarihinde dernek merkezinde Yayla Evi ana gündemine ek olarak, yazmanlık ve iç yönetmelik konuları ile inovasyon ekibinin konuları görüşülüp komisyonların raporlamaları dinlendi.

Tüm mezunlarımız web sitemizde yer alan tüzüğümüz gereği derneğimizin doğal üyesi olmakla birlikte, prosedür gereği hazırlanmış yer almak isteyenler; üyelik başvuru dilekçesi ile birlikte nüfus cüzdanı fotokopisi, bir adet fotoğraf ve ikametgah belgesi ile Dernek Ofisimize başvurabilirler. Hazırlanmış listemiz web sitemizde mevcuttur.

Mezunlar Derneğimizin tüm dünyaya örnek sevgi, saygı ve dayanışma kültürü ve geleneğini sürdüren tüm mezunlarımıza sonsuz teşekkürler.11/04/2019

TAC Sevgi ve Saygısıyla

Tüm camiamızı kucaklayan derneğimizin, vizyon ve misyonunu devam ettirmek en önemli görevimizdir

Camiamızın göz bebeği, Mezunlar Derneği'mizin yeni başkanı; TAC'83 Aydın Ramazan Dincer. Kendisini tanıyan herkesin bildiği şekliyle, "Ramo", emaneti, Ali Cerrahoğlu'ndan (TAC'78) devralarak görevine başladı.

BizLetter'in bu bölümünde, yeni başkanımızı size kendi ağzından tanıtacağız. Söz Ramo'nun;

Aslen, Mersin merkeze bağlı Çelebili Köyünden olmakla birlikte, babamın memuriyeti dolayısıyla 16/01/1965 tarihinde Tarsus'ta doğmuşum. Üç kız, iki erkek kardeşe altıncı kardeş olarak katılmışım. Babam Sıtma Savaş, Verem Savaş gibi derneklere sahada aşılama görevi yapan sağlık

memuru olarak çalışmış. Görev esnasında, trafik kazasında hayatını kaybetmiş.

Babamın, Temmuz 1967'de vefatından sonra ailem Mersin'e taşınmışsa da Tarsus'la bağlarımız hiç kopmamış. Annem altı çocuğunun tamamını okutmak için oldukça çok emek vermiş ve amacına ulaşarak hepsini meslek sahibi yapabilen dirayetli ve şanslı insanlardandı. Maalesef, annemi de Temmuz 2013'de kaybettim.

Ocak 1976'da Ali Murat Dülgeroğlu'78 önerisiyle TAC için sınav başvurusunda bulundum. Yanılmıyorsam, Haziran 1976'da, Üsküdar Amerikan kampüsünde sınava girip, Eylül 1976'da okulun, en yakın mesafeli daimi yatılısı olarak TAC'de öğrencilik hayatım başladı. Tüm arkadaşlarım telefonla da olsa evleriyle görüşebilirken benim 40 km mesafedeki ailemle haberleşmem mümkün değildi. Ancak, o dönem, tabiri caizse, ailemin yerine kocaman bir aile edinmiştim.

Hele okula ilk başladığımız üç haftayı hiç unutmam. Tüm yatılı-

lar okula alışsın diye, evci yatılılar bile üç hafta eve gönderilmemişti. Bir anda kaynaşmış kardeş olmuştuk. Mersin, Tarsus, Adana haricinde; İzmir'den, Bursa'dan, Antakya'dan, Kayseri'den ve daha hatırlayamadığım birçok şehirden kardeş, ağabey sahibi olmuştuk.

Daha sonraları da devam etti ama ilk üç haftada, hiç tanımadığımız İrlandalı, Amerikalı, İngiliz öğretmenler yeni okulumuza ve yatılılığa alışmamız için epey emek harcadılar. Okul yaşamımız boyunca başımız sıkıştığında ağabeylerden yardım gördük, burada tek tek anlatılamayacak çoklukta olumlu ve güzel hatıralar biriktirdik.

Yeri geldi topluca disiplin cezaları aldık, yeri geldi maçlara turnuvalara gittik, üzüldük, sevindik ama kişiliğimizin oluşumunda hepimizin birbirimize katkılarını unutmak ne mümkün.

Dernekle ilk yolumun kesişmesi Güner (Baykal) Ağabey'in, 82 veya 83 senesindeki, Dernek Genel kuruluna bizleri alıp çalıştırmasıyla olmuştuk ama inanın ki hayal

olarak kalmış aklımda, hiç detay hatırlamıyorum.

İzmir'de Hukuk Fakültesinde okurken klan usulü yaşamımızı devam ettirdik. Etrafım yine okuldaşlarımla çevrili olduğundan, hiç hasretlik çekmeden, benim için yabancı bir şehirde, olabileceğinin en konforlusundan, bir eğitim hayatı yaşadım.

Lisans eğitimimi tamamlayıp Mersin'e dönüşümde Aydın İzgialp Ağabey'in önerisiyle bizden mezun Cengiz Sönmez Ağabey'in yanında avukatlık stajımı tamamladım ve 25/12/1990 tarihinde ruhsat alarak fiilen başladığım avukatlık mesleğini halen devam ettirmekteyim.

Mersin'e gelir gelmez TAC Mezunlar Derneği'nin Mersin Şubesinde toplantılara katılıp ve görev almaya başladım.

Özel yaşantımı düzenleyen,

evimin direği, eşim Nesrin'le 26/04/1997 de evlenip 1999'da Ali Alp Dincer '18 ve 2003'de Şefika Ece Dincer '22 iki evlat sahibi olduk. Oğlum, mühendislik tahsiline başladı, kızım hala TAC 9. Sınıf. Okulumuz sayesinde, çocuklarım da çok geniş aile sahibi oldular.

TAC Mezunlar Derneği'nde 1998 yılından beri aktif olarak çalışıyorum. Yönetim Kurullarında üyelikler, sekreterlik ve saymanlık yaptım. Unuturum korkusuyla isim zikretmek istemiyorum ama benden önce derneğimize emeği geçmiş tüm büyüklerimize ve kardeşlerimize teşekkür ederim.

Tüm camiamızı kucaklayan derneğimizin, vizyon ve misyonunu devam ettirmek en önemli görevimizdir diye düşünüyorum. Derneğimizin tarihçesi bir seri yazı olarak Nihat Taner Ağabey tarafından titizlikle hazırlanmakta ve en kısa zamanda paylaşılacaktır diye biliyorum.

Hepimiz için en kutsal değerlerden olduğuna inandığım TAC'li olmak duygusunu, hayatımın tüm aşamalarında yaşadım, yaşamaya

devam edeceğim.

Çok şanslıyım, çünkü; kurumsal hafızası ve amacı belli bir kurumun çok onurlu başkanlığına Genel Kurulun tevecçülüğüyle oy birliğiyle getirildim. Sayı olarak, daha fazla mezunumuzla birlikte yapılacak işleri paylaşmak, mali ve kurumsal yapıyı geliştirmek, iletişim, sosyal etkinlikler, burs, spor, teknoloji, üçüncü bahar, kariyer planlaması gibi sadece başlıklar halinde özetleyebildiğim, aslında çok detaylı iş yükümüzü, merkezde elliye yakın toplamda 200 kişilik dernek gönüllüleriyle birlikte kısa sürede başaraçığımıza inancım sonsuz.

TAC Saygısı ve Sevgisiyle .

Apty's Pub'da Bahara Merhaba: Ankara bozkırında bir TAC vahası

Ege Erkoçak TAC'91

TAC Mezunlar Derneği Ankara şubesinin etkinliklerinin belki de en güzel yanlarından biri de sürekliliği olması ve geleneksel olmasıdır. Son

Cuma nerede bilirsiniz, 5 yıl sonra bile son Cuma olacağını bilirsiniz, ikinci Çarşamba KebAnk olduğu bilinir bazen 3 bazen 43 kişiyle kebaba gidilir. Kış dönemi bir geleneksel Balo muhakkak Ankaralı ve Ankara dışından gelen mezunlarımızı ağırlar. Ofis partileri de bu geleneklerden bir tanesidir, özellikle iş dünyasındaki mezunlarımızın işlerini yakından tanımamızı sağlar.

Son birkaç yıldır da Sevgili '59 Abdullah Ateş ağabeyimizin ev sahipliğinde Apty's Pub adı altında, o adı verdiği bahçesinin verandasında ilkbahar ve sonbahar aylarında buluşarak dolu dolu TAC günleri yaşayabiliyoruz. Artık gelenekselleşen Apty's pub buluşmaları, nicedir şehrin ortasında kalmış ve Abdullah ağabeyimizin emlak piyasasına direnerek hobi bahçesi olarak her daim hazır tuttuğu erik, badem, elma, kiraz, ayva ağaçlarıyla, asmasıyla, çiçekleriyle doğayla

iç içe olabildiğimiz bir kaçış noktası oldu. Güzel tarafı da bahçeden adım attığınız anda şehir hayatına hemen dönebilmeniz.

Bu sene de 27 Nisan günü bahçede toprağın içine çukur açarak içine hazırlanan mangal üzerinde pişen kebab, bir yandan bizlere Ankara'da gerçeğine en yakın Adana kebab veya Tarsus kebab yiyebilme zevkini yaşatırken, bir yandan da "bring your own booze" prensibiyle Abdullah Ağabeyin bahçedeki mahzenine yapılan katkılarla okul yılları sohbetine keyifle başlamış ve soğuk geçen bir kışın ardın-

dan ilkbahara merhaba diyorduk.

Bu buluşmamızda '55 Mezunu Gün Kuran ağabeyimizden 2015 mezunu Tuğba Öz kardeşimize kadar geniş bir yelpazede mezunlardan 35 kişiye yakın bir şekilde bir araya geldik. Rahmetli '55 Mezunu Ali Cengiz Dolunay ağabeyimizin oğlu Mehmet dahil olmak üzere bir çok mezun yakını misafirimizle dolu dolu bir gün geçirdik. '74 Refik Kutluer ağabeyimizin kasap sucukları da günün sonuna ayrı bir lezzet katarken, '94 Deniz Özdal'ın elinden humus, '86 Hale Kurdak'ın elinden TAC logolu tiramisu ve '73 Alp Bekişoğlu'nun eşi Esin ablanın elinden de enfes keklerle menümüz zenginleşti.

Özellikle günün sonuna doğru yenilen içilenlerin yanı sıra '81 dönemi mezunlarının oluşturduğu masanın neşeli sohbeti de tüm bahçeyi etkisi altına alırken, en yeni mezunumuz 2015 Tuğba'nın epey yorulduğunu da söylemeden geçemeyeceğim. Organizasyonda emeği olan tüm ağabey, abla ve kardeşlerimize de şükranlarımızı sunuyoruz, ortak bir çaba ile çok güzel bir gün geçirdik.

Sevgili Abdullah Ağabey'in her zamanki titiz misafirperverliğinin ve saklı bahçesinin keyfini en ya-

kın zamanda bir daha çıkarmak üzere artık gelenekselleşen bir dahaki Bahara Merhaba Apty's Pub Mangal etkinliğinde tekrar buluşma temennileriyle, "...Vakit, ni-

san ortasında bir akşam" diyerek Apty's Pub'la vedalaştık. '59 Abdullah Ateş ağabeyimize güzel bahçesini bizlerle her bahar paylaştığı için gönülden teşekkür ediyoruz.

20/01/2019 tarihinde yapılan TAC Mezunlar Derneği Ankara Şubesi Olağan Genel Kurulu neticesinde;

Yönetim Kurulu:

Cengiz Atalay'72
Alp Bekişoğlu'73
Ali Sedat Özberk'79
Mehmet Cüneyt Üvey'85
Hale Soylu'86
Ege Erkoçak'91
Renin Arpaç'92
Can Görgün'96
İsmail Türkdal'97
Tuğba Öz'15

Denetim Kurulu:

Bahattin Gürsöz'63
Gürkan Ertaş'63
Mehmet Artun'63
Aydın Nurhan'68
Hüseyin Cenk Turhangil'90
Oğuz Atuk'94
seçilmişlerdir. İlanen duyurulur. Görev dağılımları ayrıca duyurulacaktır.

Şube Yönetim kadrosunda yer alarak yardımcı olmak isteyenlere her zaman ihtiyaç olduğunun bilinmesinde yarar görmekteyiz. Bu doğrultuda

gönüllü olan; Gözde Özgödek ve Müge Aysun'a'86 teşekkür ederiz. Saygılarımızla,

ANKARA TALAS

Selahattin ÖNÜR TAO'60 - TAC'63

Her yıl Mart ayının son haftasında sonunda yapılması olanlaşan "Ankara Talaslılar Buluşması", bu sene 31 Mart yerel seçimleri nedeniyle 23 Mart 2019 Cumartesi günü Tunali Hilmi Caddesi üzerindeki Ramada Otel'de yapıldı. Gece, 19.00-20.00 arası, bu Buluşma'yı organize eden Gürkan Ertaş'ın (TAO'60), gelenleri karşılayarak, bu Buluşma'ya bir özellik katan ve Alptekin Orhon (TAO'66) tarafından çoğaltılmış bulunan, "Talas Amerikan Koleji Marşı"nın ("All Hail Talas to Thee") CD'sini, SEV tarafından 2018'de yayınlanan Talas Amerikan Okulu'nun Kısa Tarihçesi başlıklı kitapçığını ve derlemesi Can Akkoç (TAO'52) tarafından yapılan 2 adet Geleneksel Türk Musikisi CD'sini vermesi, ayakta buluşmalar ve yuvarlak masalara yerleşmelerle başladı ('61'liler her zaman olduğu gibi tek masaya sığamadılar ve tabii bu özellikleri ile de takdiri hak ettiler).

Gürkan'ın saat 20.00'de, son bir yıl içinde aramızdan ayrılanları da anarak, yaptığı açılış konuşmasının arkasından Alptekin Orhon,

"Talas Amerikan Koleji Marşı"nın solo, koro ve enstrümantal olarak (16 enstrüman için ayrı ayrı) notalarının yazılmasının öyküsünü anlattı. Bu çalışmayı gerçekleştiren ve Alptekin'in davetlisi olarak aramızda bulunan besteci Arda Özmen'e, Gürkan Ertaş tarafından, kendisinin artık Talas'ın tarihinde yerini aldığı belirtilerek tüm Talaslılar adına teşekkür plaketi verildi. Marş, hem enstrümantal, hem solo olarak ayrı ayrı, salonun da katılımı ve alkışlarıyla çalındı. [Alpaslan Orhon tarafından youtube'a yüklenmiş bulunmaktadır: (https://youtu.be/q2m_inb5WNY)].

Buluşma'nın konuşmacısı olarak, İskender Sayek (TAO'60), belgelerle görseller eşliğinde Talas Amerikan Koleji'nin (yemekhane girişinde yerde mermere de işlenmiş olan) "Head"; "Hand"; "Heart"; "Health" mottosunun "Health" ögesinden yola çıkan "Talas Hastanesi" başlıklı özgün bir araştırmanın sunumunu yaptı. İskender'in sağlık ögesini ele alarak yaptığı araştırma ile elde ettiği belgelerin üzerinde bir tıp bilim adamı olarak değerlendirmeleri, 1887'de

BULUŞMASI 2019

bir klinik olarak başladıktan sonra 1890-1927 arasında hastane olarak çalışan bu sağlık kuruluşunun zamanında ne denli önemli işlev görmüş olduğunu gösterdi. "Medical missionary work" olarak başlayan kuruluş, 1910 yılında "American Board" Heyeti'ne geçmiş. Konak'ta bulunan ve daha sonra 2. ve 3. sınıfların yatakhane olan binanın, klinik binası ile birlikte 1927 yılına kadar hastane olduğunu, hemşirelik eğitimi alan Talas Kız Koleji öğrencilerinin hemşire olarak görev yaptığını öğrenmiş olduk. Bu sağlık kuruluşunu başlatan ve yaşatanlar (A.R.Hoover, baba-oğul W. Dodd'lar, Dr.Nute ve kısa süre önce yaşamını yitiren Warren Winkler) anılmış oldular. İskender'in, Talas'ın ve Talas Amerikan Koleji'nin tarihini özgün bir yönü ile ele alan sunumu ilgi ile izlendi.

Sunum arkasından saat 20.00'de-

ki açılış öncesi fon müziği olarak gelenlere dinletilen Geleneksel Türk musikisi CD'lerinin de verilmiş olmasının nedeni anlaşıldı. Metin Atamer (TAO'58), önce Alptekin Orhon, daha sonra da eşi Yıldız Hanım'la birlikte, saz ekibi eşliğinde, önce "Yemen Türküsü"nü (salonla birlikte), sonra da, birinin sözlerinin anlaşılır, diğerlerinin ise okunmasının bile zor olduğu dört geleneksel klasik Türk müziği eserini seslendirdi.

"Resital"den sonra Buluşma'daki en kıdemli mezunlardan Can Akkoç, Fethullah Özelçi (TAO'49) ve Hadi İlbaş (TAO'41) sırasıyla konuşma yaptılar. Can Abi uzun yıllar Amerika'da yaşadıkdan sonra Talaslı abi ve kardeşleri ile buluşmasının kendisinde yarattığı heyecanı ve duygularını bizlerle paylaştı. Fethullah Abi konuşmasında Mr.Wilson ve Dr.Nute'u; Hadi Abi de Mete Akyol'u anekdotları ile andılar.

Bu konuşmalardan sonra Sinan Bayraktar (TAO 61), Frank A. Stone'un son baskısı 2006 olan Academies for Anatolia: A Study of the Rationale, Program and Impact of the Educational Institutions Sponsored by the American Board in Turkey, 1830-2005 başlıklı kitabının önemine değindi ve bu kitaptaki incelemeler arasında yer alan, İzmir Amerikan Koleji'nden Sıdika öğretmen ile Atatürk arasında 1929 yılında geçen ilginç bir anekdotu anlattı.

Buluşma, saat 11:00 sularında herkesin ayağa kalkarak vedalaşmaya başladığı, bir grubun ise Metin Atamer ile birlikte bir daire oluşturarak o zor parçaları (önümüzdeki yıla hazırlık olarak herhalde) birlikte "terennüm" ettikleri bir ortamda buluşmalarıyla sona erdi.

Mart 2020'de buluşmak üzere, sağlıklı kalalım!

(*) "Ey Çerh-i sitemger dili nalana dokunma"; "Mahzun gönül heyhat şad olacak mı sanıyorsun"; "Gülşende yine ahu enin eyledi bülbül"

TAC MEZUNLAR DERNEĞİ TARİHÇESİ (2)

Akar Burduroğlu, Nihat Taner, Rifat Kırıl, Betül Öcal, Sena Kırıl

Mezunlar Derneğinin kuruluşu hakkında Cevdet Naci Gülalp ('47), Doğan Güvenç ('48), Prof. Dr. Mustafa Aysan('52) ve Tuncer Erzin ('56) ağabeylerle görüştük. Geçen sayıda 1947 Yılığında aktardığımız, Ankara'da kurulmuş olan Dernek hakkında bilgileri yok. Bu durum ilk girişimin resmi olmadığını ve/veya Dernekler Masasında kaydı olmadığını düşünüyor.

Mezunlar Derneği ne zaman kuruldu, kurucu üyeler ve başkan kimdi? Bu konu hakkında elimizde 5 belge var.

1. Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Cemiyeti Nizamnamesi. Mezunlar Cemiyeti 4 Kasım 1958'te Tarsus'ta kurulmuştur. Kurucu üyeler Tarsus'ta ikamet etmekte olup isimleri, meslekleri ve TAC mezuniyet seneleri aşağıdadır. Nizamnamede üyelerin görev dağılımı belirtilmemiştir.

Muvaffak Kavrar (Avukat'46)
Ali Alptekin (Öğretmen'45)
Kemal Homurlu (Avukat'44)
Kayhan Ramazanoğlu (Çiftçi'37)
Orhan Uygur (Çiftçi'45)
Turhan Uygur (Çiftçi'45)
Nevzat Yaramış (Avukat'44)

2. Tarsus Kaymakamı Fahir Arkan imzalı, 13.11.1958 tarihli belge. Dernek hakkında bir tahkikat raporu niteliğindeki belgede "Derneğin sezilen temayülleri yoktur" ifadesi dikkat çekicidir.

3. 15.2.1959 tarihinde yapılan Mezunlar Cemiyeti'nin ilk Genel Kurul toplantısı zaptı.

Bu belgede "İdare heyeti başkan vekili Muvaffak Kavrar" ve "muhasip üye Turhan Uygur" ifadeleri geçmektedir.

4. Mart 1961 tarihli Alum-

25 Mart 1973 tarihli Mezunlar Derneği Toplantısı.
Ortada Divan Başkanı Mustafa Gürkan'35, arkasında Haydar Göfer, üstte soldan 3. Güner Baykal'58, altta sağda Muvaffak Kavrar'46.

ni Newsletter. Belgeyi yayınlayan kuruluş "Alumni Association for Graduates and Friends of Tarsus American College" olarak geçiyor.

a) Yeni öğretmenlerin tanıtıldığı New Faculty Members başlığı altında Dernek başkanının Kayhan Ramazanoğlu ağabeyimiz olduğu belirtiliyor: **"Our Alumni President Kayhan Ramazanoğlu'37 is also a teacher – translation."**

b) 1961-1962 dönemi için Mezunlar Derneği Yönetimine (Alumni Association Officers) aşağıdaki kişilerin seçildiği belirtiliyor: Başkan Kayhan Ramazanoğlu '37 Başkan yardımcısı Aytok Utkan'54 Sekreter Mehmet Güreş '51 Muhasip Haydar Göfer.

5. 19 Nisan 1961 tarihli Alumni Newsletter. Bu belgede dikkat çekenler:

a) Her yılın Nisan ayının son pazar günü "Kolejlilerin Baklava Gü-

nü" olarak kabul edilmiş. O yılın ünlü Tarsus baklavası ne yazık ki anılarda kaldı!

b) Erciyes Palas adını hatırlayanlar da azaldı. Adana'nın bu ünlü otelinde yapılan yemekli toplantıya 38 kişi katılmış. Okulumuzun en eski mezunu Ferhat Naci Bey'e (1927) bir armağan verilmiş. Bu hususu danıştığımız Cevdet Naci Gülalp ağabeyimiz, kuzeni Ferhat Naci bey Kolej'de belki bir-iki sene okumuş olabileceğini ama mezun olmadığını ifade etti. Mevcut belgelere göre ilk mezunumuz 1930 sınıfından Ahmet Nedim Bolgöl'dür.

c) Burada da Mezunlar Derneği Başkanı olarak Kayhan Ramazanoğlu adını okuyoruz.

Cevdet Naci Gülalp ağabeyimiz merhum Kayhan Ramazanoğlu'ndan ders aldığını hatırlıyor. Mülayim bir karakteri olan Kayhan beyden daha faal olarak

Muvaffak Kavrar beyin Dernek işlerini takip ettiğini de vurguluyor. Tuncer Erzin ağabey, Kayhan beyin hem akrabaları olduğu hem de İngilizce dersinde öğretmeni olduğu bilgisini paylaştı.

Yukarıdaki açıklamalar ışığında mezunlar Derneğinin kuruluş aşamasında başkanının TAC '37 mezunu Kayhan Ramazanoğlu olduğunu, ancak kısa bir süre sonra yerini '46 mezunu Muvaffak Kavrar'a bıraktığını söyleyebiliriz. Mezunlar Derneğinin aktif olarak çalışmaya başlama-

sı sayın Kavrar'ın başkanlığı döneminde gerçekleşmiştir. Bu dönemde okulumuzun arkasındaki arsa satın alınarak futbol sahası olarak kullanılmaya başlanmıştır. Keza Sadık Paşa Konağının okulumuz adına satın alınması Muvaffak Kavrar döneminde gerçekleşmişti.

Çok değerli katkıları nedeniyle Muvaffak Kavrar ağabeyimizi ve hizmetleri için daha önce görev yapmış tüm dernek yöneticilerimizi saygıyla ve şükranla anıyoruz.

Toplantı sonrası Muvaffak Kavrar ('46), Haydar Göfer, Aytok Utkan ('54)

Z. Naci Kavrar TAC'89

Kolej hayatım O'ndan aldığım bir haberle başladı...

Bir Eylül günü; Tarsus'un sıcağından bezmiş bir öğleden sonra aşağıdan zile bastı. Hep yapardı bunu!

Zira, eve hiç eli boş gelmezdi. Ben aşağı indim. O, arabanın arkasından toptancıdan aldığı erzakları indiriyordu. Namlun'dan döneli bir kaç gün olmuştu ve dolayısıyla evimizde erzak azdı. Bir an göz göze geldik ve ağlamaya başladı. O baktığı zaman gözünde şimşekler çakan heybetli adam apartmanımızın önünde, o vakit kiralılarımız olan ayakkabıcı Ufuk abi ve manifaturacı Refik bey'in meraklı bakışlarına aldırmadan hüngür hüngür ağlıyordu. Ne olduğunu anlamadan birbirimize sarıldık ve kulağıma boğuk bir sesle:

"Efendi, kazandın! Koleje girdin!" dedi.

O günden sonra bana ve kardeşlerime her zaman Kolejli olmanın bir ayrıcalık olduğunu ve bununla gurur duymamızı tembihledi.

O hep Kolejle gurur duymuştur! Özellikle, Kolej'in kendisine yeni ufuklar açtığını ve borcunu tüm hizmetlerine karşılık zor

Okul Üniformasıyla Muvaffak Kavrar kardeşleri ile birlikte.

Muvaffak Kavrar ve Babası
Zekeriya Kavrar

ödeyeceğini her fırsatta söylemiştir. O Kolej'den sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni (1950 mezunu) ve daha sonra da Harvard Law School'u (1952 mezunu) bitirmiştir. Ancak, kendisine sorulduğunda O hep "TAC mezunuyum" demiştir.

Yine O, kendisini Kolej'in gö-nüllü hukuk müşaviri saymış ve özellikle eski futbol sahasının ve Sadık Paşa Konağı'nın tapularının temininde aktif olarak görev yapmıştır. Hatta, öğrencilik yıllarında okul duvarı örülürken Mr. Woolworth'un talimatıyla işçilerin başında bulunmuş ve bir süre okulun kasasını belinde taşımıştır.

Tarsus-Mersin arası devlet yolu inşaatını yapan Amerikan şirketinde yine Mr. Woolworth'un yardımıyla iş bulmuştu. İkinci Dünya Savaşının yokluk yıllarında ailesine katkı-

da bulunduğunu gururla anlatırdı. Hatta, bir "ekmek" anısını bazen gülerek; bazen de hüzünle anlatırdı:

Yol inşaatını yapan şirket çalışanlarına gündeliğinin bir parçası olarak kiloluk somun ekmek verirmiş. Babam bu ekmeği koltuğunun altına alıp ısıklık çalarak Tarsus sokaklarında gururla ve kimi zaman korku içerisinde dolanırmış. Çünkü o acımasız yoksulluk yıllarında ekmek bile zor bulunurmuş.

Babam için Kolejli olmak bir ayrıcalıktı. Doktoru Kolejli olmalıydı! O yüzden ille de Muhittin "Tortis" Özbekli'ye görünürdü. Muhittin amca rahmetli anneme takılırdı, "Bunun turşusunu mu kuracaksın kız Aliye?!" diye...

Uçak bileti alınacak... Rahmetli Aytok Utkan abinin Adana'daki acentesine giderdik. Arabasını değiştirecek, Bozbey'lerin Renault acentesine bakardık.

Benim ilk mentorum ve kırvem Halim Güreş ('46) babamın en yakın arkadaşıydı.

Daha sonra Efes Pilsen günlerinde mentorum yine babam

Muvaffak Kavrar ve eşi Aliye Kavrar.

Muvaffak Kavrar, eşi Aliye Kavrar, Kızı Keriman Kavrar oğulları Zekeriya Naci Kavrar, Ahmet Murat Kavrar, Aydın Muvaffak Kavrar en küçük Abdullah Haldun Kavrar annesinin karnında.

sayesinde Hamdi Demirel ('71) idi. Hamdi abi daha sonra Mezunlar Cemiyeti Başkanı olmuştu. Sanırım babamdan aldığı feyz ile.

Daha sonraları mezun arkadaşları ve Mr. Robeson'ın (his brother from another mother) yardımları ile Mezunlar Cemiyetini kurup, ilk Başkanı olmuştur. O Mezunlar Cemiyeti ki şimdi ihtiyacı olan öğrencilere burs olanağı sağlıyor.

Zaman zaman, fırsatını bulduğunda eniştemiz Kemal Tarım'a ('74) Kolejli olup da okulu-na hizmet etmeye devam ettiği için teşekkür eder, bize örnek olarak gösterirdi.

Şöyle de derdi: "Koleje en iyi Kolejli'ler sahip çıkar!"

Ailemizde üçüncü kuşak Kolej Mezunlarımız var. Gururluyuz!

O çok iyi bir avukat, yardımsever bir insan ve mükemmel bir Kolejliydi! Ama her şeyden önce O benim biricik babamdı!

Babamı (Yahya Muvaffak Kavrar TAC '46) 27 Şubat 2003'de kaybettik. Ruhu şad olsun.

Sevgiler ve Saygılar,

Bu yıl mezuniyetinin 50.yılı'nı kutlayan TAC'69 mezunumuz Mehmet Gür'ün TAC yıllarından da söz ettiği "YOL" hatıratı kitapçılarda yerini almıştır. Mezunumuzu tebrik eder, sağlıklı ve mutlu günler dileriz.

TAC'05 mezunumuz Coşar Alptaş ile Cansu Çağlayan dünya evine girdiler. Homecoming tarihine rast gelen düğün öncesi okuluna gelerek fotoğraf çektiren mezunumuz ve eşini görmek bizleri çok mutlu etti. Ömür boyu mutluluklar dileriz.

TAC'91 mezunumuz Prof. Dr. Hakkı Sunay İstanbul Altınbaş Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesinde Dekan olarak göreve başlamıştır. Kendisine başarılı ve mutlu yıllar dileriz.

TAC'90 Serkan Munsuz, Lenia Matias ile evlendi. Ömür boyu mutluluklar dileriz.

Türkiye'de en prestijli basın ödülü olarak kabul edilen Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin 2018 Türkiye Gazetecilik Başarı Ödülleri'nde, 12-13-14 Eylül 2018 tarihlerinde BBC Türkçe'de yayımlanan "ABD Diplomatik Belgelerinde 12 Eylül" başlıklı haberle İnternet Haber dalında TAC'99 mezunumuz İrem Köker ödül kazanmıştır.

Habere linkten ulaşabilirsiniz;

<https://www.bbc.com/turkce/haberler-turkiye-47571383>

Kendisini tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

TAC'96 döneminden Onur Özgül ve eşi Burçin Özgül'ün "Maya" ismini verdikleri kızları 8 Mayıs 2019 tarihinde dünyaya geldi. Özgül ailesini kutlar, sağlıklı ve mutlu bir yaşam dileriz.

Oğuz Aydemir: Sualtı arkeolojisinin temel ilkeleri Türkiye’de yazıldı’

Tarsus Amerikan Koleji 1969 Mezunumuz ve Türkiye Sualtı Arkeoloji Vakfı (TINA) Başkanı Oğuz Aydemir’in ülkemizin arkeolojik zenginliklerine ve birçok diğer sivil toplum kuruluşlarına yaptığı değerli katkılara bir yenisini daha ekledi. Oğuz Aydemir’69 geçtiğimiz günlerde ‘Bir Tuğla da Sen Koy!’ bursuna büyük bağışta bulunarak eğitime önemli bir katkıda bulunmuştu. Oğuz Aydemir ağabeyimizi kutluyor ve onunla gurur duyuyoruz.

Türkiye’de bulunan dünyanın en eski gemi batığı UNESCO’da tanıtıldı.

Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü’nün (UNESCO) Fransa’nın başkenti Paris’teki genel merkezinde düzenlenen konferansta, Türkiye’de bulunan dünyanın en eski gemi batığı tanıtıldı.

Konferansa; UNESCO Nezdindeki Türkiye Daimi Temsilcisi Büyükelçi Ahmet Altay Cengizer, Uluslararası Anıtlar ve Sitler Kon-

TINA Başkanı Oğuz Aydemir,

seyi Uluslararası Sualtı Kültür Mirası Komisyonu (ICOMOS ICUCH) Genel Sekreteri Doç. Dr. Hakan Öniz, Sualtı Görüntüleme Yönetmeni Tahsin Ceylan, Türkiye Sualtı Arkeoloji Vakfı (TINA) Başkanı Oğuz Aydemir, UNESCO Sualtı Kültürel Mirasın Korunması Sorumlusu Ulrike Guerin ve çok sayıda yabancı katıldı.

“ARKEOLOJİK ZENGİNLİKLERİNE SAHİP BİR ÜLKE”

TINA Başkanı Oğuz Aydemir,

başkanlığını yaptığı vakfın sualtı arkeoloji faaliyetlerini desteklemek amacıyla iş adamları tarafından 20 yıl önce kurulduğunu kaydetti. Türkiye’nin, sualtı arkeolojik zenginliklere sahip bir ülke olduğunun altını çizen Aydemir, sualtı arkeolojisinin temel ilkelerinin Türkiye’de yazıldığını ifade etti. Aydemir, Akdeniz’de milattan önce 1600’den bugüne kadar her yüzyıldan birkaç gemi batığı bulmanın mümkün olduğunu söyledi. Bunların insanlık tarihine de ışık tuttuğunu belirten Aydemir, Türkiye’de bulunan zenginliklerin dünyada tanıtılması konusunda üzerine düşen görevleri yerine getirdiklerini anlattı. Programda söz konusu gemi batığını tanıtan bir video gösterimi de yapıldı.

Türkiye’de bulunan dünyanın en eski gemi batığı.

ÇALIK DENİM İÇİN YAPTIĞIMIZ KİTAP GRAPHİS ÖDÜLÜ ALDI

Ali Kabaş’76

Çalık Denim 30. yıl için yaptığımız “30 Yıl 30 Yetenek” kitabı Graphis Ödüllerinde Gümüş Ödül kazandı ve Graphis Design Annual 2019’da yerini aldı. Graphis, 1944’den beri Tasarım, Reklamcılık, Fotoğrafçılık ve Sanat/İllustrasyon alanlarında olağanüstü yeteneklerin eserlerinin sunumunu ve tanıtımını üstleniyor.

Çalık Denim, 30. yılında denim kumaşı sanat ve tasarımın gücü

ile birleştirmek üzere “Denim Loves Art” projesini dünyanın önde gelen tasarım, tekstil ve iç mimarlık okullarından otuz genç tasarımcı ile gerçekleştirdi. Tasarımcılar denim kumaşın başka bir yüzünü keşfederek kendi dallarında eserler ürettiler.

30 eserin fotoğraflanması için ben, kitap tasarımı için de Yetkin Başarır devreye girdi. Eserleri hem kitap hem sergi kullanımı için önce stüdyoda sonra da kitap için İstanbul’un farklı dış noktalarında çekmek üzere fikir birliği

ne vardık. Amacımız uluslararası arenada iş yapan Çalık Denim’in Türkiye ve İstanbul bağlantısını vurgulamaktı.

Stüdyo çekiminde hedefimiz, farklı bakış açıları ve siyah fonda yaratıcı aydınlatma kullanarak eserlerin özelliklerini ortaya çıkarmak ve dramatik fotoğraflar elde etmektir. Eserlerin birbirinden çok farklı olması çekim tekniğine hakimiyet gerektiriyordu. Çalışkan bir çekirdek ekiple ve Çalık Denim’den Pınar Demirel ve Selen Ergül’ün katkılarıyla üç günde istediğimiz kareleri elde ettik.

Dış mekan görselleri için de üç gün boyunca İstanbul’un Anadolu ve Avrupa yakalarında Karadeniz’den Marmara’ya kadar algılarımız açık bir şekilde dört model ile dolaşarak çekim yaptık. Fotoğrafların kitaptaki kullanımını düşünerek hislerimizin bizi yönlendirmesine izin verdik. Begüm Yamanlar, Ege Yüce ve yine Selen Ergül’ün dahil olduğu ekibimizin özverişiyle de zoru başardık.

Gümrah Şengün’ün editöryal çalışması, Yetkin Başarır’ın üst düzey kitap tasarımıyla ortaya gurur duyacağımız kalıcı bir eser çıktı.

ZAFER MADALYASI

Ercan Özer

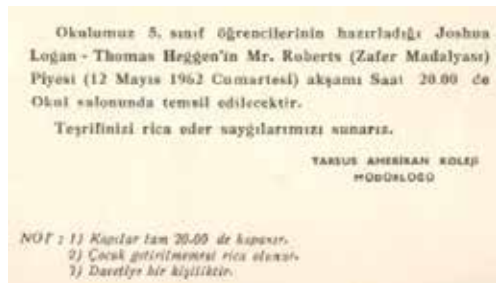

Tarih: 20 Mayıs 1962

Yer: Tarsus Amerikan Koleji (Assembly Hall)

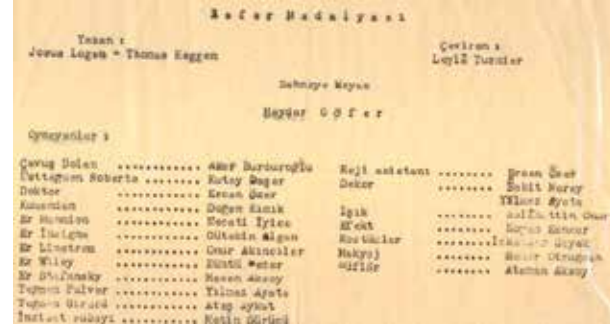
Salon ağzına kadar dolu, davetliler oyunun ne zaman başlayacağını teyid için gönderilen davetiyeye bir kez daha göz atıyorlar.

Salona girmeden önce kendilerine dağıtılan kağıtta oyuncuların ve görevlilerin adları yer alıyor.

Ses efekt yöneticisi Noyan Sancar arkadaşımız en son ses denetimlerini yapıyor.

Davetliler merakla perdenin açılmasını beklerken biz takvim sayfalarını birkaç ay geriye sarıyoruz...

Tarih: Ocak 1962, yılbaşı tatili

Yer: Ankara Meydan Sahnesi

Zafer Çarşısı yanında Kartal Tibet gibi ünlü oyuncuların İstanbul'a geçmeden önce "Fare Kapanı" gibi oyunları oynadıkları zamanlar...

Meydan Sahnesinin kurucularından olan, Ankara Radyosu'nda dramaturgluk ve çevirmenlik, ayrıca Radyo Tiyatrosu Müdürlüğü yapan daha sonra yazdığı eserlerle ünlü yazar Adalet Ağaoğlu ile seyirci koltuklarındayız.

Adalet Ağaoğlu beni daha önce Ankara Radyosunun açtığı ve benim de kazandığım spikerlik sınavından tanıyordu. "Zafer Madalyası"nı seyrederken bakışlarım beni Tarsus'a götürdü, bir an sınıf arkadaşlarımla birlikte bu oyunu Assembly Hall'da oynadığımızı kurguladım.

Perde kapandıktan sonra Adalet Ağaoğlu'ndan, Zafer Madal-

yasını Tarsus Amerikan Koleji'nde de sahnelemek istersek oyunun senaryosunu bize verip veremeyeceğini sordum ve bir okulda temsil edileceği için herhangi bir telif hakkı gibi hukuksal bir sorunla karşılaşmayacağını belirttim. Kendisi anlayış gösterdi ve senaryoyu verdi. Kendisine müteşekkirim.

Tarsus'a döner dönmez Sevgili Haydar Göfer hocamızla görüştüm. Kendisi oyunu sahneye koymayı kabul etti. Hemen çalışmalara başladık. Rol dağıtımını yaparken karşılaştığımız başlıca sorun oyunda tek kadın rolünü oynayacak kişiyi bulmaktı. Uzun uğraşlardan sonra şimdi bizi yukarıdan seyretmekte olan Koray Tanfer'i razı edebildik. Kız öğrencilerin olmadığı ve sergilediğimiz gösterilerde kadın rollerine erkek arkadaşlarımızı zorladığımız, "co-education" diye her ortamda koro halinde dile getirdiğimiz o yıllardan sonra isteğimizin gerçekleşmiş ve TAC bahçelerinin güzel çiçeklerle süslenmiş olduğunu görmek biz eski nesiller için de kıvanç verici olmuştur.

Gemide geçen bu oyun provalarımız da çeşitli anılarla süslenmişti. Necatinin, Hasan'ın oyundaki Amerikan ismini unuttup, "Hasaan, Hasaan gel buraya bir bak" diye bağırması, Hasan'ın oraya giderken sahmeden inip aşağıdan giderken Haydar Hoca'nın "Oğ-

lum orası deniz, sen ne yapıyorsun" demesi bunlardan birkaçıydı.

20 Mayıs 1962 gecesi "Zafer Madalyası"nın perdesi açılırken, Sevgili Haydar Hocamız arka perdenin arasından meraklı gözlerle oyunu izlerken, hiç vazgeçmediği alındaki kakülünü kıvrırmakta olan Ataman Aksoy da süflörlük için hazırlanıyordu.

Oyun ilerledikçe Yılmaz'ın başarılı sahnelerinde Haydar Hocamız "Yılmaz rol yapmıyor, kendini oy-

nuyor"

diyordu. Geriye bakıp o sahnelerden birkaçını sizlerle paylaşalım.

Oyunun sonunda selama çıktığımızda bizlere yöneltilen alkışlarla yüreklerimiz doluyordu.

Perde kapandığında TAC'daki anılar tarihine bir yenisini ekleniyordu.

Bizim "Zafer Madalyamız" kalplerimizin üstünde taşıdığımız Haydar Hocamızdır. Arkasında bıraktığı yüzüncü yılında bizlere şimdiye kadar olan çeşitli katkıları için kendisine sonsuz teşekkürlerimizi sunuyor, daha nice uzun sağlıklı, neşe dolu yıllar diliyoruz. Bu vesile ile "Zafer Madalya"sında rol almış, şimdi aramızda olmamakla beraber yüreklerimizde yaşayan arkadaşlarımızı da sevgiyle anıyoruz.

TAC'nin bana en büyük katkısı Tiyatro ve Editörlük oldu

TAC'97 Başak Keser İstanbul Kadıköy'de çok eğlenceli bir röportaj gerçekleştirdik. Ondan çok şeyler öğrendik, teşekkürler Başak abla...

Röportaj;
Fem Yüksel'18
Sıla Arman'18
İhsan Önal'98

■ *Başak abla bize kendinden bahseder misin?*

1979 yılında Mersin'de doğdum. TAC'den 1997 yılında mezun oldum. İstanbul Üniversitesi İşletme bölümünü bitirdikten sonra gazeteciliğe başladım. Akşam Gazetesi ve Vatan Dergi Grubu'nda muhabirlik ve editörlük yaptım. Sonra GittiGidiyor, YKM ve n11.com'da içerik editörü olarak çalıştım. Bunların yanı sıra oyunculuk ve seslendirme yaptım. 2017 yılında kurumsal hayata veda ettim. İstanbul Drama Sanat Akademisi'nde Yaratıcı Drama Liderliği eğitimini tamamladım. Bir yandan freelance olarak çalışıyorum bir yandan da yaratıcı drama alanında kendimi geliştirmeye devam ediyorum.

■ *Tarsus yolculuğun nasıl başladı?*

Bizde TAC'lilik aileden gelme bir gelenek değil. Babam TAC'ye karşı oynadıkları maçlarda nasıl yenildiklerini anlatır, TAC'den övgüyle bahsederdi. Belki bir anlamda babamın hayalini gerçekleştirdim.

■ *Mesleğini seçerken Tarsus'un nasıl etkisi oldu?*

TAC'nin belki de hayatıma en büyük katkısı, yapmaktan çok keyif aldığım iki şeyle beni tanıştırması oldu. Tiyatro ve editörlük. Bir anlamıyla ilgi alanlarımı ve becerilerimi keşfettim. TAC'de tohumu atıldı ve o günden bu yana da o tohumun meyvelerini topluyorum.

Ortaokulda Speech & Drama dersini seçmem ve Drama kulübüne katılmamla tiyatro serüvenim

başlamış oldu ki hala farklı şekillerde devam ediyor. Okul süresince "My Fair Lady", "Gözlerimi Kapatırım Vazifemi Yaparım", "Vişne Bahçesi" ve "Godot'yu Beklerken" oyunlarında rol aldım. Lise son sınıfta 99 dönemiyle "Kadınlık Bizde Kalsın" oyununa çalıştık. Lisede tiyatroya ek olarak Biz gazetesinin editör ekibine katıldım. Tiyatro ve gazete ile o kadar meşguldüm ki üniversite sınavına çalışmaya vakit kalmıyordu ama çok mutluydum. Üniversi-

Apartman / Studio Oyuncuları

teyi bitirdikten sonra rotam tekrar editörlüğe döndü. Tiyatroya uzun bir ara verdikten sonra hayatımdaki eksikliğini hissettim ve Studio Oyuncuları'nda oyunculuk eğitimine başladım. Kariyerim boyunca editörlük ve tiyatro eş zamanlı olarak devam etti. Kimi zaman biri daha ağır bastı ancak her ikisi de hayatımdan tam anlamıyla hiç çıkmadı.

■ *Yaptığın projeler neler?*

Studio Oyuncuları'ndan Ridade Tuncel'in oyunu Apartman'da rol aldım. Apartman 3 sezon devam etti. Arkadaşlarımla kurduğumuz Kadıköy Sanat Tiyatrosu'na katıldım, orada "Çehov Kısa Oyunlar", ve "Masanın Altında" oyunlarında oynadım. Ayrıca Entropi Tiyatro'nun August

Biz standı 1997

Yaratıcı Drama Atölyesinden

Strindberg'in Güçlü ve Samuel Beckett'in Oyun metinlerini bir araya getiren Açık Pencere adlı oyununda rol aldım. Bunların yanı sıra oyunculuk ile ilgili çeşitli atölyelere katıldım ve kısa filmlerde oynadım. Bir süre sonra tiyatro ile ilişkim farklı alanlara doğru evrildi. Sanat disiplinlerinden beslenen, yaparak-yaşayarak öğrenme yöntemi olan yaratıcı dramaya yöneldim. Aynı zamanda bir tiyatro grubunun dramaturgi ekibindeyim.

■ *Gelecek projelerin neler?*

Şu anda Çocuklarla Felsefe Ko-aylaştırmaya devam ediyorum. Eğitimi tamamladıktan sonra yaratıcı drama ile felsefe atölyeleri yapmayı planlıyorum.

Kadınlık Bizde Kalsın ekibi / TAC

My Fair Lady / TAC Drama Kulübü

Masanın Altında / Kadıköy Sanat Tiyatrosu

“Amerikalılar yapar, sen yapamazsın.” algısını yıktım

Gökcan İlbay'09 ile röportaj esnasında

Emin Ersoy'83 abi de katıldı. Onun katılımıyla muhabbetimiz çok daha derinleşti ve keyifli bir şekilde röportajı tamamladık. Çok teşekkürler Emin abi..

Röportaj;
Fem Yüksel'18
Sıla Arman'18
İhsan Önal'98

■ *Gökcan abi, bizlere kendinizden bahsedermisiniz?*

Nişantaşı'nda doğup büyüdüm. İlk ve ortaöğrenimimi de aynı semtteki FMV Işık Okulları'nda tamamladım. Lise eğitimim için her yaşıtım genç gibi sınavlara girdim ve Tarsus Amerikan Lisesi'ni kazandım. Lise ikideyken ise Türkiye'den ayrılıp Kaliforniya'ya gittim. Liseden mezun olduktan sonra üniversiteye Kaliforniya'da devam ettim ve California State University Long

Beach'de Film ve Elektronik Sanatlar bölümünü okudum. 2015'te mezun oldum. Film ve sanatla uğraşacağımı Nişantaşı'nda geçen yıllarımda anlamıştım. Ortaokulda arkadaşlarımı oynattığım pek çok film çektim. Üniversiteden mezun olduktan sonra Stuart M. Rosen'a yıl boyu süren asistanlığım süresince bir TEDx semineri de çekme fırsatım oldu. ABD'de çalışırken, Vietnamlı bir arkadaşım bana ülkesinde iş teklifinde bulundu. Tamam deyip bu bambaşka dünyaya gitmeye karar verdim ve ne kadar doğru bir iş yaptığımı gider gitmez anladım. Arkadaşımdan amcası J. Walter Thompson'un yapımcısı çıktı ve onun bağlantısıyla yaptıkları iş teklifini memnuniyetle kabul ettim. Vietnam'da bir yıl çalıştım. Daha sonra çalıştığım sektörde Vietnam'a göre çok daha üst düzeyde

ekol olarak kabul edilen Malezya'ya gidip bir yıl da orada çalıştım. Daha sonrasında yolculuğumun durağı yeniden Türkiye oldu. Bir süredir buradayım ve reklam sektöründeki çalışmalarına burada devam ediyorum.

■ *Tarsus yolculuğunuz nasıl başladı?*

Ortaokuldan sonra TAC'yi kendim araştırdım. Ailemin bir tarafı bu topraklardan olduğu için ben de bölgeyi keşfetmek ve buraya gelmek istedim. İtalyan ve Fransız liselerine puanımın yetmesine rağmen içimden bir ses, bir çeşit “daimonion” diyelim, Tarsus'un bana katkılarının daha iyi olacağını söyledi. Baba tarafından Adana'da yaşayanlar olmasına rağmen Tarsus'ta yatılı kalmayı tercih ettim ve bunun da bana çok şey kattığını şu an görüyorum.

■ *TAC eğitiminin ve yaşamının hayatınızı nasıl etkilediğini düşünüyorsunuz ve TAC'nin size kazandırdıkları neler?*

Başka arkadaşlarımdan da gördüğüm kadarıyla Tarsus'un hem eğitiminin hem de sosyal hayata katkısı diğer yabancı liselere göre çok daha gelişmiş. O liselerde okuyan arkadaşlarımdan daha standart bir hayat yaşadıklarını görüyorum. Lisede yatılı kalmak bana çok şey öğretti. Tarsus'ta yaşarken halkla ve özellikle esnafla etkileşim halinde oldukça çok genç yaşta Nişantaşı'ndan bambaşka bir kültürle tanışıp çözümleme fırsatı yakaladım. Şu an yaşitlarıma baktığımda Tarsus'ta büyüyen insanların çok daha kendine has kişiler olduğunu fark ediyorum. TAC'deyken International Schools Theatre Association kulübünde arkadaşlarımızla oyunculuk yaptık. Sanatla oldukça ilgiliydik. Tarsus Amerikan da sanatla ilgili çok açık görüşlüydü ve bizleri bu yönde çok destekledi. Hocalarıyla, öğrencileriyle, bizim okul belli başlı bir kültürü hala devam ediyor. Tarsus'ta okulumda her gün bir misyonla girerdim. TAC'li olmak bize bir olmayı öğretti. Lisede yurt-

dışına gidip oradan mezun olma rağmen Tarsus'la hiç bağımlı kormadım ve hatta okuldaşımla bağlarımızın daha da güçlendiğini hissettim. Türkiye'ye hiç tam olarak dönemediğim için Homecoming'lere katılma şansı yakalayamadım. Fakat ilerleyen zamanlarda mezunların kurdukları network sayesinde bu eksikliği kapatabildim.

■ *Mesleğinize ilginiz nasıl başladı? Kendinizi nasıl geliştirdiniz?*

Ben küçük yaşlardan itibaren hep filmlerle büyüdüm. İzlediğim her filmin üstümde bir iz bıraktığını hissedirdim. Büyüdükçe kendimi hep hikaye yazarken, resim çizerken, fotoğraf çekerken buldum ve hayatımda başka bir şeyle ilgilenmek istemediğimi fark ettim. TAC'de kampüsümüzün tüm ayrıntılarını içinde bulunduran fantastik bir hikaye yazmıştım ve yatılı kalan arkadaşlarımla bunun filmini çekip sene sonunda tüm okula sunmuştuk. Film çektikçe güzel işler ortaya çıkarmanın tadını keşfettim. Bu da beni devam etmeye iten dürtü oldu diyebiliriz. Amerika'da lise son da çektiğim kısa film oldukça başarılı oldu, hem Amerika'da hem de Türkiye'de ödüller kazandı. Bu film ile kafamın bir köşesine bir şekilde yerleşmiş “Amerikalılar yapar, Sen yapamazsın.” algısını yıktım. Ben bir filmcinin en önemli özelliği hayata ilgisinin olmasıdır. Hayatın

ve hayallerin peşinden gitmek bence bu hayattaki en önemli şey. Ülke olarak sinema tekniği açısından kendimizi geliştirmemiz gerektiğini düşündüğüm için şu an daha çok reklamla ilgileniyorum. Hikaye anlatımında yeterli olmadığımızı düşünüyorum. Uzun yıllardır bu sektörde olmak önemli değil, önemli olan yaratıcılık ve başarabiliyor olmak. Ayrıca bu meslekte kendine güvenmek de çok önemli bir faktör. O işi daha önceden yapmış olmak ya da uzun süredir yapıyor olmak değil, onu yaparken kendine inanmak gerek. Özellikle Türkiye'deki bu özgüven eksikliğini çok hissediyorum. Yaptığınız işi başarmak için her şeyden önce o işe ve kendinize inanmanız gerektiğini düşünüyorum.

Gökcan İlbay TAC'09

Şu resmi-me bir bakın; şişmiş gözüm, yorgun yüzüm, saçım başım darmadağın olmuş. İşte tam bir zamanı durdurma ve kendine sorma vakti: Ben nasıl oldu da bu hale geldim?

The Who'nun dinlemeye doymadığımız Baba O'Riley şarkısını açın da sizlere kısaca bu hale nasıl geldiğimi anlatayım.

Nişantaşlılar bilir. Rumeli Caddesi'ndeki McDonald's'in arka sokağı ne kadar da pis kokar. O çürümüş, yağ ve çöp dolu kokuyu bana fena halde hatırlatan bir sokağın tam ortasında Los Angeles'in göbeğinde bir apartman dairesindeyim. 2015 yılında olmamıza rağmen halen büyük bir romantiklikle vazgeçemediğim BlackBerry Z10'um çalıyor. Arayan: Minh Nguyen.

Ben: Vaay Minh, neler yapıyor-sun?

Minh: Yaa, iyidir Gökcan. Bak sana amcamı veriyorum o da konuşmak istiyor.

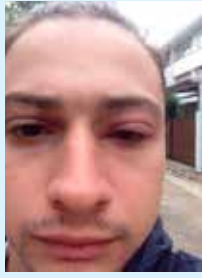
Ben: Eee... Olur?

Minh'in Amcası: Vietnam'a gelmelisin Gökcan, burada film endüstrisi çok iyi.

Ben (içimden geçen): He, evet, işim gücüm yok. Los Angeles'ı ve buradaki işimi bırakıp Vietnam'a geleyim...

Yine ben (ağzımdan çıkan): Aaaa öyle mi? Nazik davetiniz için teşekkür ederim. Umarım gelebilirim.

İki ay sonra İstanbul'a aile ziyaretine gelir. Bayramlıklar giyilir, eller yanaklar öpülür, ve-

dalaşılır. Tam Kuzey Amerika tarafına bilet alacakken içime düşen şu kurttan kurtulamadım: "Yahu Vietnam'a şimdi gitmezsem bir daha hiç gidemem, Los Angeles ne de olsa Tarsus'tan sonraki ikinci evim oldu."

Aldım bir bilet, ilk istasyon Dubai. Aktarmayı yap ve ver elini Ho Chi Minh City, Vietnam.

En kötü ihtimalle bir hafta gezer dönerim derken Vietnamlı Minh'in amcasının Ho Chi Minh City'de en büyük ajanslardan birinde yapımcı olduğunu hiç tahmin etmemiştim. İki gün geçmedi, işe girdim Line Producer olarak.

Derken online içerik üreticisi olarak Vietnam'da başka şirkete geçtim.

Derken Singapur'da Chris Martin efendi (ve grubu Coldplay) konser verecek diye hostellerde yer kalmadığı için Little India sokaklarında 30 kiloluk bavulu sürüklerken sırtımdaki kasları sakatladım.

Derken Kuala Lumpur'un en büyük reklam yönetmeninin asistanı oldum.

Tabii sadece çalışmadım, gezdim de. O resimlerde yaşadığım hayatı görüyorsunuz. O kafes Muay Thai Kickbox kafesi. O fil Bangkok'taki Erawan Müzesi'nin üstünde 44 metre uzunluğunda, ve tam 250 ton ağırlığında. O muhteşem panter kaleci reklamındaki de benim.

Bangkok'ta hostellerden birinde tanıştığım Çinli Han'ın favori ülkesi Türkiye'ymiş ve her yıl en az bir kere Kapadokya'ya gidermiş, inanır mısınız...

Ha bu arada, gözüm mü neden şişti? Bence siz, siz olun ve Bangkok'un arka sokaklarında geç saatte 15 Baht'a sokak satıcısı teyzelerden Pad Thai (Tay Makarnası) yemeyin.

Farklı kültürleri, sokaklarında yorula terleye keşfederken böyle reaksiyonlar da oluyor ama bunlar bu keşfin tuzu biberi. Bizi biz yapan hikayelerimiz, yaşadıklarımız ve deneyimlerimizi başkalarına aktarmamız. Bir an durun ve hayatı fark edin.

Nişantaşı'ndan çıkıp Tarsus'a gidip yol kenarında oturan bir am-

cayla selamlaştıktan sonra o amcanın sizi süzüp de "Siz Amargan Golejinden misiniz?" demesi hayatınıza nasıl başka bir vizyon katıyorsa, Los Angeles'tan çıkıp Bangkok'un gözlerden uzak kalmış bir sokağında hiç konuşmayan bir

teyzenin Tay Makarnasını yemek de sizi tahmin edemeyeceğiniz ölçüde bir başka seviyeye taşıyor.

Ablalarıma ve Abilerime Saygı, Kardeşlerime Sevgilerle,

P.S. - Siz yine de illa ben de senin o ağzını yüzünü şişiren Pad Thai'den yiyeceğim diyorsanız en iyisi Soi Suan Phlu ile Suan Phlu 8 Alley arasında kalan orta yaşlı teyzenin mekanı. Polis istasyonuna gelmeden sola dönün, Suan Phlu manavını geçin, elinizle koymuş gibi bulacaksınız.

TAC, STEM/Robotik Kulübü "CodeFest" te

Meliha Manav'20

23-24 Şubat 2019 tarihlerinde, Üsküdar Amerikan Lisesinde, "CodeFest" isimli programlama yarışması düzenlendi.

Bu yıl dördüncüsü düzenlenen CodeFest, Türkiye'de lise öğrencilerinin katılabildiği tek programlama yarışmasıdır.

Tarsus Amerikan Koleji - STEM/Robotik Kulübü öğrencileri **Gönül Meliha Manav, Ege Bayram ve Kıyam Yiğit Akbulak**, bu yarışmaya Bilgisayar Bilimi öğretmenimiz **Onur Subaşı** ile katıldılar.

Türkiye'nin çeşitli yerlerinden 54 takımın katıldığı yarışmanın ilk günü çalıştaylara ayrıldı.

Üniversitelerden öğretim görevlileri ve sektör uzmanları, 'Hesaplamalı Geometri, Hesaplamalı

Fizik, Veri Madenciliği, Blockchain, Yapay Zeka Uygulamaları, Proje Yönetimi, Sosyal Medya Analizi' gibi başlıklarda bilgiler aktardılar.

Yarışmanın ikinci gününde, öğrenciler, 7 saat boyunca, CodeFest ekibi tarafından verilen programlama problemini çözmek için

yoğun çaba sarf ettiler.

Liseliler, çalıştaylarda hem yeni bilgiler öğrendi hem de yarışmalara katılarak ödüller kazandı.

İki gün süren bu etkinlik sürecinde bizlere konaklama imkanı sunan İrem Çelebi'14 Ablamıza çok teşekkür ediyoruz.

İstanbul Genel Kurulu

Değerli Mezunlarımız,

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği İstanbul Şubesi 2019 Olağan Genel Kurulunu 26 Ocak 2019 Cumartesi günü Bankalar arası kart merkezi seminer salonunda gerçekleştirdik.

Genel kurul esnasında İstanbul Şubemizin geçtiğimiz 2 yıl boyunca mezunlarımıza yönelik çalışmalarını, gerçekleştirilen etkinlikleri anlattık ve üzerinde tartıştık.

Kısaca 2017-2019 dönemindeki faaliyetlerimizi sıralayacak olursak;

- "Son Cumalar"
- 2010+ dönemleri için Mezunlarla Kahvaltılar
- Büyük İstanbul Yemeği (1 Nisan 2017)
- İK etkinliğimiz Carrer Market Place I
- İK etkinliğimiz Carrer Market Place II
- 130. Yıl Balosu (14 Nisan 2018)
- Minyatür Turnuvaları
- Bizletter Çalışmalarımız
- Diğer; Basket maçları, Okul Ziyaretlerimiz, HC, vb...
- Yeni dönemde mevcut faaliyetlerimize;
- "Son Cuma" larımızın içeriklerini çeşitlendirmeye
- TAC Sanat bölümümüzü geliştirmeye,
- İstanbul mezunlarımızdan Bizletter katkılarını artırmaya,
- Kariyer çalışmalarımızda geldiğimiz noktayı mentor/mentee yeni dönem çalışmasını başlatarak ve eğitimler eklemeyi planlarımıza ekledik.
- Her zaman olduğu gibi "İstanbul Şube" için gönüllüler gönüllü olduktan sonra hep beraber -orta hızla- çekilen BOM ile toplantımız sona erdi.

2019-2021 TAC Mezunlar Derneği İstanbul Şube gönüllülerini aşağıda bilgilerinize sunarız;

İbrahim Orhon'72
Atahan Çukurova'72
Sait Kayahan'76
Çağrı Bağatur'81
İdil Demirel Kaya'87
Özgür Yaşa'87
Umut Yalnız'88
Defne Özkul'89
Hakkı Sunay'91
Ferda Tarakçıoğlu'92
Göze Üner'96
Ozan Canbolat'96
Dilek Sezer'96
Aslı Dizdar'97
Onur Aydoğan'97
İlter Baykam'2000
Yusuf Erkmen'02
Zeynep Tolunay'02
Ahmet Turan Bülbül'03
Ömer Demir'04
Ömer Cerrahoğlu'04
Efe Duru'08
Berk Aslan'12
Hakan Sahiller'13
İrem Çelebi'14
Pırıl Gümürdülü'14
Ezgi Gül Adanır'15
Yarkın Yılmaz'15
Kaan Kuştemir'15
Mertcan Kırçelli'15
Emre Günaştı'15
Canberk Uluğ'15
Senna Arman'16
Güney Yurtsever'17
Yağmur İlba'18
Selin Seçen'18
Fem Yüksel'18
Sıla Arman'18
İhsan Eroğlu'18

Saygılarımızla
TAC Mezunlar Derneği İstanbul Şube
TAC'88 Umut Yalnız

12. Minyatür Turnuvası Şampiyonu "2000 döneminin" kutlarız...

Geleneksel olarak devam eden ve bu sene 12. gerçekleşen, "TAC Mezunlar Derneği Minyatür Turnuvası" na 80'er karması, 93, 2000, 2003, 2011, 2012, 2013, 2015 mezunları katıldı.

Gruplar sonrası yarıfinal ve final maçı ile tamamlanan turnuva çekişmeli geçti.

Final maçında 2000 mezunları 2012 takımını ile karşılaştı ve zor ama zevkli bir mücadele sonunda 4-3

yenerek kupanın sahibi oldular.

Şampiyon 2000 döneminin ve katılan tüm mezun takımlarımızı kutlarız.

Emeği geçen herkese çok teşekkürler/

Bir sonraki Minyatür Turnuvasında görüşmek üzere.

TAC Mezunlar Derneği Minyatür Federasyonu

‘Hep aydınlanma dönemini anlatıyorum’

Oğuz Aydemir TAC’69 sağolsun bizi İstanbul’daki evinde eşile beraber ağırladı. Çok güzel bir sohbet oldu, Talas ile başlayan sohbetimiz’de TAC ile devam ettik. Türkiye’nin geçmiş-günümüz panoramasına da baktık doğal olarak. Sohbet sonunda Oğuz abi hem Suatlı Arkeolojisi hem de kendisinin basılmasına liderlik ettiği kitaplardan hediye etti. Kütüphane’den çıkmış öğrenciler gibi ellerimizde kitaplarla ayrıldık.

Umud Yalnız’88

Sohbetimizi Ali abi Video’ya da aldı. <https://youtu.be/8W26Lcu0Mys> ve <https://youtu.be/sIWvKOS-1w4X> linklerinden sırasıyla izlenebilir. Keyifli okumalar ve fırsat bulursanız keyifli izlemeler dilerim.

Saygılarımla

■ Oğuz abi, kendinizden bahsedermisiniz?

İlkokulu yatılı okudum, TED Ankara Koleji ilkokulundan sonra Talas Amerikan’da Ortaokulu, Tarsus Amerikan Koleji’nde liseyi okudum. Tarsus’tan 1969 yılında mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi ve sonrasında da Unilever ve

İktisadi Kalkınma Vakfı bursu ile “Post-Graduate” için Amsterdam Üniversitesi Avrupa Enstitüsü’ne gittim.

Üniversite yıllarında gündüz çalıştım gece okudum. O zamanlar, 70’li yıllar, hakikaten çok problemliydi. Genelde gece öğretimine gelen öğrencilerin hepsi de hakikaten ihtiyacı olduğu için

gündüz çalışma mecburiyetinde olan insanlardı. Gündüz işe gidip çalışmam ve gece okula gidebilmem nedeniyle kesintisiz bir eğitimim oldu.

O dönemler aslında Türkiye için çok enteresan yıllar; Avrupa Birliği’ne Yunanistan’la aynı seviyede girme şansımızın olduğu bir dönem. Benim arzum da ilk Avrupa delegasyonu içerisinde yer almak. Ancak tabii ki bu “ortak tuzak” lafı var rahmetli Ecevit’in, “Bir ortak pazar değil ortak tuzak” derdi. Yunanistan tam üye oldu. Türkiye o treni kaçırdı. Hala yakalamaya çalışıyoruz.

1975 senesinden sonra sanayicilik yaptım hep. Kayınpederimle ambalaj sektöründe çalıştım. Zaman zaman yerine göre değişik tamamlayıcı çalışmalarım da oldu. İstanbul Sanayi Odası’nda meclis üyeliği ve meslek komiteleri, TUSİAD, Türk/Alman Ticaret Odası, YASED, ÇEVKO, ASD Ambalaj Sanayicileri, PAGEV’de görev aldım.

T.C.Kültür Bakanlığı Bakanlık Fahri Danışmanı olarak çeşitli etkinliklerde ülkemizi temsil ettim. Türk/Japon İşadamları Derneği üyeliği, DEİK Dış Ekonomik İlişkiler Konseyi - Türk/Özbek İş Konseyi üyeliği, Türk Böbrek Vakfı ve Türk Kalp Vakfı üyeliği, İstanbul Flarmoni Derneği TAÇ Türkiye Anıt Çevre Turizm Değerlerini Koruma Vakfı üyeliği, Koç Üniversitesi Denizcilik Formu üyeliği, Texas A&M, INA (Institute of Natural Archaeology) Direktörlüğü ise görev aldığım diğer kuruluşlar oldu. Şu anda da TINA Türkiye Suatlı Arkeolojisi Vakfı Yönetim Kurulu ve Başkanı olarak bilfiil çalışmaktayım.

Özetle; Okul hayatımdan sonra hep sanayicilik yaptım, çocuklarım da aynı şekilde sanayici oldular. Sanayicilik yaparken, gönülden ülkemizi destekleme faaliyetlerinde bulundum.

İşin enteresan tarafı, Fransız

işgalinden kurtulduktan hemen sonra Adana’da Dedem (annemin babası) Türkiye Cumhuriyeti tarafından Fransızlar’ın terk ettikleri fabrikaları çalıştırmak üzere görevlendirildi. O zaman Dedeme işletmesi için 4-5 tane çırcır fabrikaları verdiler ve , uzun süre çalıştırdı onları. Dedemin bazı önemli özellikleri vardı, mesela ilk Ford otomobili Adana’ya getiren oldu. Anneannem anlatır; yol yok, yordam yok baklava yemeye Tarsus’a gidiyorlar ve o arabanın canı çıkmış şekilde dönerlermiş. Atatürk Adana’ya geldiği zaman yine o arabayla Atatürk’ü gezdiriyorlar. Dedem’in babası yani büyükbabam asker kökenli ve Atatürk’ün silah arkadaşlarından. Onun hayatı da çok etkilemiştir beni, kendi web sitemde Dedemin kaleminde bu konuda bahsediyorum.

Zaman içinde dedem kardeşimle, Asım Özbilen’le devam edemiyorlar, ayrılıyorlar. Dedem soyadını “Öçalır” olarak değiştiriyor. Sakıp Sabancı’nın anılarında da yer alır bu durum.

■ TAC eğitiminin ve yaşamının hayatınızı nasıl etkilediğini düşünüyorsunuz?

Dünya insanı olmak. Dünya insanı olmaktan şunu kastediyorum; İnsan hayatında herhangi bir başka ülkeye gittiğinde, Çin’e, Kanada’ya, Güney Afrika’ya, dünyanın neresi olursa olsun iş hayat-

larında, yaşam ve mesleki kariyerlerini sürdürmek dışında uyum sağlayabilmek. Kültürlerle rahatlıkla adapte olup, kendi kültür örf ve adetlerini koruyarak, orada çok rahat insanlarla yaşayabilecek bir eğitim. Bu çok yönlü bir eğitim ile mümkün. Ben kendi hayat yolum boyunca bunu hissettim. Çocuklarım ve torunlarım için de aynı temennide bulunuyor, anlatmaya gayret ediyorum. Onlara kendimden daha iyi yetişmeleri için çaba gösterdim. Biz üstümüze düşeni yaparsak toplum da bu şekilde büyür, gelişir.

■ Okul ile ilgili unutamadığınız bir anınızı paylaşabilir misiniz?

Bir sürü var tabii anı. O anılar o kadar çok ki. Kitabımda da yazılı. Talas’tan da bol anı var tabi. Talas tamamen şehirden izole, yatılı bir okuldu. Haftasonları Kayseri’ye inme şansına sahiptik. Ancak orda da çoğu zaman cezalı oluyordum, şehre inemiyordum. Talas’ta baya haşarı biriydim sanırım, neredeyse her dersten atılırdım. Bir gün okula Annemle Babamı çağırdılar, sanırım dayanamamışlar .

“Bu böyle devam etmeyecek, ya bir değişim olur, ya da arkadaşımıza bir yol vereceğiz.” diye uyarılmışlar.

Talas’ta yerlerde karlar varken neredeyse çıplak futbol oynardık dışarda. Annem bir gün geldi, gö-

rüp şok olmuştu, çıldırıyordu kadın. Tarsus'ta da çok anı var tabii. Her ne kadar Talas'ın devamı da olsa, farklı okullar. Talas'ta tamamen soyutlanmış bir ortamda, birbiriyle daha içiçe, dayanışma içinde oluyor insan. İlkokulu da Ankara'da okuduğum için, fazla sıkıntı çekmedim Talas ve Tarsus'ta, hazırlıktydım. Sadece Talas, Tarsus değil, bütün ilkokul, ortaokul, lise hayatımın beni büyütüp, geliştirip dayanıklı hale getirdiğini söyleyebilirim.

Aklıma gelen bir anıdan bahsedeyim;

Sınıf arkadaşlarımız arasında en mavra, hiç bitmeyen enerji ve kaynaklı insanlardan olan Eser, bize sürekli fıkra, hikaye anlatırdı. Eser Gökler'in de en büyük merakı Karabucak ormanlarında domuz avına gitmekti. Karabucak'a, ava ve av muhabbetine çok ilgisi vardı Eser'in, çok hoşlanırdı. Bir gün geldi, dedi ki "Bir türk Karabucak ormanlarındaki en büyük domuzu vurdu." diye haber yaptılar" dedi İncirlik radyosu.

İncirlik radyosu o zaman Amerikalıların, tabii biz inanmadık, çünkü mavrası çok olurdu Eser'in bu konuda. Hakikaten ertesi gün

okula geldiğimizde kocaman bir domuz, kamyonetin arkasında. Şov yapmaya geliyor tabii okula. Hemen dediki "Sen vurmamışsındır. Amerikalılar'ın gece aydınlatan tüfekleri vardır. Onlar avlamıştır." Sonra Eser bizleri de ava çağırdı. Ben bir iki kere gittim Eser ve birkaç arkadaşla Karabucak'a geceyarısı. Biz de tabii Eser'in gözünün içine bakıyoruz. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz, tüfek kullanmayı bilmiyoruz... "Susun, gürültü yapmayın!" gibi birtakım ikazlar... Etrafta domuz yok... "Ses yapıyorsunuz, o yüzden gelmiyor." dedi. Ama etrafta görünür bir şey yok. Hiç göremedik kendi gözümüzle o ormanda domuz anlayacağınız...

■ TAC öğrencilerine önerileriniz neler olabilir?

Öğrenmenin sınırı yok, öğrenmek ölünceye kadar. Beşikten mezara kadar denilen bir süreç. Bu çok çok önemli ve mutlaka bunu benimsemek lazım. Bir laf var hukukta "lafıyla ve ruhuyla" diye; içine sindirmeli insan. Hatırlamıyorum ki, bir gün geçsin ve ben bilgileri, okuduklarıma bir şey ilave etmeyeyim. Bunu bir yaşam

tarzı haline getirmek bence Tarsuslular'a yakışacak bir tavsiye, öneri olur. Sürekli kendini geliştirme, sürekli merak etme, aslında ben hep onla ilgi kuruyorum. Hatta çok da çeşitli konferanslarda anlattım, hep aydınlanma dönemini anlatıyorum, bir türlü Türkiye'ye gelmeyen aydınlanma dönemi.

Aslında gerçek aydınlanma dönemi 18. yüzyılda oluyor. 18. yüzyıldaki aydınlanma bir şekilde sorgulamak, merak etmek demek. Bu çok basit bir şey gibi görünüyor. Merak etme ve aydınlanma bilinen dini inançlara dayalı okul ve skolastik eğitim hadisesinin tamamen terk edildiği bir dönem. İşte batı toplumlarıyla bizim toplumumuz arasındaki en büyük fark da 18. yüzyıldaki aydınlanma.

Buharlı makinalardan tutun, filozofların, hürriyet, adalet gibi kavramların çıktığı Fransız devrimi. Amerikadaki bağımsızlık deklarasyonu. Bunlar hep 18. yüzyılın ürünleri. O rahat ve huzurlu, tamamen bilime, bilgiye yönelik toplumların hareket etmesi, işte bu aydınlanma döneminin temeli. Bize gelmedi. Bizde hala bilim, bilgi çok fazla prim yapmıyor. İnanç ön plana konuluyor. İnançla keşke her şey olsa. Ben de iddia ediyorum ki çok iyi eğitilmiş, çok iyi bilimle, eğitimle teçhiz edilmiş insanların inançları çok kuvvetli olur.

■ Sualtı Arkeolojisi nasıl başladı?

Yine Talas, Tarsus'tan bir arkadaşımızın girişimi. Ben sosyal sorumluluk projeleri çerçevesinde

Röportajın videosunu izlemek için barkodu taratın

Bodrum Sualtı Arkeoloji Müzesi'nde(BSAM) birkaç tane çok ciddi, faydalı etkinlik yaptım. Bizde Alman ortaklığı vardı. O zaman Alman Kulesi harap bir haldeydi. Müze müdürü Oğuz Alpözen "Gel, ayağa kaldıralım" dedi. İlk onu yaptık. Sonra, orda birkaç tane sergi salonunda benim bizzat yardım ettiğim sunuşlar oldu. Uluburun, dünyadaki en eski batık -milattan önce 14. yüzyıl bronz batığı-. Müze salonuna audio-video sistemi kurarak anlatımını sağladık. Ayrıca BSAM'a yardımcı olabilecek faaliyetlerinde bulundum.

Bir gün Ayhan Sicimoğlu aradı. "Senin firmanın 10. yıl kitabını gördüm, Bodrum Sualtı Arkeoloji Müzesi'ne ne kadar katkı olmuş. Aslında biz sualtı arkeolojisiyle ilgili vakıf kuruyoruz. Senin de bizim aramızda olman lazım." dedi. Sonra biraraya geldik. Başlangıçta Ayhan vakıfa birkaç sene başkanlık. Ayhan'ın tabii yoğun müzik faaliyetleri olduğu için vakfı bana

teslim etti. İşte o gün bugün, yani 15-16 yıldır vakıfta başkanlık yapıyorum. Tabii vakfı Ayhan yakın arkadaşı olan, Mustafa Koç'la kurmuştu. Koç Üniversitesi'nde Sualtı Arkeoloji Bölümü'nün kurulması maalesef Mustafa Koç vefat ettikten sonra gerçekleştirilebildi. Mustafa bu bölümün açılmasını çok istiyordu. Biz Koç Üniversitesi'yle çok sıkı temas halinde olduk vakıf olarak.

Birkaç sene evvel Çeşme Belediyesi'yle Koç Üniversitesi'nin Sualtı Arkeoloji Bölümü için bir yer tahsisi konusunda görüştüm. Belediye de bu durumu uygun karşıladı. O zamanki Aziz Kocaoğlu, Büyükşehir Belediye Başkanı, o da çok destek oldu. Ümrân Bey, Koç Üniversitesi'nin rektörüyle Çeşme'deki bölüm için olan yerleri gördük. Şimdi de cins değişikliği gibi birtakım konular görüşüldü. Mustafanın da bir şekilde, bir anlamda vasiyeti sadece bu bölümün kurulması değil ama aynı za-

manda bölüme ait ikinci bir kampüs, Sarıyer'deki kampüsün dışında, açılmasıydı. O hayata geçtiği zaman biz de çok mutlu olacağız. Orda da bir kütüphaneye bağışta bulunmak istiyorum. Neredeyse 18000 tane çok özel sualtı arkeolojisi, tarih, biyografi gibi genel arkeoloji kitaplarım var. Arzum, bunları üniversiteye bağışlamak.

En sevdiğiniz TAC unsuru TAC arması

Aklınıza gelen ilk TAC sesi

Kuş sesi. Stickler'da tuvalet dışarda, balkon gibi bir yerdeydi. Sabahın erken saatlerinde okaliptüs ağaçlarında kuşlar ses çıkarırdı "guguk guguk".

TAC'ye başladığınızda size ilk söylenen şey

Talastan abiler, "Talastaki havayı burda bulamayacaksınız, haberinizi olsun." dediler. Ben farklı olarak buldum ama.

“Ah ne hüzünlü günlerdi onlar, yaşamımın en mutlu günleri”

Okan TOYGAR'88 ile dünü, bugünü konuşarak keyifli bir sohbet gerçekleştirdik

Röportaj: Senna ARMAN'16

■ **Merhaba, öncelikle kendinizden bahsedermisiniz?**

Merhaba. Kendimden bahsetmeden önce çok erken yaşlarda kaybettiğimiz dönem arkadaşlarım Güçlü Yaşa, Erol Cabbar Zarif ve Mithat Özbayrak'ı sevgiyle anmak isterim.

Anmak istediğim bir kişi daha var. O da babam Bahri Toygar. Onun annemle birlikte gösterdiği olağanüstü çaba olmasaydı belki TAC mezunu olarak bu söyleşiyi sizinle yapma imkanım olmayacaktı. Biz her yıl onun anısına okulda “Bahri Toygar Sempozyumu” düzenliyoruz. Bu sempozyumları düzenlememizde bize yardımcı olan okul yönetimine ailem adına teşekkür ederim.

Evet gelelim bana. Adana doğumlu bir Tarsuslu'yum. Yani Tarsus tayfasındanım. 1988'de TAC'den mezun oldum ve Ankara Tıp Fakültesi'ne girdim. 1995 yılında Tıp Fakültesinden mezun

Baha Toygar'81, Özge Yabaş Kızıoğlu'94 ve Okan Toygar'88, Bahçeşehir Üniversitesi Göz Hastalıkları Anabilim Dalının 3 TAC'li öğretim üyesi.

Okan Toygar'88, Elife Toygar Turgut, Bahri Toygar'81 12. Bahri Toygar sempozyumu sonrası.

olduktan sonra Marmara Üniversitesi'nde Göz Hastalıkları Anabilim Dalı'nda ihtisasa başladım.

2000 yılında uzmanlığımı aldım ve çalışmaya başladım. 2003 yılında “kutsal topraklar” a geri dönüşümü gerçekleştirerek, Adana Başkent Üniversitesi'ne geçtim. 8 yıl Adana'da kaldıktan sonra İstanbul'a döndüm. Bahçeşehir Üniversitesi Göz Hastalıkları Anabilim Dalı'nda çalışmaya başladım. Burada öğretim üyesiye Amerika'ya gittim (2014-2015) ve Cincinnati Eye Institute'ta retina üzerine çalıştım. Geri döndükten sonra doçent oldum. Şu anda Bahçeşehir Üniversitesi'nde Göz Hastalıkları Anabilim Dalı Başkanı olarak çalışıyorum.

Evliyim. Eşim Medipol Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesinde öğretim üyesi. Bahri Çağrı ve İlgin isminde 10 yaşında ikizlerim var

TAC adayı.

■ **TAC eğitiminin ve yaşamının hayatınızı nasıl etkilediğini düşünüyorsunuz? TAC ile ilgili karakterinize işlemiş bir özelliğiniz var mı?**

Bu soruyu kendim için değil de genel için cevaplamak isterim.

TAC'nin bize vermiş olduğu birçok özellik var. Çocukluğumuz itibariyle orda bulunduğumuz için pek çok özelliğimizi oradan almış olduğumuzu söyleyebilirim. TAC deyince benim aklıma hep ince zeka, mavra ve dayanışma ruhu geliyor. TAC'yi yüksek duvarlar arasında sadece akademik faaliyetin sürdürüldüğü bir okul olarak görmemek lazım. Hiçbir zaman da öyle olmamıştır zaten. İçerisinde öğrencisi, öğretmeni ve çalışanı ile oldukça hareketli, eğlenceli ve öğretici bir yaşam vardır.

Genelde tüm mezunların okuldan kazanımı; içi boş olmayan, ölçülü bir kendine güven duygusudur. Daha küçük yaşta kendi ayakları üzerinde durma, kendi kararını verme, “hayır” diyebilme yetisi ve kendini iyi ifade edebilme özellikleri mezunlarda görülen ortak kazanımlardandır. Bu tıpkı 68 kuşağının özgür, isyankar ruhuna benzer. Bütün bunlar sosyal yaşamda iyi iletişim kurma özelliği sağlar.

Onun dışında, okulun içerisindeki yaşam çocuklara ekip olma ruhunu verir. Arkadaşlarla dayanışma içerisinde olma, birlikte bir şeyi gerçekleştirme, karşı koyma, bencil olmama... Bu saydıklarım da hafife alınacak özellikler değil, oldukça önemli özellikler. TAC'ye

11-12 yaşlarında girip, 17-18 yaşlarında bu okuldan çıkmış olan insanlar yaşam boyunca bu özelliklerin avantajını kullanıyorlar.

Şunu da eklemek isterim. Özellikle eski mezunlarımızda daha sık gördüğümüz bir durum var. Türkiye'nin dört bir tarafından gelen çocukların geldikleri yörelerden getirdikleri kültür, Çukurova'nın o eşsiz kültürü ve çoğu Amerikalı olan yabancı hocaların verdiği kültür ile harmanlanıyor ve aslında farkında olmadan biz TAC mezunlarına yerelden ulusala, ulusaldan evrensele ulaşma olanağı veriyor. Bu kültür bileşimi bireyin insana, doğaya, ülkesine ve dünyaya bakışını değiştiren, geliştiren çok önemli bir unsur bence. Bunu bir başka okulda bulmak mümkün müdür bilmiyorum. Bir çocuk Tarsus'a girdiği zaman aslında bu olanağı buluyor. Neden özellikle eski mezunlarımız diyorum? Çünkü bizden önceki dönemlerde daimi yatılılık vardı ve Türkiye'nin dört bir yanından çocuklar geliyordu. Sanıyorum 2002'den sonra bu durum tekrar başladı. Daimi yatılılık çok önemli bir özellik. Sadece yatılı olan için değil, yatılılığın olduğu dönemde gündüzlü olan öğrenciler için de önemli.

İşte bu ortama adım attığınız prep yıllarından itibaren karşılaştığınız kültürün etkisi çok kalıcı oluyor. Örneğin size 11 yaşındaki bir çocuğun düşünce dünyasına etki edebileceğini düşündüğüm, prepten unutamadığım üç örnek vermek isterim..

Mehmet Sungur'74 ve Atıl Behramoğlu ile aşk ve sevgi konulu söyleşi.

Lise 3-1988

Türkiye'nin dört bir tarafından gelen çocukların geldikleri yörelerden getirdikleri kültür, Çukurova'nın o eşsiz kültürü ve çoğu Amerikalı olan yabancı hocaların verdiği kültür ile harmanlanıyor ve aslında farkında olmadan biz TAC mezunlarına yerelden ulusala, ulusaldan evrensele ulaşma olanağı veriyor.

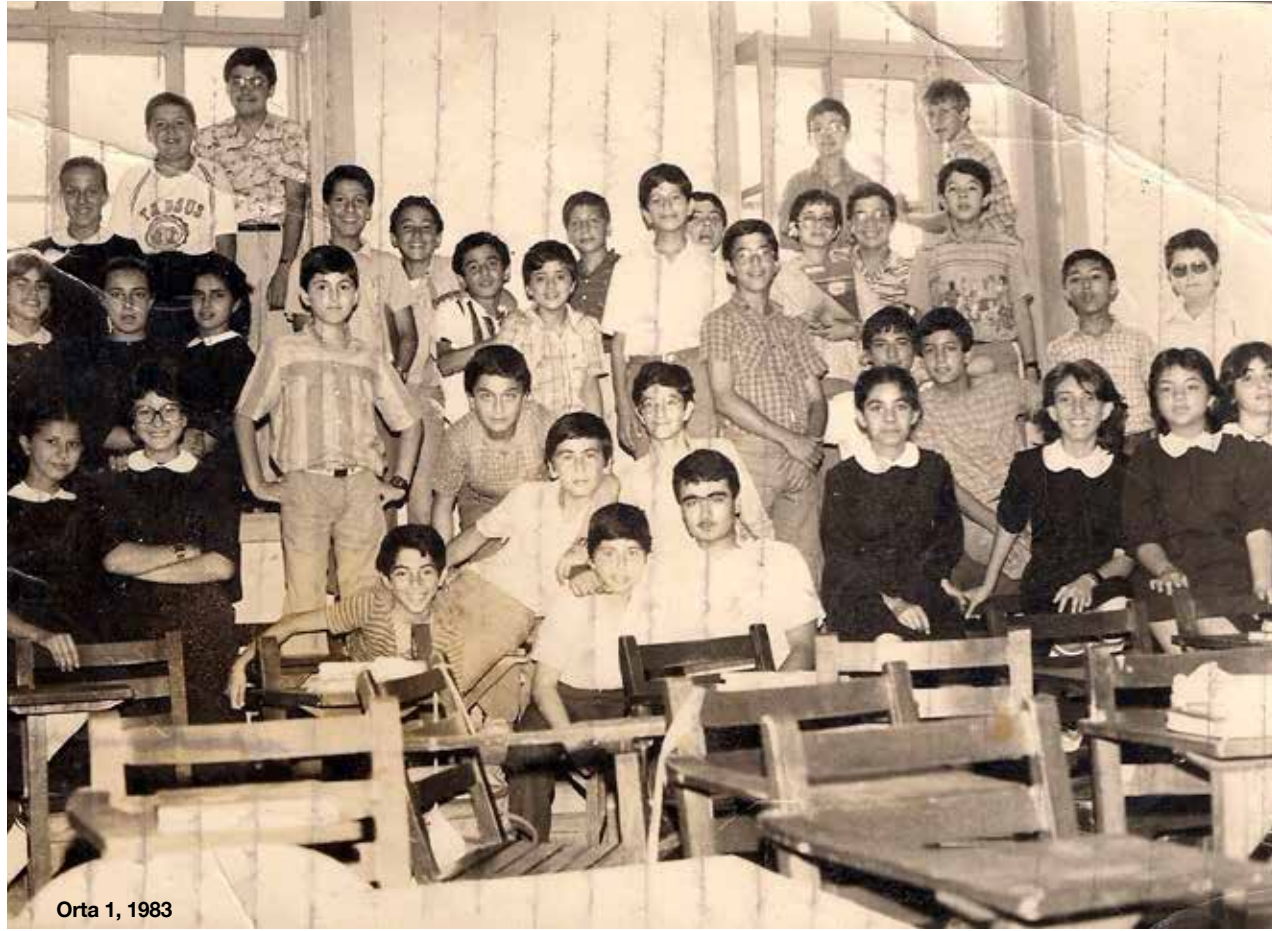
Bir öğle arasında prep basketbol sahasında oyun oynarken düşüp, pantolonumu yırtmıştım. Beni gören İngilizce öğretmeni (aynı zamanda bizim sınıf öğretmenimiz idi) Mrs. Robeson beni yerden kaldırıp evine götürmüş ve kendi elleriyle pantolonumu dikmişti. Bunu hiç unutmuyorum.

O esnada annem olsaydı aynı şeyi yapardı. O şefkati, ilgiyi bugünmüş gibi hatırlıyor ve hissediyorum. Çarşamba günleri homeroom dersine çok güzel kekler yapıp getirir onları neşeli bir şekilde bize dağıtırdı. Kendisini saygıyla, özlemle anıyorum.

O döneme ait bir başka hatıram -çoğu dönem arkadaşım da hatırlayacaktır- Mrs. Melling ile ilgili. O da bizlerle çok ilgilenen, çok neşeli, güler yüzlü bir öğretmendi. Sanırım bizim okula başladığımız yıl olan 1981 yılında Tarsus'a gelmişti. Mrs. Melling yağmurlu günlerin bazılarında ders yapmazdı. Daha doğrusu bize öyle gelirdi. Aradan geçen 38 yıla rağmen unutmadığıma göre asıl dersler onlarmış belki de. Evden teybini getirip, hafif bir müzik açardı. Herkesin o anda hissettiklerini söze dökmesini ister, bu sözleri tahaya yazarak şiir oluşturmaya çalışırdı. Şimdi 11-12 yaşında karşı-

Altan Öymen ile Anılar ve Kitaplar başlıklı söyleşi.

Orta 1, 1983

nızda öğretmenden çok bambaşka kültürün içinden gelmiş kişileri görüyorsunuz. Yani bir öğretmenden daha fazlası. Birisi size yağmurlu günlerde müzik dinletip, şiir yazdırıyor, diğeri sizi evine götürüp, yırtılmış pantolonunuzu dikeyiyor...İtalyan yazar Gesualdo Bufalino'nun dediği gibi "Ah ne hüznü günlerdi onlar, yaşamımın en mutlu günleri (Yazar Selçuk Altun'dan desturla)

Bunlar klasik eğitimin dışında şeyler. Herhangi bir lisede okuduğunuzda bunlarla karşılaşamazsınız.

İlk yıldan unutumadığım bir hatıram da Mr. Tischer ile ilgili. Wisconsin'dan gelen çok uzun boylu bir öğretmendi. Her gün tahtanın sol üst köşesine "Give your best" yazardı. Derslerde çok ciddiye. Çok disiplinliydi. Ama teffüslerde bizimle "capon kale" oynardı mesela. Bambaşka bir kişi

olurdu ders dışı zamanlarda. Derslerde o kadar ciddi, disiplinli olan insan, bize ilgiyle yaklaşan, arkadaşça davranan birisine dönüşürdü. Şimdi ben de kendi derslerimde hazırladığım slaytların sol üst köşesine "Give your best" yazıyorum. Bunu ilk yazdığım aklıma Mr. Tischer'ı bulmak geldi. İnternden email adresini buldum ve kendisine ulaştım. Slaytlardan birisinin fotoğrafını çekip, Mr. Tis-

cher'a gönderdim. "Bunu hatırlıyor musunuz, bu slaytta dikkatinizi çeken bir şey var mı?" diye sordum. İlk önce farketmedi, sonradan hatırladı. "Evet", dedi, "yazıyordum". Çok mutlu oldu 38 yıl sonra bunu hatırlamamdan dolayı. Şimdi Minnesota'da bir ilkokulun müdürü olarak çalışıyor. Kendisi ile haberleşmek isteyen arkadaşlarım için email adresini de vereyim. tischert@district279.org

■ TAC'ye özel olan abilik-ablalık kültürü hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizin zamanınızda nasıldı?

Bizim zamanımızda kişiyi, iyi, mutlu ve güvende hissettiren, bir sistem vardı. Burada anlatmakla bitmeyecek kadar çok, bazıları neşeli, bazıları hüznü ama hepsi öğretici pek çok anı da vardır TAC'deki abilik-ablalık kültürü ile ilgili. Bu bir gelenek. Büyüklerin küçükleri kolladığı, küçüklerin büyüklerine saygı duyduğu bir sistem. Tatlı sert hiyerarşik bir yapı. Tabii çok güzel oluyor. Siz pek çok şeyin farkında değilseniz okula adım atıyorsunuz, sizi kollayan, kucaklayan abiler-ablalar oluyor. Geleneği de suistimal etmeyecek bir kapasite var. Çocukları ezecek, onların haklarını ihlal edecek bir sistem değildi. Söylediğim gibi bununla ilgili çok anılarımız da vardır. Lise 3'ün ailelerimizin haberi olmadan (ki en korkulan şeydir bazen) yönetimle aramızdaki sorunları çözdüğü, bizim yerimize bizi savundukları çok olmuştur. Lise 3 de düşündüğünüz zaman 17-18 yaşlarında çocuklar aslında. Onların bunu yapabildiğini sağlayan şey Tarsus'un sağladığı o geleneğin biraz önce bahsetmiş olduğum kültürlerle harmanlanmasıdır. Normalde 16-17 yaşında bir çocuğu oraya pat diye koyduğunuz zaman, eğer 11 yaşından itibaren o gelenekten

Umut Yalınz'88 - Okan Toygar'88

gelmemişse bunu yapmasına imkan yok. Bu gelenekle o kapasiteyi birleştirerek, büyüklerin bize böyle bir yaklaşımı oluyordu. Biz de o yaşa geldiğimiz zaman, biz de o şekilde davranıyorduk. Çünkü onu öğrenmiş oluyorduk. Bizim zamanımızda böyleydi. Maça giderdik topluca otobüsle. Çoğu zaman da plansız olurdu bu. Küçüklerden yanında parası olmayanlar için büyükler aralarında parayı denkleştirip onları içeri sokarlardı. Özetle, abilik, ablalık geleneğimiz bende çok sıcak duygular

uyandıran bir kavram. Bu geleneğimizin eskiden olduğu sevgi ve saygı sınırı içerisinde hep devam etmesini dilerim.

Aslında bu gelenek TAC mezunu olan doktorlara, özellikle cerrahi alanda ihtisaslaşmış olan doktorlara kolaylık sağlayan bir unsurdur. Tıp disiplini içerisindeki hiyerarşik yapıya hazırlıklı olarak gelir TAC mezunları.

■ Okul ile ilgili unutamadığınız bir anınızı bizimle paylaşabilir misiniz?

Çok anımız var. Tarsus zaten anıların biriktirildiği bir yer. İlk aklıma geleni anlatayım. American Board'dan 3-4 kişilik bir heyet okulu ziyarete ve denetime gelmişti. Okul müdürü Mr. Robeson ile okulu dolaşıyorlardı. Lounge'taydık biz de o sırada. Onlar geçerken bir anda Stickler'ın tepesinden iki kova su boşaldı üstlerine. Mr. Robeson da dahil. Mr. Robeson'ın da çok önem verdiği bir denetimdi bu. Günler öncesinden söylenmiş, hazırlanılmış. Bu olay üzerine ne tür duygular içinde olduğunu siz tahmin edin. Mr. Robeson da kızdığı zaman boyundan tepesine kadar kıpkırmızı olurdu. Baştan aşağı soğuk suya rağmen bu beklenen sonuç değişmedi. Mr. Robeson kıpkırmızı bir şekilde Stickler'ın içine doğru koşmaya başladı. Kafamızı yukarı kaldırdığımızda bir baktık ki iki kişi kafasına kese kağıdı yerleştirmiş, göz kısımlarını da delmiş, aşağı bakıyorlar. Yani eylemi gerçekleştirdikten sonra kaçmak yerine yaptıklarının sonucunu merak etmişler, aşağıyı izliyorlar. Sonra arka cephedeki yangın merdiveninden kaçıp hiçbir şey olmamış gibi biz masum öğrencilerin arasına karışmışlar. Artık isimlerini verebilirim. Kerem Sümer ve Tolga Kağızman.

TAC'de sıradan bir gününüz nasıl geçiyordu?

Ben bisikletle okula gidiyordum. Stickler'ın yan tarafında bir

"Türküler Dolusu" İstanbul konseri, Eylül 2018

bisiklet park yeri vardı. Oraya bırakıyordum. Ama genelde o bisikleti abiler alıyordu, onu oraya kitlemenin bir anlamı olmuyordu yani. Kamusal bir görevi olan toplu taşıma aracına dönüşmüştü benim zavallı siyah “Bisan” bisikletim. Ders öncesi, özellikle pazar-tesi sabahları, bayrak töreninden önce mutlaka bir maç muhabbeti olurdu. Yıllarca Fenerbahçe’nin büyüklüğü konusunda arkadaşlarıma önemli aktarımlar yaptığım sabahlardı. 20 dk’lık teneffüslerde mini futbol maçları yapardık. Her iki derste bir 20 dakikalık teneffüs olurdu. Sanırım Lise 3 hariç aynı sınıfta ders yapmaz, okulun içinde çeşitli sınıflara giderdik. Derslerimiz de eğlenceli, interaktif geç-erdi. Öğretmenlerimiz çok iyiy-di. Sevgili Onur Ersoy Hocamız ile din derslerimiz bile çok renkli

“Ah ne hüzünlü günlerdi onlar, yaşamımın en mutlu günleri”

geçerdi. Çok sevdiğimiz, saydığımız bir öğretmenimizdi. Kendisine hürmetlerimi iletiyorum. Yine Mustafa Nacar Hocamızın edebiyat dersleri çok renkli geçerdi. Onun derslerindeki anılar için ayrı bir röportaj yapmamız gerekir tabii. Öğle yemeğini okulda yediğimiz zamanlar ya Haluk Abi’de lahmacun, kebab, ya da Kenan Abi’de tantuni yerdik. Tantuni yerken Kadir Karakurum’un “biz dur deyinceye kadar yap Kenan Abi” sözü tantuni yeme sanatının tarihinde yerini almıştır. Humus da vazgeçemediklerimizdendi tabii. Şöyle yarım ekmek, sıcak humus

ve turşu. Kısacası günlerimiz oldukça güzel geç-erdi.

■ **Şu anda TAC hayatınızda nasıl bir yer kaplıyor?**

Hep var zaten. Her şeyimizde var. Hiçbir zaman bir kopma, ayrılma durumu olmuyor. İstanbul’da ayda 1-2 defa arkadaşlarımızla görüşüyoruz. Bazen daha kalabalık yemekler oluyor. Bunun dışında bahsettiğim gibi, okulun bize kattığı değerlerle yaşadığımız için, bu soruya “Çok yer kaplıyor.” diye cevap verebilirim.

■ **Tıp okumayı isteyen, düşünen TAC öğrencilerine önerileriniz ne olabilir?**

Tabii bu başlı başına bir röportaj konusu olabilir. Böyle bir şey de yapmak isterim aslında. Çünkü yanlış yönlendirmeler oluyor. Tıp okumak isteyen ve okumaya uygun öğrencilere, özellikle TAC

öğrencilerine tıp okumalarını, bu fikirlerinden vazgeçmemele-rini öneririm. Çok iyi bir meslek. Elbette bu meslek herkes için iyi anlamına gelmez. Ancak tıbbi düşün-en, okumayı isteyen öğrenci-ler için kesinlikle tavsiye ederim. Tıp çok ayrı bir disiplin. İçerisinde her şeyi barındırıyor. Tıp okuduğunuz zaman mutlaka ameliyat yapacaksınız, muayenehane açacaksınız, üniversitede, labora-tuarda çalışacaksınız diye bir şey yok. Bunların herhangi birini yapabilirsiniz. Çok geniş bir alan. İnsan disiplinize eden, disiplinli yaşamamanın zorunlu olduğu bir alan. Her ne kadar herkes bu disiplini çeşitli derecelerde yaşamına yansı-tıyor olsa da, disiplinli yaşamadığınız zaman ne tıp fakültesini okurken ne de mesleki yaşamınızda başarılı olmanız mümkün de-ğil. Bu da hayatınızı sadece mes-lekte değil başka alanlarda da kontrol etmenize yarayan bir şey. Çok kamusal, insana, halka dokunan bir tarafı var. Farklı bir yönü var. Mesleğinizi icra ederken birilerine bir yardımda bulunuyorsunuz. Temelde bir yardım etme unsuru vardır. Bu da çok güzel bir duygu.

Özellikle TAC’li kardeşlerime şunu da söylemek isterim; hep bilimin içinde olsunlar. Elbette tıp fakültesini bitirdikten sonra daha serbest çalışmayı tercih edenler de olabilir. Ama ben ilk hedeflerinin hep bilimsel olmasını, bilime dayalı, merak içinde olmalarını öneririm. Bilimin temel çıkış noktası meraktır zaten. Tarsus’lu öğrencilerin bu kapasitede oldukla-rını düşünüyorum. Çok iyi bir yabancı dille ve TAC’den aldıkları bilimsel, akademik eğitimle bunu üniversitede sürdürmelerini dile-rim. Bilimin hep içerisinde olma-nın çok faydalarını göreceklardır. İstedikleri alanda bunu yapabilirler. Tıbbın bir cerrahi alanında yapabilirler, bir temel tıp alanında yapabilirler; anatomi, biyokimya alanları gibiBir de son olarak şunu

Mustafa Nacar hocamızın kliniğimizi ziyareti.

öneririm tüm TAC’li kardeşlerime. Hangi mesleği seçerlerse seçsinler okumaktan ve merak etmekten vazgeçmesinler. Zaman çok sınırlı. Meslek hayatına atıldıktan sonra birçok şeye zaman kalmıyor.. Zamanı genç yaştaırken çok iyi yönetmelerini öneririm. Bol bol okusunlar. Özellikle edebiyat okumaları-nın kendilerine çok büyük faydası olacağını düşünüyorum. Bizim kütüphanemiz oldukça kapsamlıydı. Umarım hala öyledir. Türk edebiyatının ve dünya edebiyatının pek çok eseri kütüphanemizde vardı. Bunlardan faydalansınlar.

■ **Mesleğiniz haricinde ilgi alanlarınız var, dönem arkadaşlarınızdan öğrendik. Biraz anlatabilir misiniz?**

Tabii. Bahçeşehir Üniversite-sinde, Kitap Fuarlarında ve Minoa Kitabevinde edebiyat ve siyaset söyleşileri düzenliyorum. Bunun dışında 4 yıldır bağlama dersi alıyorum. Bağlama hocam ile birlikte biri İstanbul’da, biri Adana’da iki konser verdik. 35 yıldır dinlediğim türkülerden oluşuyor bu konser repertuarı.

Ortaokul yıllarımdan itibaren ağırlıklı olarak Ruhi Su ve Zülfü Livaneli dinlerdim. Edebiyat ve siyasete de hep ilgi duymuşum-

dur. Bunun bir sonucu olarak daha o yıllardan itibaren hayata soldan bakarken geçmişten gelen bazı isimleri hep yanımda taşıdım. Ruhi Su ve Zülfü Livaneli dışında, Mustafa Suphi’den Sabahattin Ali’ye, Orhan Kemal’e, ondan 68 kuşağının devrimcilerine, Uğur Mumcu’ya, dev şairimiz Nazım Hikmet’e, Ahmet Arif’e, Atıf Behramoğlu’na ve Bedri Rahmi’ye kadar tüm pek çok isim var. Bu isimlerin hepsi gerek yapıtları, gerekse de toplumcu mücadele yönleriyle sanki hep benim yanımdaydılar. İşte bu konser ve söyleşiler bunların ürünü diyebilirim.

■ **Aklınızda beliren ilk TAC sesi?**

Tabii ki bom! Ancak bir ses daha var o da, “Lise 1’ik mavrayık, biz bir başkayık”.

■ **TAC’ye başladığınızda size ilk söylenen şey ne olabilir?**

Şşşş Baha’nın kardeşi gel bakayım buraya (1981 yılında abim Baha Toygar okuldan mezun olduktan sonra ben girmiştım)

■ **Lisede yapmaktan en çok hoşlandığınız şey?**

Mavra atmak. Hepimizin öyle herhalde J

■ **En sevdiğiniz ilaç?**

Rakı, şalgam

■ **En sevdiğiniz TAC unsuru?**

İki kaplı plastik top. Kantinde plastik top satılırdı. Ancak bu plastik top vurdun mu uçar. İki tane alıp, birini bıçakla kesip, diğerine kap yapardık. Mükemmel bir minyatür saha futbol topu olurdu.

■ **TAC sizce hangi filme benziyor?**

Rıfat Ilgaz’ın kitabından uyarlanan Hababam Sınıfı.

■ **TAC’yi 3 kelimeyle tanımlayacak olsanız?**

Zeka, mavra, özgür ruh

■ **En çok hangi şarkıyı dinlerken aklınıza TAC geliyor?**

Pink Floyd- Another Brick in the Wall.

Şarkının ismi “Bir Tuğla da Sen Koy” projesini hatırlatıyor (buradan Ali Abiye selamlar).

CENTENNIAL CELEBRATION FOR A TEACHER

Sevgin Oktay, TAC'54

I had a ball visiting my home country Turkey last month—mostly the schools where I had spent perhaps the happiest times of my life. What prompted the trip was the end of the centennial and the beginning of the 101st birthday celebration of one of my favorite teachers at Tarsus American College (TAC), Haydar Göfer. I had missed the beginning of the 100th year in February of last year. Watching YouTube of the celebration of last year, I was most impressed by the perfect rendition of a popular song “Haydar, Haydar” of his first name that I thought I could accompany him on my harmonica this year. More on that later...

My wife Betty and I arrived in Tarsus on 9 February 2019, the day before the beginning of the centennial + 1 (101st) celebration to get ourselves acclimated to Tarsus—which I am glad we did because surroundings had changed so much with new buildings, roads, etc., that it was indeed very confusing - clearly an understatement. Thanks to Erdoğan Hoca who had suggested Zorbaz hotel, it was only a few minutes of walk to the campus. Without him, we would have had to rely on our iPhone; in fact, we were going to drive circuitous roads following the iPhone from Zorbaz to the campus. This would have been much longer than walking, as we found out soon enough after Erdoğan Hoca kindly called to pick us up from the hotel and walk with us to the campus. Along the way, he showed us the new—at least to me - SEV building (by the

way, people call me by that name here in the US, because “Sevgin” is too difficult for them to say) The front yard, as you enter the SEV building grounds, is dedicated to Talas Amerikan Okulu (TAO), my

first American school I had attended back in 1946 and graduated from in 1950, before entering Tarsus American Koleji/College (TAC). We had actually driven all the way from Istanbul to Tarsus with a stop at TAO on the way, where we spent three wonderful days touring the Konak campus which is being renovated under the auspices of Erciyes University and the main building up on the hill which now houses a boarding school for underprivileged, bright students attending other municipal schools—all expenses paid by the forward looking Kayseri Büyükşehir Belediyesi (Metropolitan Municipality). I also had the sentimental journey of doing my last skiing at the new Erciyes ski area which is very near Talas where I had first learned to ski on skis that we learned to make ourselves in our TAO shop.

As we entered the gate of the Tarsus American College (TAC) after being graciously welcomed by

the security personnel, my eyes searched for the Atatürk bust that used to face the gate only a couple of hundred feet away. I remember that well, because I had in fact lifted the flag cover from the bust back in 1954, I believe, as the student council president (talebe birliği başkanı). Or, it may have been just before I had taken a group of students to Ankara in November 1953 to partake in the transfer of Atatürk's casket from the Ethnography Museum to his final resting place, the Anıtkabir. Of course, students who could go were selected according to certain criteria for each class, which both of my two brothers Yüksel and Erol had met in their first year of joining TAC from TAO, but in order to avoid any nepotism, only Yüksel came as shown here next to me in the picture. I still can hear the muffled drums of Chopin's Funeral March being played by the white-gloved soldiers as teary-eyed many of us stood by on the designated sidelines watching an en-tourage of leaders led by President Celâl Bayar passing by in a procession of kilometers long...

With these thoughts in mind inside the gate, I happily noticed that the bust had only been moved to the side of the Stickler Hall and I was happy later to have my picture taken under his gaze.... But for the record, when I got home, I checked the pictures of the bust that were taken in 1953, in 2012 when Betty & I had stopped by TAC briefly and now in 2019, and noticed the plaques had different sayings of Atatürk as follows, respectively:

1953: Hayatta En Hakiki Mürşit İlimdir;

2012: Yaşamak Demek, Çalışmak Demektir;

2019: Ey Türk gençliği! Birinci vazifen, Türk İstiklâlini, Türk Cumhuriyet'ini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir.

My eyes continued searching for what used to be flat iron “gate” on the ground near the then tennis courts, which also I found out to have been moved. They looked much better. We had learned that St. Paul of Tarsus had spent some years under that rather small iron “gate” leading to a “cave” where St. Paul presumably studied Christianity before he got out to proselytize on his travels throughout the Middle East. By now I was getting used to the new layout with several modern buildings, including the new SEV campus. If it weren't for the Stickler building, I wouldn't know where I was. I hope it stays there forever! If anything, it would be more than welcomed to put it on stilts so that it can be seen from anywhere in and about Tarsus, as it had been since its inception in 1888 until the building boom of recent times. Same can be said about the TAO main building which could be seen on top of a hill from anywhere in Kayseri, but now is lost amongst huge McMansions surrounding all around Talas and iconic Ali Dağı near Erciyes mountain.

Having been acclimated to the campus, it was an easy walk the next day on Sunday for Betty and me to join about 50 other TAC

alumni for a reception for our beloved teacher Haydar Göfer. He arrived at the reception around 10:30 before noon and mingled with others reminiscing about the past years. (From my own selfish point-of-view, I missed not having friends from the nineteen-fifties to chew the fat of those years. But It was great in filling the in-between years with those who were there.) In the meantime, Haydar Hoca sat on a couch and his students of fifty years or more ago came by to kiss his hand and tell stories with roaring laughter which sometimes could be heard all around. Betty and I approached him and kissed his hands. Somebody whispered in his ears that my wife and I had come all the way from America in celebration of his centennial. After a little hesitation, he told me he couldn't see well, but when I mentioned to him who I was we hugged and kissed. He pulled us to sit by him. I then told him that I had brought something for him from the United States. He was curious about it. Since he couldn't see well, I described to him as a beautiful crescent and star made of crystal for one-year old babies. Since, I told him, he had just finished his centennial birthday and started his first year for the second cen-

ennial, it was just made for him and put it around his neck with a red and white ribbon. He thanked profusely. We then continued our conversation ranging from Turkish literature classes of the nineteen-fifties, to my bringing him greetings of one of his students Yavuz Gömeç who couldn't make it to what is happening in the current USA-Turkey relations, and the present conditions in Turkey. I was amazed by his acute mind and his awareness of what was going on around the world.

Around noon time, we were led to the Stickler auditorium where Haydar Hoca was situated in the middle of the stage with a beautiful scene of the Tarsus campus in the background. Betty and I

were given the front seats by Master of Ceremonies (MC), '63 Akar Burduroğlu with a brief conversation with me to the effect that he would call on me to come up with my harmonica as a surprise and also to say a few words. The MC opened the Centennial event by talking about our dear Haydar Göfer Hoca and asking what he himself should be doing in his age of 75 years for another 25 years to reach his age of 100. In other words, whereas before Haydar Hoca was advertised to be giving one of his lectures on Turkish Literature, he was now being asked to give us a lesson on Life in General. Haydar Hoca was firm in driving home that one should always do things in moderation and for enjoyment to be able to live long. He gave examples of people whom he has known who would go for the bottle as a show-off for an "bottoms-up" act, rather than, say, sipping every drop for enjoyment. In other words, not for the proverbial "live to eat/drink," but "eat/drink

to live." Or in just one word, Life is a "balancing" act in everything we do.... Then MC Akar Burduroğlu announced he had a surprise from America at which I jumped on the stage playing "Happy Birthday" on my harmonica. I really do not know how it went, but on the second stanza I think some people were joining me by singing... Afterwards, I picked up on the concept of "balance" in life at age near 84 in full agreement with Haydar Hoca. Then, there were a few questions from the floor, which Haydar Hoca answered with amazing acuity and clarity accompanied by good cheer.

The crowd was then invited to an outdoor feast of succulent lamb-kebab-wrap with delightful garnishments that put a delicious ending to a wonderful centennial celebration of a beloved teacher of ours, Haydar Göfer, with wishes of many more...

As a postscript, let me add that it was a joy to meet some fellow alumni as well as students the next day. Betty and I walked to the campus for a last look at the Stickler Hall before we departed. We ran into our dear friend Nihat Taner '68 and his classmates. They were heading to Sadık Paşa Konağı (an old mansion across the campus, donated to SEV Fund and recently renovated) for setting up the display cabins of fos-

sil and mineral samples from the Manissadjian Collection of Anatolian College (another mission school which was established in Merzifon) as shown below on the left. Then Nihat volunteered to take us to the rear of the campus to show us some burial grounds dating back to 1909 and give us a very interesting history about the founders of TAC, including that of Mr. William Sage Woolworth who was one of the very early presidents of TAC after Mr. Paul Nilson who was later also the president of TAO. So, not only is there that synergistic origins of TAC and TAO, but also a wealth of history just on the grounds of TAC, which could be explored further and perhaps taught in one of the history classes. Then as we wandered about, we came across a

lemon tree from which we were offered lemons and we accepted gladly to take a few. Then we heard music coming from the music building which we could

see students practicing as we entered the building. Of course, not missing a beat, I took out my harmonica and joined in- which was music to my ears, as they say- as we wrapped up our trip to a very vibrant Tarsus Amerikan Koleji at age 130 endowed with a most valuable teacher Haydar Göfer still teaching the lessons of life at age 101!

My wife Betty and I thank those who arranged this event and to those who attended it. TAC looks very much alive and well with a wonderful future ahead having enthusiastic and energetic young students all ready to lead...

Haydar Hodja's 100th Birthday

By Cheryl Tanriverdi

Every so often, I run across news items about exceptional people in their nineties or even people 100 years old or older. They compete in running events, perform gymnastic routines, and win dancing contests. I even remember watching a video a couple of years ago with a sprightly lady of 106 years dancing a little jig with Barack and Michelle Obama in the Oval Office. Like this one, most of these accounts seem to originate in the U.S. and western countries before they become "viral" and spread around the world.

It might come as a surprise to learn that there are similar examples in Turkey. The best I can think of is Haydar Göfer, or as everybody calls him: "Hodja" ("Teacher"). A much loved and revered literature teacher, he retired long ago from a private school in Tarsus but he never retired from the countless relationships he has there. His 100th birthday party in Tarsus was a good case in point. A large group of former students, including those who made the journey from places like Istanbul, Ankara, Izmir, and Mersin, congratulated and kissed his hand in the traditional Turkish greeting of respect.

Referring to his first name, Haydar, there was a unanimous call for him to sing the folk song titled "Haydar Haydar." Without hesitation, Hodja took hold of the microphone. With a strong voice and a good sense of melo-

dy, he didn't skip a beat as he performed a long solo from start to finish with the crowd joining in on the chorus.

Of course, the big question everybody asks in situations like this is the same: "What do you owe your long and healthy life to?" I asked Hodja the same question. In response, he simply picked up a book in front of him and showed it to me. With his picture on the cover and the title "Sevgili Hocam" ("Dear Teacher"), it is a compilation of letters which his students wrote him after they graduated from the last high-school level at Tarsus American College and left to study at university level and find jobs.

Starting with letters in the 1950's, the postmarks not only include cities in Turkey but also the Netherlands, Italy, Lebanon, the U.S., and Germany. The letters are filled with fascinating information about the students' new environments, their struggles to find their feet in challenging conditions, comments on politics, and requests for advice and help.

Although the book only contains the students' letters, it is obvious that Haydar Göfer was also an active letter-writer himself, sometimes reporting on his efforts to fulfil his correspondents' requests and sometimes making requests of his own, like help in tracking down appropriate theater pieces for possible production at the Tarsus school.

In short, I would say that Hodja's decades-long connections

with his students have had a major role in his long and healthy life. That's why he answered my question by showing me his book. He is living proof that the experts are right when they say that social contacts are the secret to successful aging.

My own acquaintance with Haydar Hodja goes back to the early 1990's when my husband (a former student at the Tarsus American College) and I were running a small hotel in Antalya. We invited Hodja to stay with us. At the time, I was trying to learn Turkish. Since Hodja and I were both early risers, he gave me quite a few lessons in the morning hours. With a smile and a wink, he usually added a few tips and words of encouragement. Throughout the years, he has remained my personal guide in questions related to the Turkish language.

Now his days are slower but his life is still active. After he gets up in the morning, he walks to the corner shop and buys a newspaper. There he has a chat with the owner before continuing to the next shop. He buys some produce if he needs it and exchanges a few words with the butcher. Then he walks home, has a look at his newspaper, and "usually falls asleep while reading it," he chuckles.

Hodja still follows with interest the activities of his former students, attends school events, and gives talks at the annual "Homecoming" ceremonies when he presents plaques

to the alumni. In return, he receives plenty of visits and telephone calls. Always ready for a good conversation, he likes to tell a good joke and hear a new one. His life is filled with meaning

and friendship.

The writing on his birthday cake expressed everyone's heartfelt sentiments: "Keep on defying the years!"

Hodja's response left nobody

in doubt: "I plan to be around for a few more!"

Link to the birthday celebration:

<https://www.youtube.com/watch?v=EPXImPi8Oo>

My Turkish Adventure

Haydar Hodja's 100th Birthday

By Cheryl Tanriverdi

Every so often, I run across news items about exceptional people in their nineties or even people 100 years old or older. They compete in running events, perform gymnastic routines, and win dancing contests. I even remember watching a video a couple of years ago with a sprightly lady of 106 years dancing a little jig with Barack and Michelle Obama in the Oval Office. Like this one, most of these accounts seem to originate in the U.S. and western countries before they become "viral" and spread around the world.

It might come as a surprise to learn that there are similar examples in Turkey. The best I can think of is Haydar Göfer, or as everybody calls him: "Hodja" ("Teacher"). A much loved and revered literature teacher, he retired long ago from a private school in Tarsus but he never retired from the countless relationships he has there. His 100th birthday party in Tarsus was a good case in point. A large group of former students, including those who made the journey from places like Istanbul, Ankara, Izmir, and Mersin, congratulated and kissed his hand in the traditional Turkish greeting of respect.

Referring to his first name, Haydar, there

was a unanimous call for him to sing the folk song titled "Haydar Haydar." Without hesitation, Hodja took hold of the microphone. With a strong voice and a good sense of melody, he didn't skip a beat as he performed a long solo from start to finish with the crowd joining in on the chorus.

Of course, the big question everybody asks in situations like this is the same: "What do you owe your long and healthy life to?" I asked Hodja the same question. In response, he simply picked up a book in front of him and showed it to me. With his picture on the cover and the title "Sevgili Hocam" ("Dear Teacher"), it is a compilation of letters which his students wrote him after they graduated from the last high-school level at Tarsus American College and left to study at university level and find jobs.

Starting with letters in the 1950's, the postmarks not only include cities in Turkey but also the Netherlands, Italy, Lebanon, the U.S., and Germany. The letters are filled with fascinating information about the students' new environments, their struggles to find their feet in challenging conditions, comments on politics, and requests for advice and help.

Although the book only contains the students' letters, it is obvious that Haydar

Göfer was also an active letter-writer himself, sometimes reporting on his efforts to fulfil his correspondents' requests and sometimes making requests of his own, like help in tracking down appropriate theater pieces for possible production at the Tarsus school.

In short, I would say that Hodja's decades-long connections with his students have had a major role in his long and healthy life. That's why he answered my question by showing me his book. He is living proof that the experts are right when they say that social contacts are the secret to successful aging.

My own acquaintance with Haydar Hodja goes back to the early 1990's when my husband (a former student at the Tarsus American College) and I were running a small hotel in Antalya. We invited Hodja to stay with us. At the time, I was trying to learn Turkish. Since Hodja and I were both early risers, he gave me quite a few lessons in the morning hours. With a smile and a wink, he usually added a few tips and words of encouragement. Throughout the years, he has remained my personal guide in questions related to the Turkish language.

Now his days are slower but his life is still active. After he gets up in the morning, he walks to the corner shop and buys a newspaper. There he has a chat with the owner before continuing to the next shop. He buys some produce if he needs it and exchanges a few words with the butcher. Then he walks home, has a look at his newspaper, and "usually falls asleep while reading it," he chuckles.

Hodja still follows with interest the activities of his former students, attends school events, and gives talks at the annual "Homecoming" ceremonies when he presents plaques to the alumni. In return, he receives plenty of visits and telephone calls. Always ready for a good conversation, he likes to tell a good joke and hear a new one. His life is filled with meaning and friendship.

The writing on his birthday cake expressed everyone's heartfelt sentiments: "Keep on defying the years!"

TAC'DE CANLANAN KÜLTÜR VARLIKLARIMIZ

Dr. Gönenç Göçmengil

Tarsus Amerikan Koleji içerisinde TAC 1968 mezunları Şeref Etker, Semih Bilgin ve Nihat Taner'in çabaları, okul yönetiminin katkıları, SEV'nin desteği ve ilgili bilim dallarından üniversite araştırmacılarının çalışmaları ile Tarsus'ta bulunan iki değerli kültür varlığı yeniden ayağa kaldırıldı ve birbirine kavuştu. Bu varlıklardan birincisi Sadık Paşa Konağı, diğeri ise tarihi 1800'lü yılların sonuna dayanan Merzifon Anadolu Koleji Doğa Tarihi Müzesi'nden geriye kalan doğa bilimleri koleksiyonu idi.

Anadolu Koleji Doğa Tarihi Müzesi, 1886 yılında Merzifon'da kurulmuş olan Anadolu Koleji içerisinde oluşturulmuş olup okulun ilk mü-

dürü Dr. Charles C. Tracy'nin fosil örnekleri toplaması ile başlayan bir koleksiyona dayanmaktadır. Bu koleksiyon daha sonra okulun öğrenci ve öğretmenlerinin çevrede yaptıkları araştırma gezileri ile genişlemeye başlamış ve 1910'lı yıllarda Anadolu Koleji'nin kampusunda kurulan kütüphane-doğa tarihi müzesi ile kalıcı bir kimlik kazanmıştı. Kütüphane-müzenin küratörü Prof. Ohannes A. Manisacıyan'ın yönetiminde toplanan ve sınıflanan koleksiyonda 10.000 parçadan fazla sürüngen, memeli, kuş, mineral, kaya, fosil, bitki, ağaç, mantar, yumurta, böcek ve kelebek örnekleri yer almaktaydı.

Söz konusu doğa bilimleri koleksiyonu Osmanlı dönemindeki diğer okul koleksiyonları ile birlikte Ana-

dolu'da oluşturulmuş en önemli doğa bilimi koleksiyonlarından biridir. Merzifon Anadolu Koleji'nin kapatılmasının ardından, 1938-39 döneminde, taşınması zor olan doldurulmuş büyük hayvan örnekleri ve o yıllarda Ankara Yüksek Ziraat Enstitüsü'ne bağışlanan botanik örnekleri dışındaki tüm koleksiyon maddeleri Tarsus Amerikan Koleji'ne gönderildi. Bu örnekler uzun yıllar TAC'de saklanmış ve bir dönem eğitim amaçlı olarak kullanılmıştır. Söz konusu koleksiyonun bir kısmı – tam olarak tarihi belli olmayan bir zaman diliminde – Robert Koleji'ne gönderilmiştir. Tarsus'ta sınırlı sayıda örnek okulun içinde zaman içinde dağılmış ve uzun yıllar kaderine terk edilmiştir.

TAC'68 sınıfı tarafından mezuniyetlerinin 50. yılı onuruna yeniden düzenlenen koleksiyon, Merzifon'da imal edilen antika dolaplar ile yine Anadolu'dan ve dünyanın farklı yerlerinden toplanan örnekler, koleksiyonun tamamlanmasından 100 yıl sonra, okulun Talas kampüsü içerisinde hazırlanan bir sergide sunuldu. Yaklaşık bir senedir okulun oditoryum fuayesinde sergilenmekte olan koleksiyonun, TAC içinde restore edilen bir diğer anısal kültür varlığı olan Sadık Paşa Konağı'na yerleştirilmesi için yapılan çalışmalar gerçekleştirilmiş olup, koleksiyon bu yapının alt katında Doğa Bilimleri Araştırma Merkezi'ne ayrılan bir salona taşınmıştır.

Koleksiyon okulun doğa bilimleri konusunda çalışan öğretmenleri ve ilgili öğrenciler tarafından korunup yönetilecek olup, bu faaliyetlerin gerçekleştirileceği alanın bilim dünyasında TAC Doğa Bilimleri Araştırma Merkezi (TAC DBAM) adı altında tanınması ve zaman içinde koleksiyonun zenginleştirilerek gelecek nesillere aktarılması hedeflenmektedir.

Söz konusu örnekler kültürel miras niteliğiyle Türkiye'de nadir bulunan koleksiyonlardan biridir. Özellikle koleksiyonda Anadolu'da farklı yerlerden toplanmış olan böcek ve kelebek örneklerinin nesli tükenmiş türler içerme olasılığı, evrimsel biyoloji, eski (paleo) iklim çalışmaları kapsamında bilimsel çalışmalar açısından önem taşımaktadır. Bu örneklerin türleri, cinsleri ve özelliklerinin araştırılması için korunaklı ve güvenli bir şekilde saklanması büyük önem arz etmektedir. İleride bu örneklerin yüksek çözünürlüklü fotoğraflarını çekilmesi, üç boyutlu tarayıcılarla dokümantasyonu, dijital ortamda da saklanması ve dünyadaki diğer doğa araştırma merkezleriyle paylaşılması planlanmaktadır. Bu sayede TAC DBAM örneklerini incelemek ve çalışmak isteyen araştırmacılar için de bir kılavuz hazırlanması sağlanacaktır.

Söz konusu merkez içerisinde bir doğa bilimleri referans kitaplığı da kurulması hedeflenmiş olup, bu kapsamda ilk kitaplar TAC 68' Dr. Şeref Etker tarafından hediye edilmiştir. Mezun ve öğrenci arkadaşların bu merkez kapsamında yer alacak başvuru kaynakları ağını genişletmesi arzulanmaktadır.

Günümüzde dünyada yer alan doğa tarihi müzeleri bu gibi canlı ve fosil örneklerin korunduğu ve araştırma için korunaklı ortamlarda saklandığı bilim-araştırma-egitim merkezleri olarak faaliyetlerini sürdürmektedir. Avrupa veya Amerika'da küçük şehirlerde bile bulunan doğa tarihi müzeleri bölgesel olarak çevre-doğa farkındalığının artırılması yanında, temel bilimler alanında eğitim ve araştırma için de önemli merkezler konumundadır. Söz konusu tarihi koleksiyon etrafında ve TAC Doğa Bilimleri Araştırma Merkezi çatısı altında öğrenci ve öğretmen arkadaşların yönetiminde ekoloji, çevre, coğrafya, biyoloji bilimleri konusunda araştırma, eğitim seminerleri, workshop ve STEM faaliyetleri gerçekleştirilmesi hedeflenmektedir.

Bu kapsamda tarihi koleksiyonun herbaryum örneklerinin bir kısmını bünyesinde barındıran Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Biyoloji Bölümü Herbaryumu (Herbarium Turcicum) sorumlusu değerli aka-

demisyen Uzman Biyolog Tuğrul Körüklü'nün yakın gelecekte Araştırma Merkezi'ne gelerek öğrenci arkadaşlara bitki toplama, saklama ve koruma konusunda bir workshop düzenlemesi planlanmıştır. Bunun gibi eğitim ve araştırma faaliyetleri ve kurulacak öğrenci kulüpleri ile genç TAC'lilerin doğa bilimleri gözlem ve araştırmalarına, çevre bilinciyle katılmaları sağlanacaktır. Atölye çalışmaları ve temel bilimler projeleri, arazi ve doğa gezileri ile söz konusu merkez TAC ile yaşıt olan Doğa Tarihi Müzesi'nin mirasını canlandırırken yeni ve modern bir araştırma kurumuna dönüştürülebilir. DBAM'inde edinilecek bilgiler ve yapılacak araştırmalar, temel bilimlerin ileri dallarında, tıp, mühendislik, çevre ve yerbilimleri alanlarında okumak isteyen öğrencilerin söz konusu bölümlerde öğretilen kavramlarla yaşatlarından çok önce tanışmaları sağlanacaktır. Toplumu yönlendiren ve akademik olarak başarılı olan kişiler, sınav başarılarından ziyade tutkuyla odaklandıkları alanlarda çalışanların arasından çıkmaktadır. Bu bakımdan doğa bilimleri ile ilgilenen her TAC mezunu ve öğrencisi için Sadık Paşa Konağı içerisinde yer alan Doğa Bilimleri Araştırma Merkezi'nde yapılacak eğitim ve araştırma çalışmalarına katılmak eşsiz ve bir daha bulamayacakları bir deneyim olacaktır.

Tarsus Amerikan Koleji'nde Bir İlk: Doğa Bilimleri Araştırma Merkezi

Dr. Şeref Etker, Semih Bilgin, Dr. Gönenç Göçmengil, Nihat Taner

Dr. Duygu Gülev
9. ve 10. Sınıflar Akademik Müdür Yd.

Güliden Balaban
Coğrafya Öğretmeni

Yüz yılı aşkın bir tarihe sahip olan Sadık Paşa Konağı restore edildikten sonra, zemin katında bir bölüm TAC Doğa Bilimleri Araştırma Kulübü'nün çalışmaları için ayrıldı. TAC '68 Mezunlarının, mezuniyetlerinin 50. yılı anısına kuruluşuna destek oldukları Doğa Bilimleri Araştırma Merkezi, doğa bilimlerine özel ilgi duyan öğrencilerin seçtikleri alanlarda araştırma yapmalarına olanak sağlayan yenilikçi ve bilimsel bir oluşumdur. Merkez, fosiller, mineraller, kelebek ve böceklerden oluşan tarihsel bir koleksiyona ev sahipliği yapmakla bir-

likte, yeni örneklerin derlenmesi, incelenmesi ve toplumun bu konuda bilgilendirilmesi için uygun bir ortam sağlamaktadır. Ayrıca, Araştırma Merkezinde sergilenen örneklerin aynı zamanda Anadolu coğrafyasının da eşsiz bir mirası olduğu bilinciyle bu sorumluluk üstlenilmiş olup koleksiyonların daha da zenginleştirilerek gelecek nesillere aktarılması hedeflenmektedir.

TAC'de ilk kez kurulan Doğa Bilimleri Araştırma Kulübü'nün üyesi olan öğrenciler, temel bilimler dallarında ve çevreyle ilgili çeşitli projeler yaparak toplumsal farkındalık yarat-

mayı sağlamanın yanı sıra insanın doğadan en etkili bir şekilde yararlanmasını ve bunları yaparken de doğaya asla zarar vermemesinin mümkün olabileceğini göstermeyi hedeflemektedir.

Kulübün öncelikli amaçları arasında; doğa bilimleriyle ilgili deney ve gözlemler, araştırma gezileri ve sunumlar yapmak, atölyeler düzenleme, konferanslara katılma, çeşitli canlı örnekleri toplama ve bunları sergileme; tarihi değeri olan fosillerin, kayaların korunması, sergilenmesi ve bunların temel bilgilerinin okul toplumuyla paylaşarak farkın-

dalık yaratıp günümüzde önemi giderek artan çevre bilincinin oluşturulmasına katkı sağlamak gibi önemli hedefler yer almaktadır.

TAC Doğa Bilimleri Araştırma Merkezi açılışının yapılmasına kadar kulüp bünyesinde bulunan öğretmen ve öğrencilerin etkinlikleri arasında;

15 Eylül Dünya Çöp Toplama Günü etkinliği kapsamında Adana ve Mersin'de belirlenen alanlardaki çöplerin toplanması,

Tarsus/Taşkuyu Mağarası'ndaki kayaların incelenmesi,

Öğrencilerin temel bilimler alanındaki bireysel projeleri üzerinde çalışmaları,

Sadık Paşa Konağı'nda kurulacak olan TAC Doğa Bilimleri Araştırma Merkezinin iç tasarımı üzerinde çalışmalar yapılması ve merkezdeki örneklerin incelenerek QR kodlarının gözden geçirilmesi,

Küresel iklim değişikliği nede-

ni ile soyu tükenen veya tükenmekte olan kuşlar projesinin Tarsus SEV Ortaokul öğrencilerine çevre bilinci oluşturmak adına sunumunun gerçekleştirilmesi bulunmaktadır.

TAC Doğa Bilimleri Araştırma Merkezi'nde uzun vadede yapılması planlanan çalışmalar:

Merkezde sergilenen örnekler, kelebek ve diğer canlıların sınıflandırılması için alanlarında uzman kişiler ile ortak çalışmaların yapılması,

TÜBİTAK 4004-4007 projeleri ile bilim şenlikleri, etkinlikler, arazi gezileri ve çalıştayların yapılması,

Öğrenciler ile yapılan arazi çalışmalarında toplanan yeni örneklerden (bitkiler, zoolojik örnekler, mineraller vb.) tanımlanması ve bilimsel olarak incelenmesi, kalıcı bir sergi alanının oluşturulması,

Koleksiyonun dijitalleştirilmesi için çeşitli projelerin yapılması (Örneklerin 3D modeli ve bunun bir web

sayfasına yüklenmesi v.b.),

TAC '68 mezunlarının ortaya koydukları fikirle ve destekleriyle hayata geçirilen bu önemli ve değerli projenin, TAC bünyesinde belirlediği hedefler doğrultusunda çalışmalarına devam edecek olmasından son derece gurur ve mutluluk duyuyoruz. Bu vesile ile TAC Doğa Bilimleri Araştırma Merkezi'nin kurulması, düzenlenmesi, örneklerin sınıflandırılması ve yapılacak çalışmaların planlanması aşamasında emeği geçen başta TAC '68 mezunları olmak üzere herkese sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

★★★

TAC'68 Mezunlarının Notu:

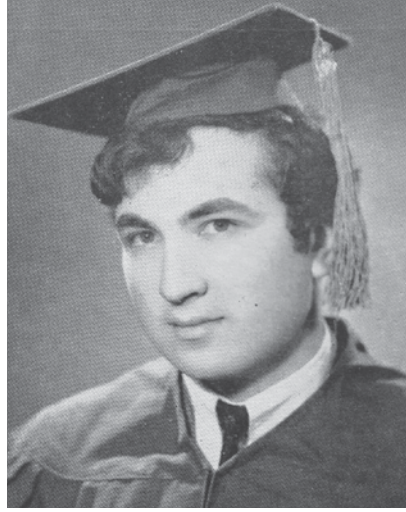
Dileğimiz TAC DBAM'nin a) Orta vadede ulusal çapta okullar arası Doğa Bilimleri Merkezleri Ağı oluşturulmasına öncülük etmesi b) Uzun dönemde Çukurova Doğa Bilimleri Merkezi'nin nüvesini oluşturmasıdır.

SEV'DE GÖREV DEĞİŞİMİ

Röportaj: Nihat Taner '68

Sağlık ve Eğitim Vakfı Mütevelli Heyeti 22 Aralık 2018'de yeni başkanını seçti. Başkanlığı 4 yıldır yürüten Tamer Şahinbaş (TAC '58) ağabeyimizden bayrağı Mehmet Yaltır (TAC'67) devraldı. Bizletter için kendisiyle konuştuk.

TAC Mezuniyeti

■ *Sevgili "amca" yeni görevin hayırlı olsun. Yoğun iş tempona ilaveten bu önemli görevi de üstlendin. Tarsus'ta ve Robert Kolej'de benim bir sınıf önümdeydin. Bize TAC yıllarını anlatır mısın?*

Eylül 1960'ta Tarsus Amerikan Koleji'ne başladım. 35 kişilik sınıftan yaklaşık 20 öğrenci yatılıydık. Biz Ceyhan'da oturuyorduk. Yatılılığın ilk yılları biraz zordu. 11 yaşındayız, yatakhane de yani kocaman bir koğuştaki kalıyoruz, ayrı odalar yok. Büyüme çağındasın, etrafındakiler de hep çocuk. Beraber bü-

yüdük o yaşlarda ve çoğu arkadaşım hala yakın görüşürüz. Bunun sırrı beraber, kardeş gibi büyüme. 11 yaşında tanışmışız, liseyi beraber bitirdik, bazıları ile üniversiteye beraber devam ettik. Bir kısmıyla birlikte askerlik yaptık, daha sonra iş hayatında müşterek çalıştık. O zaman başlayıp 60 yıla yaklaşan dostluklar önemli hazineler.

■ *TAC camiası seni adınla değil lakabınla tanır. "Amca" lakabı nasıl çıktı?*

Bunu sınıf arkadaşım Kürşat Pura şöyle anlatmıştı: Üst sınıftan bir abimiz taktı o adı. O zaman bir "Amca Bey" tiptemesi vardı ve Mehmet'in o yıllarda o tipe benzer bir hali vardı. Hafif toplu, davranışı da yaşından daha olgun. Halen de

öyledir. Herkesten daha olgun, daha etraflı düşünür, objektif olmaya çalışır. Ondan "Amca Bey" lakabı takıldı büyük ihtimalle.

■ *Tarsus'ta nasıl vakit geçirirdiniz?*

Hazırlığa başladığımızda sınıfta sağ köşede camın önünde oturdum. 2 haftada bir Ceyhan'a giderdim. Yol uzundu ve her hafta sonu gitmek istemezdim. Hafta sonları birlikte olan yatılı arkadaşlar birbirimizle daha yakınlaştırdık. Böyle arada bir gidip gelen 8-9 kişi vardı, hiç gitmeyenleri de katarsak 12-13 kişi oluyorduk.

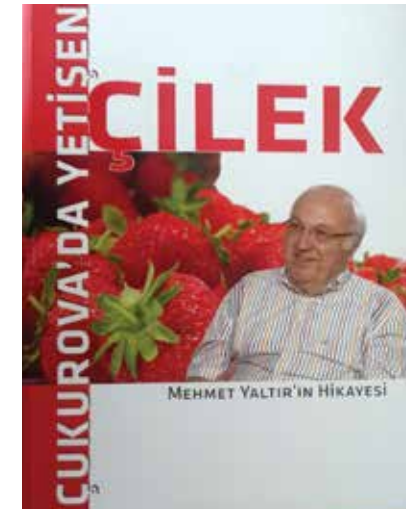
Sınıf takımında futbol oynar, bütün sporları yapardım. Top bulmakta zorluk çekerdik. Okulda yemekten bir an önce kalkalım da ya-

rim saat öğlen arası var, top bulursak oynayalım diye. Top da bulamazdık çoğu zaman. Mevsimine göre ağaçlarda turunc olurdu. Turuncuları top yapar, onunla oynardık. Öyle bir dönem ki, plastik top bile yok. Sonradan tenis topları elimize geçti. Okulda tenis kortu vardı, tenis oynanırdı. Bu dönemde beraber futbol oynadığımızı en çok hatırladığım arkadaşım Mehmet Dalkılıç'tır. Sınıfımızda dört tane Mehmet olduğu için ona "Şişman" lakabını takmıştık. Kendisini maalesef geçen sene kaybettik. Harika fıkralar anlatır, herkesi güldürürdü. Komik hikâyelerini hep hatırlayacağız.

Okulun bahçesi büyük. Futbol sahası var, basketbol sahası var. Bahçe birçok şeye müsait ama yer kapmaca olurdu. Öğle arası herkes oynamak ister, kim kaparsa o oynardı. Onun için yemekten bir an önce çıkıp saha kapmaya çalışırdık. Okulda Amerikalı hocalar var, bize spor da yaptırıyorlar. Play room dediğimiz oyun odası vardı. Dama, satranç oynanır, radyo dinlenirdi. Televizyon yok, cep telefonu yok. Bütün oyunlar bunlardan ibaret. Bir de amiral battı gibi, kelime oyunları gibi şeyler vardı. Sinema büyük eğlenceydi...

■ *Derslerle ve etkinliklerle ilgili ne söylemek istersin?*

Home-room sınıfı diye bir şey

M. Yaltır'ın Yaşam Öyküsü Kitaplaştı. Bi.

1966-67 TAC Futbol Takımı

vardı, her gün on dakika, haftanın bir günü de daha uzun bir Home-room sınıfı olur. Sınıf hocası bize "Robert's Rules of Order" öğretmişti. Yani bir toplantıda, sınıfta nasıl söz alınır, nasıl teklif yapılır, oylama ve karar süreci... Bunları hep o sayede öğrenmiş olduk.

Her yıl her sınıf bir piyes yapardı. Biz de Mikado diye bir piyes oynatmıştı. Hepimiz de rol almıştık. Unuttum gitti. Neredeyse on sene oldu, eşim Tevhide ile Avustralya'dayız, Ünlü Sydney Opera House'da Mikado diye güzel bir opera var, gidelim dedik. Ben tabii geçmiş zaman okuldaki oyunu unuttuğum. Tam opera başladı, 15-20 dakika sonra Miyasama diye bir şarkı başladı. Ben hanıma "Ben bu piyeste oynamıştım" dedim. "Nasıl, ne oynaması?" Ben bu piyeste Pish-tush rolündeydim diye birden hatırıma geldi. Aradan ellibeş sene geçmiş. Hoş bir anı olmuştu.

Bu home-room sınıflarında piyes seçilmeden önce, hangisini seçelim diye sınıfça tartışırdık. Birkaç piyes önerilirdi. İki-üç oyun kitabı okunurdu. Bazen herkes birini okur ya da herkes hepsini okurdu. Sonunda da bir oylama yapılırdı. Böyle bir oylamayla bir piyes seçtik. Amerikalı hoca rolleri dağıtmaya başladı. Bana da "Sen oyunda şu

rolü oynayacaksın" dedi. Ben ayağa fırladığımı hatırlıyorum "Hocam ben bu piyeste rol almayacağım" diye. "Niye?" "Ben bu piyese karşıydım, istemedim ki" dedim. Hoca çok kızdı, "Aksine sen rol alıp herkesten daha çok çalışacaksın. Neden? Oylama yapıldı, karar verildi, bu piyesi seçtik. Bundan sonra hepimiz bunun en güzel olması için çalışmalıyız" dedi. Bunu önemli bir demokrasi dersi olarak hep hatırlarım.

Türkiye'de en büyük yanlışlardan birisi budur. Bir şeye karşı olan kişi, başka bir fikir ya da başka bir kişi seçildiği zaman, benim dediğim doğru çıksın demek için işi baltalamaya kadar varan davranışlara girebiliyor. Bu da kanımca demokrasinin gelişmemesinde önemli bir etken.

Okulda buna benzer birçok piyes sahneye konur, diğer Amerikan okullarında da olduğu gibi İngilizce şarkılar söylenirdi. Ortaokul yılları böyle çok güzel günlerle geçti.

■ *Hafta sonlarında ne yapardınız?*

Hafta sonu Tarsus'ta en çok yapılan şey muhakkak bir sinemaya gitmek. Küçük sınıftayken akşam izin verilmezdi, gündüz gidilirdi. Bi-

raz daha büyüyünce akşamları bir öğretmen'in nezaretinde sinemaya gitmemize izin çıktı. Hemen her yer Okula yürüme mesafesinde.

Bir başka anım orta son sınavları ile ilgili. Her okul biterken bir şeyler oluyor. İlkokulu bitirirken 27 Mayıs ihtilali oldu. Ortaokul biterken de basket oynarken düştüm, kolumun üstüne. Kötü düşünce, kolum bilekten kırıldı. Üstelik sağ bileğim! Alelacele alçı yapıldı ama imtihan nasıl olacak? Müdür Mr. Maynard hemen bir formül icat etti. Sınavı sözlü yapacaklar, matematiği ise test usulü, "Testte sol elinle x koyarsın" dediler. Bu benim için de biraz kolay oldu. Ortaokulu öylece bitirdik.

Lise Yıllarına Gelince

Orta bitince bazı arkadaşlar liseye Robert Kolej'de devam etmek istiyordu. Ankara Fen Lisesi yeni açılmış, bazı arkadaşlar oraya gidelim diyor. Bir tartışmadır gidiyor. Beş arkadaşımız Robert'e devam karar verdiler: Burhan Karaçam, Ali Özkurd (Lili), artık aramızda olmayan Afşin Berköz, Sina Sipahi, Mustafa Savatlı. Burhan ve Ali ile çok yakın dostluğumuz halen devam ediyor. Lisede şöyle bir değişiklik oldu. Talas ortaokulu vardı Kayseri'de. Talas Amerikan Ortaokulu'ndan mezun olanların önemli bir kısmı Tarsus'a gelir ve devam ederler. Böylece biz Orta 3'te 30-40 kişi iken birdenbire 50-60 kişi olurduk. Yani Talas'tan bir o kadar öğrenci daha gelirdi, böylece lisede sayımız artardı. Oradan gelenlerle de kaynaşma sürecinin ilk döneminde biraz kavga gürültü olur, çünkü kimse kimsenin huyunu bilmez. Lise I'de biraz kaynaşılır, bu Lise II'de, III'te dostluklara dönüşürdü. Hepsıyla dostuz ama bir kısmıyla daha yakın görüşme imkânı buluyoruz. Tarsus yıllarında hep bir arada olduğumuz Kürşad Pura başarılı bir iş hayatından sonra kendini erken emekli etti. Kendi teknesinde kaptanlık yap-

TAC Briç Kulübü Üyeleri, Mr. Elkin ve Mr. Snyder

rak bizleri denize alıştırdı. Böylece daha sık görüşme imkânı buluyoruz. 1980'de TAC'ye girişimizin 20. kutlamalarında ilk defa karşılaştığımız eşi Ayşe ile de Tevhide iyi arkadaş oldular, dostluğumuz artarak devam ediyor.

■ Derslerdeki başarın nasıldı?

Ortaokuldan itibaren, ben sosyal derslerde daha iyiydim. Matematik de kötü değildi ama iş tarih ve coğrafyaya gelince sınıfın en iyisiydim, tarihe hep düşkün olduğum için. Halen de çok tarih okumaya çalışırım. İbrahim Akış hocamız bir talebeyi gözüne kestirip bu iyi dedi mi, notlar hep öyle devam eder giderdi. Ben hep 8, 9 alırdım, zaten 10 pek vermezdi. Orta birde başladık aynı hoca ile liseye kadar hep böyle yüksek notlarla gittim, hep sınıfın en iyisi oldum. İbrahim Hoca çok iyi ders anlatırdı. Dersi anekdotlarla süsler, hikâye gibi anlatırdı, onun için kimsenin uykusu gelmezdi. Tarih dersini sevmişsem bunda onun rolü olduğu muhakkak.

Coğrafyada da öyle. Hocamız Ömer Temel daha değişik bir insandı. Derse gelir, beş-on dakika bir sohbet olur. Biliriz ki hoca Fenerbahçe'yi tutar. Sınıfın daha çalışkanları vardı. Ben coğrafyada iyiydim, ama daha orta sıralarda bir yerlerdeydim. En önde oturan arkadaşlar hocaya bir laf atarlardı,

"Hocam Fenerbahçe bu hafta iyiydi" gibi. Ömer Hoca duymazlıktan gelir. Sonra dayanamaz "Çocuklar ben takım tutmam ama Fenerbahçe iyi takımdır" gibi söze başlardı... Eğlenceli hikâyeleri çoktu Ömer Temelin.

İngilizce olan matematik dersine biz lise son sınıfta iken Türkçe matematik eklendi, çünkü üniversite giriş imtihanları başlamıştı. Abdülvahap Kistak adında bir hocamız vardı. Test çözme, Türkçe terimler, v.b. öğretmeye bayağı gayret etti. Edebiyat hocamız Haydar Bey malum çok meşhurdu. Halen hem aklı yerinde hem fiziği iyi durumda. Allah uzun ömür versin. Haydar Hoca derslerde mavra diye bir şey icat etmişti. Hayattan bir şeyler anlatırdı, kendine göre. Haydar Hoca onu dersin bir parçası yapmıştı. Hayattan örnekler verir, eski öğrencilerinden gelen mektupları okurdu. Çok meşhur iki mektup vardı. Biri o zamanın gözde gazetecisi Mete Akyol'un mektubu. Allah rahmet eylesin, yakın zamanda kaybettik 1955 mezunu Mete abiyi. Cin gibi, daha lisedeyken gazetelere muhabirlik yapmış. Haydar Hoca onunla çok övünürdü, yetişmesinde payı olduğu için. Bir de Ahmet Koç abimizin mektubu... Robert Kolej Yüksek Okulu'nda Marketing (pazarlama) hocamız oldu Ahmet Koç. Ahmet abi de 1950'lerde Amerika'ya

ilk gidip orada okuyanlardan. Oradan yazdığı bir mektubu sürekli okurdu Haydar Hoca. Amerika'daki eğitimle ilgili çeşitli düşüncelerini yazmıştı mektupta. Bunlar hep aklımda kalan hoş hatıralar.

Liseye geçtiğimizde o yıllarda tabii yine yatılı hayat, ama ben Ceyhan'a her hafta gitmiyordum. Biraz daha büyümüşüz. Ceyhan'a gideceksin cumartesi günü, zaten pek bir arkadaşım da yok Ceyhan'da. Öyle olunca eve gitmek çok cazip geliyordu.

■ Sporla ilgini malum. Sizin sınıfın briç merakı Tarsus'ta da Robert Kolej'de de ünlüydü.

TAC'de Amerikalı hocalarla kurduğumuz bir briç kulübümüz vardı. Her türlü kâğıt oyununun yasak olduğu okul ortamında briç kulübüne müsaade edilmesi herhalde ancak TAC'de olabilirdi! Biz beş-on öğrenci haftada bir gün okulun içindeki öğretmen lojmanlarına gider briç oynardık. Briçi orada, Lise iki-üç yıllarında öğrendik. Briç benim için çok öğretici olmuştur. Oyuncu bir adım sonrasını değil, beş adım sonrasını düşünmek zorundadır. Satranç ta öyledir. Bu düşünme tarzının yararını iş hayatımda çok gördüm.

■ Okul dönemi dışında, yazları ne yapardınız?

Yazın, Ceyhan'da aile yaylaya çıkar ama erkekler şehirde kalırdı. Biz çiftliğe gideriz, devamlı çiftlik işi var. Sabah ezanla kalkar, işçiler iş başı yaparken orada bulunuruz. Çapa yapılır, çünkü otların alınması lazım. Tabii bir kısım çapa traktörle yapılır, ama mahsule yakın kalan otları kazmayla almak gerekir. Kazma dövülür. İlaçlama var. Sulu ziraatla beraber haşereler de çoğalıyor. Zirai ilaçlama yapmazsan haşereler mahsule zarar verir. Birbiriyle bağlantılı bunlar. Özellikle pamuk hasadı zamanı, mutlaka sabah erken gidilir. Hararlar tek tek tartılır. Ben çok tarttığımı

hatırlıyorum. Çünkü o zaman işçiye kilo başı ücret ödenirdi. Her işçi topladığı pamuğu getirir tartıya koyar. Bunu genelde aile aile yaparlardı. İki harar getirilir, 250-300 kilo, ne ise yazarsın Ahmet oğlu Mehmet, Hasan oğlu Hüseyin, Zeynep kızı bilmem ne diye. Bunları tartmak yazmak, benim vazifemdi. Bu iş bir tek yerde değil, birçok yerde yapılırdı. Tabii hepsini ben değil, amca çocukları da, elemanlarımız da vardı, onlar da yaparlardı.

Çiftlikte, o yıllardan uzun zamandır bizimle çalışan ustaları iyi hatırlıyorum. Onlar ailemizin fertleri gibiydi. Babamın döneminden kalan aşçı Tevfık Usta (çiftliklerde onlara "evdeci" denir) beni çok sever ve güzel yemekler yedirirdi.

Yavaş yavaş oradan başladık, ama lise sonda falan artık, kütlü tartma işi bana ufak geliyordu. Başkası yapsın diye düşündüm 18 yaşına geldiğimde. Şehre gelip bizim dışımızdaki vatandaştan gelen kütlülerinde kalitesine bakıp, fiyat tespiti gibi işlere bakar olmuştum lise sonda.

O zaman bizim okul erken açılırdı. Tarsus da diğer okullar Eylül sonu açılırsa bizimki 15 Eylül'de açılırdı. Tabii okula gidince sabah erken kalkıyoruz. Bizim arkadaşlar zorlanıyor. Ben ise gayet mutluyum, zaten bütün yaz biz şafakta kalkmışız. Okula gelince yedide kalktığın zaman bayağı bir uykunu almış oluyorsun. Bütün gün tarlada, sıcakta çalıştıktan sonra okul tatil gibi geliyordu.

■ TAC'deki arkadaşlarını anlatır mısın?

İlk girdiğimiz 35 kişiyle başlamışız, 1967'de mezun olduğumuz zaman 45 kişiyle bitirdik, ama o 45 içinde başlangıçta bizimle beraber başlayan sadece 11 kişi vardı. Yani kimi Robert'e gitti, kimi okuldan ayrıldı, üçte iki fire.

TAC sonrası yaşamına gelirsek...

Robert Kolej'de iş idaresi bölümüne girdim. 1971'de mezun oldum. Son senemde Öğrenci Birliği Başkanıydım. Robert Kolej'in Boğaziçi Üniversitesine dönüşmesi ve Bebek yerleşkesinde kalabilmesi için çok çaba sarf ettik ama neticede başarılı olduk. Robert Kolej'deki arkadaşlarımızla ve öğretmenlerimizle de yakın dostluklarımızı sürdürüyoruz.

Yaltır ailesi iş yaşamında birçok başarıya imza attı. Özellikle senin başlattığın ve ailece sürdürdüğünüz tohumdan fideye, tarladan masaya tüm evrelerini iyileştirmeye gayret ettiğiniz "çilek" projesi üniversitelerde "case study" olarak okutulacak kadar heyecan verici.

Bence Nuri M. Çolakoğlu'nun röportajlarını yaptığı ve metnini yazdığı Çukurova'da Yetişen Çilek -Mehmet Yaltır'ın Hikâyesi mükemmel hazırlanmış bir kitap ve kitabın adında da bir metafor var. Çukurova'da yetişen çilek aslında Mehmet Yaltır. İri yarı değil, ama çok renkli, çok lezzetli, çok aranan bir kişi. Röportaj için teşekkür ediyor ve başarılarınızın devamını diliyorum.

Tarih Öğretmeni İbrahim Akış'la

DEVLET SANATÇISI ŞEFİKA KUTLUER TAC'DE

23 Nisan Ulusal Egemenlik ve çocuk Bayramı kutlamaları kapsamında Devlet sanatçımız, Unicef'in iyi niyet elçisi, Sihirli Flüt Şefika Kutluer Tarsus Amerikan Koleji'nde bir konser verdi. Programda ayrıca Sev Yönetim Kurulu üyesi TAC'74 mezunumuz

Refik Kutluer bir konuşma yaptı.

Şefika Kutluer performansı ile hepimizi büyüledi.

Sanatçımız aynı akşam St. Paul Anıt Müzesinde de konser verdi.

Konserlerde ŞEFİKA Kutluer'e Ankara Yayıllar Topluluğu eşlik etti.

Okulumuzun toplum hizmetle-

ri kapsamında yardımcı olduğu Hasan Karamahmet ilkökulu öğrencilerinin ayrıca Suriyeli misafir çocukların da yer aldığı etkinlikte çocukların mutluluğu görülmeye değerdi. Bu anlamlı günde gelerek çocuklara müzik ziyafeti çeken sanatçımızı kutlar, sevgilerimizi sunarız.

SONUNDA...

Temel Tırak'81

Uzun uğraşlardan sonra Mersin yemeğinin tarihi belli oldu, yazışmalar sonrası Ahmet Atakan yetkisini kullanarak '81 gardaşlarını 9 Nisan Salı akşamı Mersin Tenis Kulübünde ağırladı.

İstanbul'dan; Cevdet Kızılkaya, Adana'dan; Bülent Soyupak, Emre Toğrul, Adem Erol, Üstün Öngel, Bülent Haşim Yanar, Aydın Üstok ve Temel Tırak,

Tarsus'dan; Fuat Togo ve Nebil Akçayoğlu,

Mersin'den; Ahmet Atakan, Recep Kaleci, Aykut Taptık, Lütfi Arman, Emin Tayyar, Yahya Karakaya ve Tufan Evyapan ile toplam 17 kişi olduk.

Hafiften başlayan mavra Hindistan, Beyrut, Kupa Papazı ve Forma mavrasıyla iyice ısındı, Erdoğan Hocanın gelmesiyle tavan yaptı. Erdoğan Hoca ile kısa muhabbet sonrasında mavra canlı telefon bağlantısıyla devam etti.

Akşamın son sözünü Emre söyledi, "Tarihi Mersin yemeğinin ikincisi Tenis klübünde yapıldı. Kaynaklardan öğrendiğimize göre ilki şu an Pompeipolis olarak bilinen Soli kentinde BC 234'de yapılmış.

Arayı açmayalım, 2032'de kalan arkadaşlar bir geleneksel Mersin yemeği daha yapsın.

Bol mavralı ve kahkahalı geçen yemeği düzenleyen Ahmet Atakan'a kucak dolusu sevgiler.

Bir sonraki yemekte buluşmak üzere...

HER SENE, İKİ KERE, İKİ YERDE

Mehmet ÖZEL TAC '90

Yine bir güz dönümünde Mavra 90 buluşması yapıldı. Her sene bir yaz, bir güz dönümünde farklı yerde yaptığımız Mavra 90 buluşmamızın durağı bu sefer Bodrum oldu.

Organizasyonun sahibi Selçuk kardeşim kendisine yakışan bir şekilde iki günlük tüm organizasyonu planlamıştı.

Bodrum'un bir kış ayında bu kadar güzel olabileceğini tahmin edemedik. Hava o kadar güzeldi ki Bodrum bizi bahara çok önceden kavuşturmuştu. Sabah kahvaltımızı deniz kenarında açık havada, kumların üstünde yaptık. Marina da saatlerce bir kafede oturup, muhabbet edip dostluğun tadını çıkardık.

Akşam olmuş yeme, içme ve eğlenmenin zamanı gelmişti. Güzel bir akşam yemeği, kahkahalı sohbetler, şarkılar ve yine mekanı kapatan bizler olmuştuk.

İkinci gün daha çok kültürel ge-

ziler yaptık. Zeki Müren müzesinde eski günlere uzandık. Sanat Güneşinin evinden güzel bodrum manzarasını seyrettik. Ne güzel iki gün geçirdik.

Zeki Müren müzesi, eski halinden eser kalmayan barlar sokağı, yıkılıp giden Halikarnas disko vb... Buraları gezerken yitip giden şeylere ve geçmişe duyduğumuz özlemin

burukluğunu hissederken bir yandan da hiç eskimeyen dostlukları ile arkadaşlarımızın arasında eski günlere dönmenin neşesini yaşadık.

Yüzümüzde inceden mutlu bir gülümseme, yüreklerimizde bir gün daha olsaydı üzüntüsü, dillerde yapılan mavraların hoş sedası ile bir mavra 90 seyahatini daha sonlandırdık.

Singapur buluşması

"TAC her yerde" dedirten buluşma. Singapur'da yaşayan TAC mezunları eşleri ve arkadaşlarıyla Ocak ayında yemekte buluştular.

Can Kırıl'90, Arınç Ökten'91, Servet Nadirler'98 ve eşi Jane, Alper Darendeli '01 ve eşi Pınar, Gülizar Hacıyakupoğlu'03 ve arkadaşı Özge Yaprak Gönülüşen'03 ve eşi Rainer.

Namrun'da hasret giderdik

Bilhan İlğün TAC'82

TAC'82 olarak, 26-28 Nisan'da, artık gelenekleşmeye başlayan yayla toplantılarımızın 5'sinde ye-

niden bir aradaydık. Ev sahibimiz, kardeşimiz ve hatta başbuğumuz Mustafa Özünlünün uygun gördüğü programla, İstanbul, İzmir, Adana, Ankara, Çanakkale, Aydın, Muğla, Mersin, Tarsus'tan katı-

lımlarla Namrun'da kendi aramızda hasret giderdik. Fahri Nakiboğlu sayesinde, ayran ve şalgam tadımı (406 şişe) yaptık! Mezun olduğu günden beri, 37 yıldır, okula uğramayan Levent Tosyalı ko-

mutanımız, Fevzi Yaşın sayesinde Stickler'i hatırladı. 26/Nisan okulla buluşma ve geleneksel Yeşilova ziyaretinden sonra, Namrun'da kucaklaştık. Ahmet Ertabaklar, Bilhan İlğün, Eray Koçak, Erkan Öz-sirkinti, Fahri Nakiboğlu, Fevzi Yaşın, Levent Tosyalı, Mustafa Özünlülü, Mustafa Levent Pikdöken, Selim Özekici ve Sinan Tansal'dan oluşan ekibe gece 2 saatliğine de olsa, Kazım Apa da görünüp gitti. Cumartesi gruba Çanakkale'den Ferhan Savran, Adana'dan Hasan Savatlı, Tamer Büyükyılmaz ve Mersin'den Hakan Dalaman ile Mehmet Güler katıldılar.

Cumartesi akşamı Alp Erdem '02 kardeşimizin mekanında güzel bir akşam yemeği yedik. Yemekten sonra Sinan'ımızın doğum gününü kutladık.

Pazar sabahı zahterli kahvaltı yaptık. Babası yeni rahmetli olan Eray'ımıza yaptığı hizmetler için, Adana ev sahibimiz Tamer'e, sponsorlarla olan ilişkileri için Fahri'ye, maestromuz ve yer hizmetleri için Sinan'a ve tüm organizasyon için Mustafa'ya teşekkürlerimizi edip bir sonraki buluşmaya kadar diyerek kucaklaştık.

Birleşik Arap Emirlikleri

Dubai'deki TAC'liler

Ahmet Alptekin TAC'89

TAC büyük bir camia, 130 yıllık bir okul. Mezunlar Derneğine kayıtlı 3346 yaşayan mezunumuz Türkiye dışında 28 ülkede yaşıyorlar. Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) bu ülkeler içinde ABD, Kanada'dan sonra en kalabalık TAC nüfusu olan üçüncü yabancı ülke. BAE üçüncülüğü İngiltere ile paylaşıyor.

BAE Ortadoğu'nun en zengin ve modern ülkelerinden biri. BAE 1971 yılında yedi komşu kavimin birleşmesi ile kurulmuş genç bir ülke. Ülke liderlerinin vizyonu ve yeraltı kaynaklarının zenginliği neticesinde ülke büyük değişim ve ekonomik gelişme göstermiş. Ülkenin sunduğu ekonomik fırsatlardan ve sosyal imkanlardan

faydalanmak için tüm dünyadan insanlar BAE'ne akın etmişler. Bugün nüfusu yaklaşık 9.5 milyon ve bu nüfusun %85 gibi büyük bir çoğunluğu diğer ülkelerden gelmiş yabancılardan (expat) oluşuyor. BAE'nde yaklaşık 15 bin Türk nüfusu var.

Dubai'ye ilk hangi mezun geldi, ne zaman geldi ve ne yapmaya geldi bilmiyoruz. Ancak bildiğimiz Dubai'de bugün en az 18 TAC mezunu var. Ellerine geçen fırsatlarda birbirleri ile görüşüyorlar, mavadan taviz vermiyorlar. Dubai-Türkiye 3500 kilometre ama TAC'nin düzenlediği son iki balaoya TAC@Dubai olarak Sponsor desteği verecek kadar yakın duruyorlar.

TAC'92 dönemi Dubai'deki etkin dönem. Buraların en eski

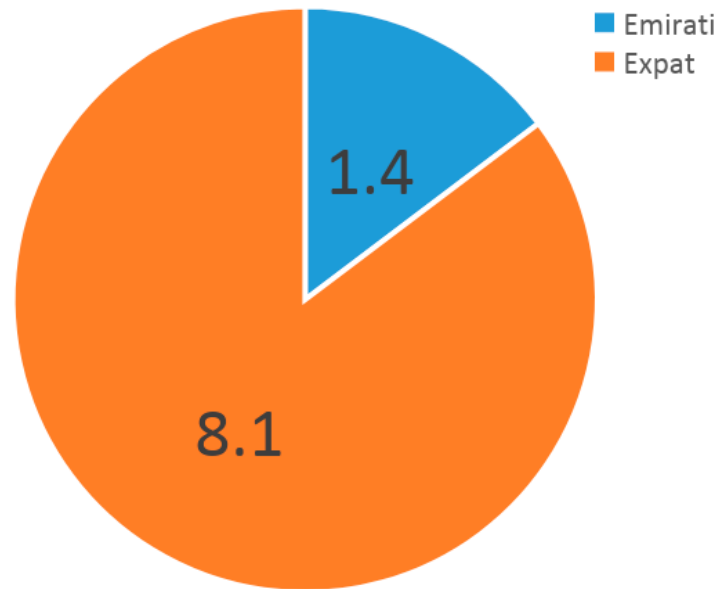
TAC'lisi diyebileceğimiz Cem Ayberkin Dubai'ye ilk 2002 yılında gelmiş. '92 Aziz Ata ve '94 Işıl Ata da 2006 yılından beri Dubai'de yaşıyorlar. En son ise '91 Beril Ayan Sökeli olmuş. Gelişi en ilginç olan da herhalde Dubai macerasının başlangıcını "2 bavul 1 bebek" olarak tarif eden '91 Ece Alptekin Alöç olsa gerek.

Dubai'deki TAC'liler

Gelin Dubai'deki TAC'lileri kısaca tanıyalım ve bu abla ve abilerin genç mezunlara nasıl destek olabileceklerini kendi ifadeleri ile görelim.

No	Mezun	Dönemi
1	Altar YILMAZ	1987
2	Ahmet ALPTEKİN	1989
3	Tolga KUTLU	1989
4	Cansın KÜÇÜKCAN	1990
5	Onur AYDEMİR	1990
6	Beril AYAN SÖKELİ	1991
7	Ece ALPTEKİN ALÖÇ	1991
8	Alper ÇELEN	1991
9	Cem AYBERKİN	1992
10	Aziz ATA	1992
11	Erol GÖÇTÜ	1992
12	Gökhan ÇAYHAN	1992
13	Ozan YENİGÜN	1993
14	Işıl ATA	1994
15	Burak ECEMİS	1995
16	Elçin DAĞRENDELİ	1997
17	Can ELBEYLİ	2003
18	Furkan ANARAT	2003

BAE Nüfus (milyon)

Tolga KUTLU'89 Eşi Edurne, kızı Kora	
TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	1995 senesinde ODTU Elektrik ve Elektronik bölümünü bitirdikten sonra Belçika'da Université Libre de Bruxelles'de ekonometri yüksek lisansı ve Solvay Business School'da işletme yüksek lisansını tamamladım.
Profesyonel hayatınız hakkında	Çalışma hayatıma 1998'de Belçika'da KPN Orange mobil operator firmasında başladım. Son 11 senedir de Ericsson'da farklı görevlerde yer aldım. İlk senelerdeki sorumluluklarım teknoloji operasyonu ve teknoloji stratejileri yönetimi iken ilerleyen senelerde daha çok satış ve iş geliştirmeye yönelik pozisyonlarda çalıştım. Şu an Ericsson IT Managed Services biriminin global satış sonrasında sorumluyum.
Dubai'ye gelişiniz hakkında	Dubai'ye 2011 senesinde Ericsson'daki yeni görevim nedeniyle taşındım. Şubat ayında taşındığımızda havalar nispeten iyiydi. Nisan Mayıs ayları geldiğinde çöl güneşinin ne kadar yakıcı olduğunu anlamış olduk.
Aile/Dubai'deki yaşamınız hakkında	Geçen yedi sene boyunca eşim ve şu an dokuz yaşında olan kızım ile Dubai, Birleşik Arap Emirlikleri ve Körfez bölgesini mümkün olduğunca keşfetmeye önem verdik. Dubai'de ilk göze görünen yüksek gökdelenler, lüks oteller ve AVM'ler. Ancak hem şehir hem de içinde bulunduğu bölgenin doğası pek çok farklı alternatif sunuyor. Özellikle kış aylarında mümkün olduğunca çölde kamp, yelken ve sörf gibi su sporları ile boş zamanlarımızı dolduruyoruz.
Okula en son gidişi	2016 yılı
Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	Arkadaşlıklarım
Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Stickler Auditorium
İz bırakan öğretmen	Ms. Wellen. Hayal gücümü kullanmayı, yaratıcılığı ve ideallerimle yaşamayı ondan öğrendim.
Genç mezunlara...	Genç mezunlarımızın profesyonel ve kişisel gelişim konusundaki sorularına cevap verip bu konulardaki tecrübelerimi paylaşabilirim.

Cansın KÜÇÜKCAN'90	
TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	Üniversitesi ve master öğrenimimi yurtdışında tamamladım.
Profesyonel hayatınız hakkında	JPMorgan ve Standart Chartered Bank sonrası şu an First Abu Dhabi Bank'de çalışmaktayım.
Dubai'ye gelişiniz hakkında	İstanbul'da çalıştığım Standard Chartered Bank'ın Dubai ofisine Kasım 2008'de transfer oldum.
Aile/Dubai'deki yaşamınız hakkında	Eşim, kızım ve oğlumla 10 yıldır buradayız.
Okula en son gidişi	2016
Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	Mavra
Kendi döneminden başka en sevgi duyduğu dönem	Hepsi
Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Lounge
İz bırakan öğretmen	Mustafa Nacar
Genç mezunlara...	Bankacılık kariyeri konusunda soruları olur ise seve seve yardımcı olabilirim.

Ahmet ALPTEKİN'89		
TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	Üniversiteyi Hacettepe Elektronik fakültesinde Ankara'da bitirdim. 4 sene iş hayatından sonra Pensilvanyadaki Indiana Üniversitesi'nde işletme yüksek lisansı yaptım.	
Profesyonel hayatınız hakkında	2000 yılından beri elektronik ödemeler alanında çalışıyorum. 2016 yılında kendi şirketimi kurup profesyonel çalışma hayatından girişimciliğe adım attım. Dubai'ye gelişimle tekrar profesyonel çalışma alanına döndüm.	
Dubai'ye gelişiniz hakkında	Dubai'ye 2017 nisan ayında Türkiye'de çalıştığım şirket vesilesi ile geldim. Eşim, kızım ve oğlum daha sonra bana katıldılar. Dubai'ye gelmeden önce TAC'90 Cansın Küçükcan bana büyük destek verdi. Dubai'ye yerleşme sürecinde de dönem arkadaşım Tolga Kutlu ve yine TAC'90 Onur Aydemir çok yardımcı oldular. Bu zor sürecin keyifli olmasını sağladılar.	
Aile/Dubai'deki yaşamınız hakkında	Fırsat buldukça arkadaşlarımızla biraraya geliyoruz, Dubai'nin imkanlarından faydalanmaya çalışıyoruz. Küçük, bahçeli bir evde yaşıyoruz. Yakınımızda TAC 'li komşularımız var.	
Okula en son gidişi	2016 yılında Homecoming'de gitmiştim	
Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	Lounge, yemekhane, ortasaha, okul maçları, hobbit, treasure hunt, oyun odası, stickler, kütüphane, arkadaşlarım, servis. Bunlar arasından ilk gelen stickler	
Kendi döneminden başka en sevgi duyduğu dönem	88 ve 90 dönemleri ile çok temasımız olduğu için. 83 dönemi beni okula ısındıran dönem oldukları için	
Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Kantin önü japon kale tesisleri	
İz bırakan öğretmen	Mrs.Wellen; hala faydalandığım yetkinliklerin temelini attığı için	
Genç mezunlara...	Tüm körfez ülkelerinde kendilerine fırsat aramalarını tavsiye ederim. Bu süreçte destek sağlanım	

Can ELBEYLİ'03 Eşi Ayşegül, kızı Leyla		
TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	2003 donemi olsam da ailemin taşınmasından dolayı 2000 yılında TAC'den ayrılarak okul değiştirdim. Ancak hiç bir zaman kopmamışım. 2003'te yeni okulum yerine TAC diploma törenine sahte diploma alarak çıktım. Üniversite için Amerika'da Michigan Ann Arbor'a gittim, Endüstri Mühendisliği'nden mezun oldum (2007).	
Profesyonel hayatınız hakkında	Dubai'ye Monitor Deloitte adlı danışmanlık şirketinin Dubai ofisinden teklif alarak gelmiştim. Birkaç ay önce Mastercard'a geçtim. Mastercard Identity Solutions'un Ortadoğu-Afrika direktörü olarak çalışıyorum. Bunların öncesinde yine danışmanlık tecrübesi 2 start-up kurup, yatırım alıp büyümüşlüğü var.	
Dubai'ye gelişiniz hakkında	Dubai'ye 2016 Temmuz'da geldim. Öncesinde yönetim danışmanlığı yaptığım yıllardan zaten bölgeyi ve ülkeyi iyi biliyordum. Dubai'den teklif alınca eşimle birlikte taşındık.	
Aile/Dubai'deki yaşamınız hakkında	2 yılı aşkın bir süredir Dubai'de yaşıyoruz. 7 ay önce bir kız çocuğumuz oldu.	
Okula en son gidişi	2013'te 10. yıl için gitmiştim	
Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	Arkadaşlık	
Kendi döneminden başka en sevgi duyduğu dönem	2000	
Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Kenan Abi	
Genç mezunlara...	Genç mezunların bizden en büyük beklentisi sanıyorum kariyer konusunda tavsiye, destek ve bağlantı olacaktır. Sadece iş bulma anlamında değil, ilgi alanları veya çalıştıkları konular benim yaptığım/birikim oluşturduğum işlere yakınsa fikir alışverişi olarak da destek olabilirim	

Işıl ATA'94		
TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	TAC'den mezun olduktan sonra Üniversite eğitimimi Marmara Üniversitesi Fransızca Kamu Yönetimi ve siyaset bilimi bölümünde tamamladım.	
Profesyonel hayatınız hakkında	İnsan kaynakları üzerinde uzmanlaştım ve son 19 yıldır farklı sektörlerde insan kaynakları alanında çalıştım. Şu anda sağlık Sigortası alanında faaliyet gösteren Cigna Insurance şirketinde Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinden sorumlu İnsan Kaynakları Direktörüyüm.	
Dubai'ye gelişiniz hakkında	Dubai'ye 12 yıl önce eşimin işi dolayısıyla geldik.	
Aile/Dubai'deki yaşamınız hakkında	Dubai'de iki oğlumuz ile birlikte (10 ve 7 yaşlarında) yaşıyoruz.	
Okula en son gidişi	2018 yazında	
Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	En değerli dostluklarım	
Kendi döneminden başka en sevgi duyduğu dönem	1990	
Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Stickler	
İz bırakan öğretmen	Mustafa Nacar, tatlı sert hocamın yeri hep ayrıydı.	
Genç mezunlara...	İK alanında mentorluk yapabilirim.	

Burak ECEMİŞ'95, Eşi Pınar, büyük oğlu Çınar, küçük oğlu Güneş		
TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	Boğaziçi Üniversitesi İnşaat Mühendisliğini bitirdim.	
Profesyonel hayatınız hakkında	Şu anda Ericsson'daki pozisyonum Head of Learning and Talent Development. Daha önce Apple ve Coca-Cola'da İnsan Kaynakları ve Satış Departmanlarında çalıştım.	
Dubai'ye gelişiniz hakkında	Dubai'ye İstanbul'da Coca-Cola'da çalışırken Apple'dan teklif aldığım için geldim.	
Okula en son gidişi	2015	
Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	Arkadaşlık	
Kendi döneminden başka en sevgi duyduğu dönem	1990	
Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Lise basketbol sahası tribünleri	
Genç mezunlara...	Kariyer danışmanlığı, mülakat teknikleri, CV yazımı	

Furkan ANARAT'03		
TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	Orta okulu TAC'de okuduktan sonra İstanbul Erkek Lisesi'nden mezun oldum. Sırasıyla Koç Üniversitesi İşletme Lisans ve Boğazici Üniversitesi Finans Mühendisliği Yüksek Lisansı programlarını bitirdim.	
Profesyonel hayatınız hakkında	Careem isimli şoförlü araç kiralama mobil uygulaması şirketinde büyüme ve pazarlama teknolojilerinden sorumlu direktör olarak çalışıyorum.	
Dubai'ye gelişiniz hakkında	Türkiye'deki 3 senelik kendi startup şirketimi kurup işletmeyi denemem sonrası istediğim başarıya ulaşamayınca Dubai bir ara durak olarak cazip hale geldi. 2016 Temmuz'unda Careem isimli firmada çalışmak üzere Dubai'ye geldim.	
Aile/Dubai'deki yaşamınız hakkında	Evlüyüm, 2 senedir Dubai Marina'da yaşıyorum.	
Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	Kardeşlik, maçlar, bom bom, echo, çardak... Herşey	
Kendi döneminden başka en sevgi duyduğu dönem	1997	
Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Stickler	
İz bırakan öğretmen	Selçuk Biçer	
Genç mezunlara...	Girişimcilik, teknoloji ve startup ekosistemi hakkında yardımcı olabilirim.	

Onur AYDEMİR'90		
	TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	ITU Kimya Mühendisliği mezunuyum.
	Profesyonel hayatınız hakkında	BASF Colors and Effects FZE, Dubai' de managing director olarak görev yapıyorum ; ayrıca Head of Sales Emerging Europe olarak da ek sorumluluğum var.
	Aile/Dubai'deki yaşamınız hakkında	Eşim ve 10 yaşındaki kızım ile birlikte yaklaşık 3 senedir Dubai' de yaşıyorum.
	Okula en son gidişi	Sanırım 2015
	Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	Okul sonrası yatılı olarak kaldığımız kampüs ve dışında yaşadığımız müthiş maceralar ve tabiki Stickler
	Kendi döneminden başka en sevgi duyduğu dönem	Okula ilk geldiğim sene olan 1983 yılı dönemi..hayranlık derecesinde..
	Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Stickler
	İz bırakan öğretmen	Mustafa Nacar; en büyük sözü hala aklımda; kendine saygı duymayan kişiye kimse saygı duymaz!

Beril AYAN SÖKELİ'91, Eşi Altuğ		
	TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	İstanbul İngilizce İktisat
	Profesyonel hayatınız hakkında	Reklam ve pazarlama iletişimi yöneticiliği
	Dubai'ye gelişiniz hakkında	Önce eşim ondan 1 yıl sonrada oğlum ve ben geldik
	Aile/Dubai'deki yaşamınız hakkında	Daha çok yeni
	Okula en son gidişi	Uzun zaman oldu
	Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	Drama club hocalarım ve arkadaşlarım
	Kendi döneminden başka en sevgi duyduğu dönem	87 ve 89 mezunları
	Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Lounge ve kantin
	İz bırakan öğretmen	Hepsi

Cem AYBERKİN'92		
	TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	TAC'den 92 yılı mezuniyetim sonrası Boğaziçi Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği bölümünü bitirdim. Daha sonra sonra iş hayatım boyunca özellikle IT özelinde çeşitli eğitim ve sertifikalar aldım.
	Profesyonel hayatınız hakkında	Halen Microsoft Dubai ofisinde çalışıyorum. Veri analizi ve yapay zeka teknik satış lideri rolündeyim.
	Dubai'ye gelişiniz hakkında	Dubai'ye ilk gelişimiz 2002 yılında çalıştığım şirket kanalı ile oldu. Oracle'da çalışmaya başladım. Daha sonra 3 yıl kadar Türkiye'ye döndüğümüz bir dönem oldu fakat 2011 yılında Dubai'ye tekrar gelerek o tarihten itibaren burada yaşamaya başladık.
	Aile/Dubai'deki yaşamınız hakkında	Evliyim, iki oğlum var, 8 ve 12 yaşlarında. Dubai American Academy'de eğitimlerine devam ediyorlar. Eşim de burada özel bir şirkette çalışıyor.
	Okula en son gidişi	2012
	Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	Samimiyet
	Kendi döneminden başka en sevgi duyduğu dönem	1991
	Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Stickler binası
	İz bırakan öğretmen	Ali Sofu. Matematiği sevmemi teşvik etti ve her zaman samimi ve alakadar oldu.
	Genç mezunlara...	Özellikle Bilişim Teknolojileri konularında yardımcı olabilirim. Dubai'ye yerleşmeyi düşünenler için de soruları olanlar, araştırma yapmak isteyenlere de destek olabilirim

Erol GÖÇTÜ'92		
	TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	ODTU Endüstri 96 mezunuyum
	Profesyonel hayatınız hakkında	Ericsson firmasında İş Geliştirmeden sorumlu olarak çalışıyorum.
	Dubai'ye gelişiniz hakkında	Ericsson bünyesinde Ortadoğu Bölgesi kurulması ile bölgesel bir görev için geldim.
	Aile/Dubai'deki yaşamınız hakkında	Eşim ve oğlumla sakin ve mutlu bir yaşam sürüyoruz.
	Okula en son gidişi	2012
	Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Stickler

Gökhan ÇAYHAN'92		
	TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	Boğaziçi Makina 1996 mezunuyum.
	Profesyonel hayatınız hakkında	Yaklaşık 22 yıldır Unilever'de Müşteri Geliştirme, Denetleme, Pazarlama alanlarında farklı coğrafya ve seviyelerde çalışıyorum. Şu anda ki görevim Category & Channel Development Director Gulf...
	Okula en son gidişi	2012
	Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	Prep senemiz - yatılı günler.
	Kendi döneminden başka en sevgi duyduğu dönem	Çok var. Özellikle 89, 97 ve 98 dönemlerinde çok sevdiğim abi, abla ve kardeşlerim var.
	İz bırakan öğretmen	Hepsinin çok değerli emekleri var. Özellikle Erdoğan Hoca ve Sami Hoca'nın dersleri eğlenceli geçirdi..
	Genç mezunlara...	Mentörlük

Ozan YENİGÜN'93, Eşi Necmiye ve oğlu Deniz		
	X"TAC sonrası eğitim hayatınız hakkında	Boğaziçi Üniversitesi Makina Mühendisliği bölümünden 1998 mezunuyum.
	Profesyonel hayatınız hakkında	Pepsico'da Satınalma Direktörü olarak Orta Doğu ve Kuzey Afrika Bölgesi'nden sorumluyum
	Dubai'ye gelişiniz hakkında	Unilever'de çalıştığım dönemde görev değişikliği ile Singapur'dan Dubai'ye 2012 Ocak ayında taşındım.
	Aile/Dubai'deki yaşamınız hakkında	Evliyim. 6 yaşında bir oğlum var.
	Okula en son gidişi	2018 Home Coming
	Okul yılları denilince aklına ilk gelen şey	Öğlen yemek saatindeki muhabbetler
	Okul yıllarında okulda en sevdiği mekan	Çok fazla kişi bu ismi bilmez ama Mesken
	İz bırakan öğretmen	Birçok isim var ama Philip Bergstrom'un ve öğretmeni olmasa da Nurgül Aydın'ın yeri ayndır.
	Genç mezunlara...	Tedarik Zinciri alanında mentörlük yapabilirim.

Çalışma hayatının zorlu ve epey rekabetçi olduğu Dubai'de TAC'liler istedikleri kadar biraraya gelemiyorlar çünkü burada çalışan diğer beyaz yakalılar gibi ya seyahatte, ya yoğun

bir iş döneminde ya da kendilerine kalan az zamanı ailelerine ve kendilerine ayırma önceliği içindeler. Buna rağmen Dubai'ye yolu düşen hiçbir TAC'li burada yalnızlık çekmez. Du-

bai'ye düzenli gelen Tamer Büyükyılmaz ('82) da Dubai'deki TAC'lilerle biraraya gelip onların da biraraya gelmeleri için fırsat yaratmaktadır. TAC@Dubai

Çocukluktan Gençliğe: Zamanın Sırrını Keşfe Yolculuk

Ege Erkoçak TAC'91

On iki on üç yaşlarındayken, kimimiz yatakhane, kimimiz basket sahasında, kimimiz derslerde, kimimiz drama, kimimiz okul gezilerinde, kimimiz Stickler'in altındaki lounge'da, ama en önemlisi TAC'nin çatısı altında arkadaşlık etmeye başladığımızda basit bir sınıf, okul arkadaşlığından ziyade çok uzun soluklu bir dostluk hikâyesi olacağının farkında mıydık bilmiyorum.

Herhalde o zamanlar farkında olduğumuz tek şey, bize birçok imkân sağlayan, birçok okula göre daha güzel bir kampüsü olan bir okulda mümkün olduğunca keyifli bir zaman geçirerek başarıya giden bir eğitimin anahtarını elimize aldığımızı idi. Bu anahtarın hayat denen zorlu süreçte birçok kilit açabileceğini umuyorduk, öyle de oldu.

2016 yılı Homecoming bizim mezuniyetimizin 25. yıldönümü olacaktı. Okulumuz bizi çağırıyordu. Kutlu Homecoming - eve dönüş - bizim için gümüş bir dönemi işaret ediyordu.

25. yıla tahminen bir buçuk sene kala hazırlanmaya başladık, zira ülkenin ve dünyanın dört bir yanına dağılmış TAC'91 mezunları olarak mümkün olan en yüksek katılımı bir arada görmek istiyorduk.

Hayatlarımızı bireysel teknoloji adacıklarına dönüştüren bilgi çağı'nın/iletişim devriminin faydalarının farkına bu vesileyle iyice vardık. Whatsapp uygulaması ve sürekli gelişen teknoloji de 25. yıl hazırlıklarımızda önemli bir rol oynadı. Ve giderek daha artan bir trafikle birbirimizden haberdar olmaya, plan ve programlar yapmaya başladık. 25. yıl öncesinde Adana Portakal Çiçeği

Festivali'nde buluşmalarımız, farklı şehirlerde buluşmalarımız derken, tekrar bir sınıf hüviyeti kazandık. Mezuniyetimizin 25. yıl dönümünde 70 mezundan 40-45 kadarımızın bir araya gelmesiyle beraber hasretimizi giderdik. Ancak çocukluğumuza ve gençliğimize duyduğumuz hasreti gidermenin mutluluğuna ve yaşattıklarına da giderek

müptela olmaya başlamıştık. Bu ip-tilanın neticesinde düzenli olarak buluşmaya başladık.

Aslında bu yazıyı yazarken hedefim, '91'in (şimdilik maalesef) erkeklerinin, dönem arkadaşımız Prof. Dr. Hakkı Sunay'ın Sapanca Gölü'ne nazır şirin evini işgalini, çocukluğumuz ve ilk gençliğimizle buluşmalarımızı anlatmaktı. Ama bizi bu buluşmalar-

da bir araya getiren heyecan Homecoming'le filizlendiği için 25. sene hazırlıklarından başladım.

Velhasıl-ı kalam, Hakkı Sunay'ın lise döneminden beri gayet iyi bildiğimiz misafirperverliği ve hepimizi Sapanca Gölü kıyısındaki evinde ağırlama ısrarı ile 25. yıl sonrası ilk buluşmayı da burada gerçekleştirdik ve senede bir buluşuruz derken, yanlış hatırlamıyorsam son 3 senede 7 defa Sapanca kıyılarında boy gösterdik. Dönemimizde bir kebab ustası olan Ediz Portakalkökü'nün de mevcudiyeti bu buluşmaları daha da unutulmaz hale getirdi. Hakkı'nın ateşe olan düşkünlüğü ("piromanya" da diyebiliriz) sayesinde mevsimden bağımsız olarak her buluşmada neredeyse iki çeki odunu alevlere kurban eder olduk. Aslında bir sonraki buluşmamızda programa ağaç dikme gibi bir etkinlik de eklersek fena olmayacak gibi...

Bu buluşmalara Los Angeles'tan dahi dönem arkadaşlarımız katılırken, Sapanca'nın merkezi niteliği sayesinde Adana, Ankara, İstanbul ve Bursa'daki mezunlar düzenli olarak bir araya gelebildik.

Bizi bu buluşmalara çeken, tabii ki sadece Hakkı'nın olağanüstü misafirperverliği, Sapanca'nın hepimizin içindeki fotoğraf sanatçısını gün yüzüne çıkaran inanılmaz büyüleyicilikteki doğası ve aramızdaki görsel sanatçı Şevki Gökulu kardeşimizle bu yönümüzü yarıştırmak şansı veya Ediz'in kebablarının tadına doymamamız değildi.

Aslında hepimiz çocukluğumuza, ilk gençliğimize 25 yıl sonra tekrar kavuşmanın ve bütün doğallığı içerisinde, bizi biz olduğumuz için seven dostlarla bir arada olmanın keyfine koşuyorduk. Şimdi aylar öncesinden Sapanca tarihleri belirlemeye başladık, hatta diğer programlarımızı bu tarihlere göre ayarlar olduk. Kendi gerçekliğimizin peşinde kah bisiklete bindik, kah basket maçları yaptık, kah kanoya bindik, en büyük turna balığını yakalama yarışına bile katıldık. Zamanın veya zamansızlığın sırrına vakıf olmaya biraz daha yaklaştık.

Bir gün belki hayatta geçmişteki günlerden bir teselli ararsak diye başladığımız Sapanca buluşmaları sevgili Hakkı ve eşi Berna'nın sabrı sayesinde geleneksel oldu. Her ikisine de çok teşekkür ediyoruz.

Yaklaşık 70 kişilik bir dönemde bugüne kadar maalesef 5 dönem arkadaşımız aramızdan ayrıldı. Ancak bu hafta sonu kaçışları bizlere gösterdi ki aramızdan ayrılan sevgili arkadaşlarımız dahil, kurduğumuz arkadaşlık, dostluk ve dayanışma ile baki kalacak ve eminim ki birçokumuzun aileleri arasında da sürüp gidecek. Çocuklukta başladığımız arkadaşlığımız bir ömür boyunca, yani tüm gençliğimizde sürecek, zira bu bağ bizi her bir araya getirdiğinde bizleri genç kılmaya devam edecek. Okulumuza, TAC'ye olan sevgi ve minnettarlığımız da sonsuza kadar sürecek.

18. GÜNER BAYKAL BASKETBOL TURNUVASI TAMAMLANDI

Tarsus Amerikan Koleji Spor Kulübü tarafından organize edilen 18. Güner Baykal Basketbol Turnuvası tamamlandı. Turnuva sonunda şampiyonluk kupasını kaldıran takım İzmir Gelişim Koleji Spor Kulübü oldu.

ALİ ÇEKİÇ'82

2001 yılında bir trafik kazasında hayatını kaybeden dönemin Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı (TAC'59) Güner Baykal'ın anısına 18'si gerçekleşen turnuva, büyük çekişme

ve heyecana sahne oldu. Tarsus Amerikan Koleji'nin organize ettiği turnuvaya, Ankara Orman Spor Kulübü, İstanbul DSİ Spor Kulübü, İzmir Gelişim Koleji Spor Kulübü, Tarsus Amerikan Koleji Spor Kulübü, Ankara TED Koleji Spor Kulübü, Bursa MG Spor Kulübü, İstanbul Bahçeşehir Koleji Spor Kulübü ve Kayseri Erciyes Spor Kulübü katıldı. İki grupta oynanan maçlar,

TAC Spor Salonu ile SEV Spor Salonu'nda oynandı.

İlk iki gün oynanan grup maçlarının ardından çapraz maçlar oynandı. Turnuvanın son gününde de final ve sıralama maçları yapıldı. Şampiyonun ve sıralamanın belli olduğu son gün maçları şöyle:

Final maçı: İzmir Gelişim – Kayseri Erciyes: 66-60

3.4.lük maçı: İstanbul Bahçeşehir- Ankara Orman: 73-55

5.6.lık maçı: TAC – İstanbul DSİ: 59 – 69

7.8.lık maçı: Ankara TED – Bursa MG: 33-63

EN İYİ ÖDÜLLERİ

Güner Baykal Basketbol Turnuvası'nda; En İyi Guard – İstanbul Bahçeşehir Koleji'nden Yunus Tepe, En İyi Pivot – İzmir Gelişim Koleji'nden Arda Duraklar, En İyi Forvet – Kayseri Erciyes Spor Kulübü'nden Arif Emre Aksebzeci, Turnuva MVP'si İzmir Gelişim Koleji'nden

Berk Çetinkaya seçilirken, 18. Güner Baykal Basketbol Turnuvası'nın şampiyonu İzmir Gelişim Koleji Spor Kulübü oldu. Tarsus Amerikan Koleji Spor Salonunda gerçekleşen ödül töreninde dereceye girenlere ödülleri, okul yöneticileri ve eski mezunlar tarafından verildi.

SPONSORLARA TEŞEKKÜR

Turnuvaya sponsor olan firmalara da katkılarının dolayı turnuvanın anısına teşekkür plaketi verildi. Sağlık ve Eğitim Vakfı adına TAC direktörü Andy Leathwood, Pegasus adına Bora Güner'84, TAC'89 mezunları adına Eda Arman, Sepaş Plastik adına Elif Rana Acımiş, Ulusoy Tekstil adına Gök-

çe Demirtaş, Kavi Otomotiv adına Ömür Mutlu Kaya, Amaç Turizm adına Zeki Gökerk, Coca Cola adına Ali Efe Yukay, Menas adına Ferhat Gürüz, Banne adına Mert Uğur-se'e teşekkür plaketleri takdim edildi. Mersin Basketbol İl Hakemleri adına Zeki Çelik'e plaketi İlter Baykal verdi.

ÖRNEK SPORCULAR ÖDÜLENDİRİLDİ

Turnuvada 10. Necati Güler Örnek Sporcu Öğrenci ödülleri de verildi. Necati Güler tarafından ödül verilen sporcular şöyle:

- SEV öğrencilerinden Ekin Özyürekoglu
- SEV öğrencilerinden Cem Yıldız
- TAC öğrencilerinden Doğa İplik
- TAC öğrencilerinden Başar Eren Yelken
- Centilmence geçen turnuva, ödül töreninin sonunda çekilen toplu fotoğraf çekimi ile tamamlandı

SPONSORLAR

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI

SEV 1968

35.
YIL
kalitemizle farklıyız

ULUSOY
1
TEKSTİL

SEAT
Kavi Oto
Adana - Mersin

ÖMENAS

banWe

AMAC
TURİZM TAŞIMACILIK

Coca-Cola

ALEV
DİKİCİ

TAC '89 MEZUNLARI

HOMECOMING

YUVAYA DÖNÜŞ

2019

Sağdan sola isimler: Yavuz Ayata , Taner Özgen, Celal Öneş, Şafak Eren, Ayhan Tokyay, Zeki Aykut, Ertuğrul Sözmen, Özcan Kanburoğlu, Bekir Aksoğan, Tekin Aybaş, Yavuz Çekiç, Abdullah Ateş, Rıza Felah, Ferit Özalpın, İlter Turan

60. Yuvaya Dönüş

TAC 1959 MEZUNU "YETKİN DELİKANLILAR"			
	Homcoming'e katılanlar	Gelemeyenler	Aramızdan hiç ayrılmayanlar
1	Abdullah Ateş	Bişara Halil	Erol Nayman
2	Ayhan Tokyay	Demokan Özgen	Ali Durmaz
3	Bekir Aksoğan	Eray Balasaygun	Mustafa Demirel
4	Celal Öneş	Ercan Yener	Gürkan Erkal
5	Ertuğrul Sözmen	Erdal Şenel	Müfit Özen
6	Ferit Özalpın	Erdinç Karaüzüm	Özdemir Sabancı
7	Hikmet Erdoğan	Ersan Erzin	Erden Sevilir
8	İlter Turan	Haluk Dolunay	İstemi Tezcan
9	Özcan Kanburoğlu	Hayrullah Yiğitoğlu	Erkan Esmir
10	Rıza Felah	Mehmet Akyurt	Osman Tugay inal
11	Şafak Eren	Mehmet Kıp	Garip Erkuymcu
12	Taner Özgen	Nurettin Balaman	Cevat Taylan
13	Tekin Aybaş	Tamer Uzun	Mete Bora
14	Yavuz Ayata	Tuncer Başaran	Oktay Erkal
15	Yavuz Çekiç		Hüsnü Paçacıoğlu
16	Zeki Aykut		Örşçelik Balkan

“Ben bu yıl 60. Yuvaya Dönüş heyecanını yaşadım“. Desem bu mutluluğu kendime mal etmiş olurum. Ama diyemiyorum. Homecoming olayı TAC'ın suyunu içmiş, bahçesinde koşmuş, tuvaletini kullanmış, kütüphanesinde oturmuş, o okuldan diploma almış her öğrencinin haklı olarak sahiplendiği bir anma , bir araya gelme, eski günlere dönme olayıdır.

Biz , yani TAC'59 mezunları adını koyduğumuz sınıfımız bu yıl 60. Mezuniyet yılımızı kutlamak üzere okulumuza döndük. Bir çoğumuz en az 67 yıldır birbirimizi tanıyorduk. 46 kişi olarak hazırlık sınıfında buluşmuştuk. Aramızda 60 yıldır birbirini görmeyen arkadaşlarımız vardı. Yani TAC'dan mezun olduktan sonra kimi kez ayrı şehirlerde, kimi kez de ayrı ülkelerde

yaşamımıza devam etmiştik.

Altın yılımızı kutlamak için 2009 da buluştuğumuz zaman sayımız nispeten yüksekti. 2009 ve 2019 arası 7 arkadaşımızı yitirdik. Daha önceki yıllarda yitirdiklerimizi de dikkate alırsak toplam 17 arkadaşımızın aramızda olmadığını öğrendik. Biz onları yitirdik demek yanlış olurdu. Çünkü biz onları her zaman kalbimizde yaşattık. Onların anılarını birbirimizle paylaştık ve çocuklarımıza arkadık. Onlar öncüler olarak aramızdan ayrıldılar.

3 Mayıs günü, Tarsus'dan önce Mersin de 10 yıl önce de gecelediğimiz SUPHİ ÖNER Öğretmen evinde buluşup akşam bol bol hasret giderdiğimiz bir geceyi birlikte geçirdikten sonra, 4 Mayıs öğle vakti Tarsus'a geldik. Amacımız sadece yemek değil, fındık lahmacun, kebab ve şalgamla buluşmaktı. Keşke baklavayı da unutmasaydık.

Saat 16.00'yı geçte resmi programlarla tanışma vakti gelmişti. Gencecik arkadaşlarımızın SEV yönetiminde ve Tarsus Mezunlar Derneği Yönetiminde görev almış ol-

maları gurur duymamıza olanak sağladı. Sadık Paşa Konağı'nın okula kazandırılmış olması sevincimize sevinç kattı. Hele bu programa katılmamızı, yönetimin düşünmüş olması da güzel bir anıyı bize yaşattı.

Plaket dağıtım töreninin STICKLER HALL de olmasını beklerken, İlk okul kampsunda, yepyeni ve kocaman bir toplantı salonunda yapılması da bizim grubun yaşadığı bir sürpriz oldu. Gerçekten güzel bir salonda 60. Yıl plaketlerimizi almak bize güzel dakikalar yaşattı. Bu güzelliklerin en güzeli de sevgili HAYDAR GÖFER hocamızı sahnede yanımızda görmek oldu. Bu mutlu sahneyi bir sonraki 10 yılda yeniden yaşar mıyız bilemiyorum. Ama 60. Yıl toplantısına katılan tüm arkadaşlarımız 70. Mezuniyet yılında buluşmak üzere sözleştik. O buluşmamızda, sesimiz daha da gür çıkacak ve hep bir ağızdan "BOMBOLAKİ BOM BOM BOM. TARSUS, TARSUS. ZİM ZİM ZİM. KOLEJ, KOLEJ, KOLEJ." Diye haykıracağız.

TAC'59 adına Tekin Aybaş

Arka sıra sağdan sola: Şafak Eren, Yavuz Ayata, Tekin Aybaş, Zeki Aykut, Öndekiler: Ayhan Tokyay, Ferit Özalpın, Taner Özgen, Ertuğrul Sözmen, Yavuz Ayata, Bekir Aksoğan, Özcan Kanburoğlu, Abdullah Ateş

'64 SINIFININ TAC ÖZLEMİ

1964 yılında, Tarsus Amerikan Koleji (TAC) 'den mezuniyetimiz ile başlayan TAC özlemi, 55 yıl sonra yine depreşti ve TAC '64 sınıfı olarak Türkiye ve dünyanın dört bir tarafından yollara düştük.

Şubat ayında başlayan haberleşme ve hazırlıklarımız İstanbul, İzmir, Ankara ve yurtdışında da devam etti. Yaklaşık 30 arkadaş 04 Mayıs 2019 günü "Homecoming"de buluşmak için sözleştik. Betül Abla ile yaptığımız görüşmelerden sonra Adana ve Tarsus 'da yerlerimizi ayarladık ve 55 yıl sonra yine Homecoming

'de buluştuk.

İzmir gurubunu organize eden ve temasları sağlayan Sermet Tuna ve Adana'ya gelen grup ile yakından ilgilenerek, bize tam bir misafirperverlik örneği gösteren Adil Karıcı arkadaşımıza teşekkürlerimizi sunuyoruz.

TAC '64 sınıfının çok anlamlı bir özelliği vardı. Biz bunu tüm

mezunlara ve genç TAC 'lilere birinci elden ve dilden aktarmaya karar verdik.

Şöyle ki ;

56 yıl önce yatakhane öğretmenine karşı yaptıkları toplu bir protesto eylemi sebebiyle, '63 sınıfına verilen "okuldan uzaklaştırma cezasını" düzelttirmek üzere, TAC'64 sınıfı Türkiye'de ilk de-

fa Orta Öğretim seviyesinde, sessiz yürüyüş tertiplemiş ve yapmıştı. Tüm Türkiye'de ses getiren bu ağırbaşlı protesto eylemimiz ile yapılan haksızlığı ve adaletsizliği düzelttirmiştik.

Bu eylemin tüm detaylarını, o günlerdeki gazete kupürleri ve fotoğraflarını, büyük bir pano halinde TAC ' Müzesine armağan ettim.

Tertip Komitesi üyesi olarak ben (Faruk Bozbey), işte 56 yıl önce gerçekleştirdiğimiz bu olağanüstü eylemi, sahnedeki plaket töreninde, bizzat anlattım. Büyük takdir toplayan bu açıklamamın "hak, hukuk, adalet" arayan gençler yönünden çok güzel bir örnek olacağına, tüm TAC 'lilerin adalete her zaman ve her yerde bilinçli olarak sahip çıkacaklarına inanıyorum.

Ayrıca, TAC'64 sınıfının Talas Amerikan Ortaokulu (TAO) '61 mezunları adına, TAC 'de yeni kampusa S.E.V. tarafından "Talas" adının verilmesini de minnet ve şükranla karşıladığımızı ve teşekkürlerimizi belirttim.

Talas Amerikan Ortaokulu'nun, 1903-1907 yılları arasında inşa edilen "Kartal Yuvası" Wingate Hall 'un 1907 tarihli ve 1.50 metre uzunluğundaki tarihi fotoğrafını da, Talas Kampüsün-

de uygun bir yere asılmak üzere, Amerikalı Müdür Mr. Andy Leatwood 'a sahnede teslim ettim.

Homecoming 2019 'a gelen TAC 'li ağabey ve kardeşlerimiz ile çok zevkli ve neşeli dakikalar geçirdik.

Hele, efsane Edebiyat Hocamız Haydar Göfer (101) ile Unity Hall'da yaptığımız nostalji dersinin tadı damagımızda kaldı.

Akşam, okul bahçesinde yedi-

ğimiz toplu içkili yemek ise, okul yıllarımızda içki ve sigaradan aldığımız cezaları bize ironik şekilde hatırlatan şahane bir ziyafet oldu.

Homecoming 2019 'u düzenleyen tüm TAC mensuplarına ve katılan tüm TAC mezunlarına teşekkür ederken 2024 'de 60. yılımızda da buluşmak üzere sağlıklı günler ve başarılı çalışmalar diliyorum.

TAC'64 FARUK BOZBEY

TAC'69'un 50.YILI

Evet, 50 yıl nasıl da geçmiş. Bir tabir vardır ya : göz açıp kapayıncaya kadar. Dile kolay bir süre, yarım asır. Hayat galesi içinde akıp gitti işte... Kırk Beşinci yılda olduğu gibi 50. yılımızda da bir araya gelmeye çalıştık. Organizasyon İstanbul'dan

Mehmet Gür ve Tarsus'dan Sadık Güngör ve Mersin'den Hayrettin Ergun'un çabaları ile gerçekleşti. Otuz Sekiz kişi mezun olduk, ne yazık ki 4 arkadaşımızı sonsuza uğurladık, yolları ışıklar içinde olsun. Talas ve Tarsus orta kısımdan sonra başka okullarda eğitimine de-

vam eden 6 arkadaşımız da dahil olmak üzere 27 kişi buluşmuş olduk. Avusturya, ABD ve ülkemizin değişik şehirlerinden coşku ile koşuşturduk. Bazılarımız zaman zaman görüşüyor olsak da toplu olarak, hem de eğitim-öğrenim gördüğümüz, yuvamız olarak bildiğimiz, çocukluk-gençlik hatıralarımızın yoğun olduğu ortamda bir araya gelmenin anlamı çok farklı olmakta, oldu da.

İlk gün grubun büyük kısmı Mersin Navona Otelde buluştuktan sonra akşam Salı Kebapçı'da zengin bir kebab ziyafeti gerçekleştirdik. Ertesi gün TAC, rehber eşliğinde Tarsus'un bazı tarihi mekanlarının ziyareti ve tabii ki Tarsus Şelalesi gezildi. Sabri Gürani grubumuzu çiftliğinde ağırladı, Tarsus'a özel tadlar ikram etti ve kurra ile 6 kişiye şalvar hediye etti. Mersin'e dönüşte Rina Balık'da güneyin değişik tatları ve balık nefisti. Mayıs 4, cumartesi günü Homecoming için tekrar Tarsus'da idik, önce okulda

değişik mekanlar ve gruplar halinde fotoğraflar çekildi. Kebapçı Eyüp'ü ziyaretten sonra Talas Kampüsü içindeki yeni toplantı salonundaki törene katıldık. Lise mezuniyetimizin 50. yıl plakelerini aldık, değerli hocamız Haydar Göfer'in elini öptük. Kendisini bu yaşta tekrar aramızda görmekten çok mutlu olduk. Akşam da kampüs içindeki birliktelik - mavra ve müzik eşliğinde - farklı bir güzellik idi. Mersin-Tarsus ulaşımımızı Mersin Belediyesinin bilâ ücret tahsis ettiği otobüs ile gerçekle-

tirdik; organizatöre, belediyeye ve şöförümüze çok teşekkür ederiz. Yirmialtı koltuğu olan otobüs de 3 gün boyunca ayakta seyahat etmenin zevkini tatmış olduk.

Okulumuzun modernize edilmiş yeni halini görmekten mutluluk duyduk. Önümüzdeki yıllarda tekrar ve daha kalabalık olarak görüşmek üzere sağlıklı günler temennisi ile...

TAC'69 adına Halûk Ertürk

“Her seferinde yeni bir şey öğreniyoruz”

Homecomingler aynı toplantıların sürekli devamı gibi gözüksede hiç öyle değil. Her seferde okulumuz hakkında ve başka sınıflardan değişik ve yeni şeyler öğrenip geliyoruz.

Bu sefer 1964 mezunlarının okul tarihinde ilk defa sessiz yürüyüş gerçekleştirip bunu başarılı bir şekilde sonuçlandırmalarını öğrendik ki bizim sınıfta bunu çok kişi bilmiyordu.

İkinci yenilik Harbiye Marşının okul marşı olarak adapte edilmesi, buna ilk reaksiyon Refik Kutluer den geldi, marşın ikinci bölümünde “cehennemler yıkılsada tekrar döneriz okulumuza” mısrasına bunun pek bir anlamı olmadığı oldu. Diğer arkadaşlarla da hemen hemen aynı fikirdeydik. Neyse bu konuyu geçebiliriz aslında çok da önemli değil.

Plaketlerin dağıtılmasının ar-

dından yılların eskitemediği efsane edebiyat öğretmeni 101 yaşına bu yıl merhaba diyen Haydar Hocamız ile muhabbet de güzeldi. Laf arasında filinta hocamız Nihat Sözmen kardeşimize göbeğini eritmesi tavsiyesinde de bulundu.

Hocamızın gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor.

Tabi bazı konular hiç değişmeden fakat aynı lezzetli tatları ile ortada konuşuluyor. Mesela kız-erkek karma sistemi mi yoksa sadece erkek okulu olmasının verdiği özel

mavra havası mı daha iyiydi mevsusu. Biz erkek okulu olarak bitirdik, şimdi ki karma sistem de aynı mavra bulutları oluşuyor mu bilemiyoruz fakat genelde çoğu arkadaşımız karma sistemin okul sonrası sosyalleşmede daha faydalı olduğu kanısında.

Bizim sınıfın geleneksel Homecoming inde Namrun yayla evi, ikinci gün Boğsak deniz keyfi ve balık ziyafetimiz ve Eyüb de Kebab partimiz oluyor. Bu yıl Ömer Kükner Kardeşimiz Mersin’de narenciye bahçelerinde geleneksel davetleri aratmayacak bir misafirlik önerisi verdi. Yerel sıkımlar ve bahçeden meyveler harikaydı. Burdan tekrar Ömer ve hanımı Canan a sonsuz sevgi ve teşekkürler.

Namrun yayla evine Kemal De-de Tarım, Orhan Kuş Beşkök ve Baki Kimi Üzer kardeşlerimiz 3 gün öncesinden “Namrun Meditasyon” u için okulumuzun yayla evine yerleştirdiler. Meditasyon detaylarını kendilerine sorabilirsiniz, sizlere uzun uzun anlatsınlar burda bu dağ evinde ense yapmanın faydaları yazmakla bitmez.

Eyüb Kebab (Kaab) partimizde, sınıfın whatsapp grubunun kuralları neticesinde aynı iletiyi gruba farkında olmadan tekrar gönderme cezaların hesabı kesildi. Şampiyonluk tabiki grubumuzun hukuk ve aile danışmanı Cengiz Sönmez kardeşimiz, dik duruşu ile cezalarını kapattı, kendisini tebrik ediyoruz ve seneye bol tekrarlı ileti atı-

lımlı bir yıl diliyoruz.

Boğsak sefamız da bu Homecoming in erken oluşu ve Koko kardeşimizin gelememesi nedeni ile Yengeç ziyafetimiz seneye kaldı. Yengeçleri sadece Koko temizleyebiliyor artık ne hikmetse, o yoksa, yengeç de olmuyor. Burdan denize giren arkadaşlara da hayırlı ve bol yüzmeli yaz sezonu dileriz.

Geleneksel okul bahçesi konser ve yemek masamızı basket sahasının yanına, ağacın altına kurduk. Bir insanın en önemli ergenlik yaşlarını her gün beraber geçirerek büyüdüğümüz arkadaşlarımız arasında bir aile havasının verdiği sıcaklık ve memnuniyet vardı. Ailemize bile söyleyeceğimiz çok konuları çok rahat bir şekilde gülerken oynayarak 45 yıl evvel neyse o günde aynı hava da tartıştık.

Sonuç olarak bu sayılı günlerde

kafamızı boşaltıp döndük.

İnsanın kendine yaptığı en büyük yatırım yakın arkadaşları ile geçirdiği kalite saatlerdir. Homecoming lerde kesin kazanıp dönüyorsunuz, boş yok.

Seneye görüşmek üzere...

Esat Yürekli '74

40. REUNION 72'DEN BERİ BİRADERLER...

Ömer Karahan TAC'79

Akıllı telefonu ve WhatsApp programını yaratanlardan Allah razı olsun... "Ben bir tek te-

lefon için kullanıyorum. Ne alacam akıllı telefon mefalon..." diyen teknoloji özürülülerimiz bile, zamanla muhabbetin dışında kaldıklarını hissederek birer tane edindi. Sınıfta en sessiz olanları-

mızın mesaj yoğunlukları en gezelerimizi bile şaşırtır oldu. Sabahları "Günaydın beyler.."le başlayan yoklama, gün boyu gerek politik, gerek geyik, gerek eşek muhabbeti şeklinde devam edi-

yor artık. WhatsApp; 40. Yıl buluşmamızın muhteşem başarısında İsmail Gürleyik'in ardından ikinci sıraya oturdu. Aldığın 19 milyar doların her centi helal olsun Jan Koum. Sayende hala Prep'lerin üstündeki Kümes dediğimiz yatakhane sohbet ediyor gibiyiz. Duyurular, hatırlatmalar, mahalle baskıları ile maksimum katılım sağlanmış oldu.

Abdullah Akay, Can Taze, Hasan Gez, İsmail Gürleyik, Selçuk Barlas, Serhan Cengiz ve bendenizden oluşan 40. Yıl Komitesi Eylül'de kuruldu. O günden itibaren, Nisan mı, Mayıs mı, Nisan mı, Adana mı, Tarsus mu, eşli mi, kuşgözü lahmacun nereden, t-shirtlerin önü nasıl olacak, arkası nasıl olacak, kaç tane basılacak, bedenler ne olacak (en çok XXXL'de karar kılındı) kebaplar nerede yenecek, nasıl transfer sağlanacak konulu binlerce yazışma sonucu Reunion 20-21 Nisan hafta sonu yapılmasına karar verildi ve İsmail'in büyük gruba attığı "Organizasyon Komitesi'nin 1 Numaralı Bildirisi" ile heyecan başladı.

64 kişi mezun olduk 79'un Mayıs ayında. İsmet Solmaz'ın çok genç yaşta kahpece bir şekilde katledilmesi ve Bülent San-

dal'ımızın da üç yıl evvel bizi çok derin yasa boğan zamansız kaybedilmesi ile 62'ye inmiştik. Ama bizi ortaokulda (sanki daha iyi okul varmış gibi) terk eden 4 ve beraber başlayıp bir sene takılarak bir adım arkadan gelen 3 biraderimizle birlikte 57 mezun, eş ve çocuklarla birlikte toplam 80 kişiye ulaştık bu müthiş buluşmada.

Sacit Erdem'le ben Çarşamba gününden motorlarımızla İstanbul'dan çıktık yola. Bu keyifli buluşmaya bir de macera ekleyelim istedik. Otobansız, eski ve virajlı yolları tercih ederek Mudur-

nu, Beypazarı, Ankara, Nevşehir, Ürgüp, Kayseri; iki gün Adana-Tarsus, dönüş yolunda da Mersin, Mut, Konya, Afyon, Eskişehir ve İstanbul rotasında, epey bir yağmur, hatta biraz kar bile yediğimiz toplam 2525 km yaparak unutulmaz bir tatil yapmış olduk. İklim değişikliğine yol boyunca hayretler içinde şahitlik ederek bir giyinip bir soyunup tamamladık bu zorlu ama çok keyifli rotayı. 20. Yıl buluşmasına da ben motorla gelmişim, daha da uzun bir rotadan ve tek başıma. Bakalım 50. Yıla da gücümüz yetecek mi...

19 Cuma millet Adana'da toplanmaya başladı. İbis ve Divan'a yerleşenler akşam Ahmet Cemil Yalçın'ın ayarladığı Mühendisler Lokali'ne birer ikişer düştükçe keyifler yerine geldi. Amerika'dan Ahmet Akçalı, Coco (Gökhan Avadan) ve Menderes Akdağ; Finlandiya'dan Aydın Tekay; İsviçre'den Naci Sığın; Katar'dan Murat Süzer; Kanada'dan Ömür Taşkın ve gelemeyeceğim deyip son anda sürpriz yapan Mustafa Gürkan'ın (Baldık) Almanya'dan gelmesi gözlerimizi yaşarttı. Bizle başlayıp, eksikliklerini hissettirip 80'de mezun olan Aydın Ustok ve Mehmet Savatlı da şeref verdiler... Ağaçtan yapılma Rakı Sebili masaya yerleştirildi ve 70'likler bir biri ardından tepe taklak sebile takıldı. Kimin göbeği daha büyük, kimin kafası daha kel muhabbetlerine, WhatsApp'ta yayınlanan fotoğraflarla gelemeyenler de vakıf olmuş oldu. İlk gece bile 30 kişi olabildi-

ğimize göre bu hafta sonu iyi geçecekti...

İsmail'in ayarladığı iki küçük otibiz (tabii ki Temsa marka) sabah 10:45'te lobide buluşanların "ooo..." "vaaaay..." "naaber laaan" sesleri arasında tamı tamına doldu. Otibizler küçük ve yetmeyecek diye İsmail'e bok atacak bir fırsat yakalamadığımız gibi bir de su servisi ile mahcup olduk... Yol boyunca muavin mikrofonundan İso bize aydınlatıcı bilgiler verdi. Doppuk'un (Mehmet Ali Kargılı) 30'uncu Runion'da Temsa yazan otobüse binip birinci sıradan herkesi sarılıp öpmeye başlaması ve insanları çok değişmiş bulmasını, üçüncü sıradan sonra Temsa'nın personel servisine bindiğini anlamasını bir kez daha kahkahalarla dinledik.

Vee sonunda sevgili okulu muzdayız. Program biraz sıkışık, çünkü tiyatro festivali var ve Auditorium'u 1 saatte boşaltmamız lazım. Hasan Gez'in 40 yıl önce

okulda bizleri çektiği 8 mm'lik nostaljik filmi seyrettikten sonra, Günseli kardeşimiz Müdürümüzün ve taze başkan Ramo'nun kısa konuşmalarının ardından isme yazılı plaketlerimizi ve '79 Mezun Panosu resmimizi İso'nun sunuculuğu ve arkada tek tek bin bir emekle bulduğu eski fotoğraflarımızın yansıtıldığı ekranın önünde Betül Ablamızın elinden alırken, bir de Doppuk'un İzmir'de yaptırıp getirdiği cömert hediyesi, t-shirtlerimizi aldık. Arkasına "40th Reunion - Brothers Since 1972" yazmayı beraber düşünmüştük ve sürpriz olacağını zannediyorduk ama İso logomuzu araklayıp Stickler'dan aşağı koca bir pankarta basmış bile... Hatta otibizlerin önünde bile yazıyordu. Neyse... olsun, yine de aslında 40 değil, 47 yıllık bir dostluğumuz, kardeşliğimiz olduğunu vurgulamış olmuştuk...

Artan t-shirtleri yengelerimize ve yeğenlerimize dağıttık.

Bom'umuzla beraber, toplu resimlerimizi de çektirip tiyatroculara mekânı terk ettik.

Organizasyon komitesi olarak tasarladığımız arkasında "okuyan inşallah yaşıyoruz zanneder" diye sadece "40" yazdırdığımız özel t-shirtlerimizi almak üzere eskinin Amidon'un marangoz atölyesi, şimdinin Gift Shop'ına doluştuk. Yavaş ve verimsiz bir para ödeme sistemi olduğundan alacağımızın yarısını da alamayarak kebapkuşgözü özlemimizi gidermek üzere Yeşilova'nın yolunu tuttuk. 80 kişi zar zor sığıştık. Pasırtmalı humus, bir türlü yetiştirilemeyen ve çevre lokantalardan da toplanılan kuşgözü lahmacun, rakı, şalgam mükemmel gitti. Bir ara masalardan "kuşgözü... kuşgözü... yönetim istifa" nidaları gelse de çok cılız kaldı ve gelen lahmacunun başarılı tadı beklediğimizi unutturdu.

Okula dönüp 40. Yıl hatıra fotoğraflarımızı çektiirdikten sonra İbo'nun ve Ahmet Cemil'in tek basamaklı yaşlardaki oğulları ile kurulan takımlar kıyasıya çift kale futbol oynarken, basketçiler

yuhalara, ısıklar eşliğinde atışlarını yapıyordu. Uzaktan gelen bir ekip Tarsus'un turistik yerlerini Selçuk Barlas'ın rehberliğinde keşfe çıktı. Dönüş yolunda durduğumuz çilekçi de içtiğimiz çilek suyu, efsane tatlardan biri olarak damağımızda kaldı.

Akşam yemeğini Adana'da 5 Ocak'ta Ersin Abi'mizin mekânında kendimizi evimizde hissederek yedik. Yine öğlenki kebap gibi çok lezzetliydi her şey. Kimileri geceyi Adana'nın renkli rock cafelerinde ya da başka mekânlarında devam ettirdi. Kimileri şırdancıya, kimileri künefeciyeye gidip abartmaya devam etti. Sabah otibizlerimiz yine bizi kapıdan aldı, Taşköprü'de bir foto safari sonrası küçük bir Adana turu yaptık ve Atlı Spor Kulübü'nde büyük grubun son aktivitesi yapıldı. İso'nun Zeynep'inin ata binişini izlerken son öğlen rakılarına güveç eşliğinde açılmıştı. Motorla yengelerin dolaştırı, bana büyük sürpriz - şampanyalı, çomar pastalı doğum günü, arada bir serpiştiren yağmur nedeni ile İso'nun masa ve sandalyeler-

le Tetris oynaması bu renkli 'resmi son gün'ün hoşlukları idi. Dönüş yolumuz iki gün süreceğinden Sacom'la ister istemez bindik motorlara ayrıldık. Ama en uzaktan gelen ekip ve 23 Nisan'ı birleştirenler Murat Serbest'in ve Ali Refik'in çiftliklerinde üç gün üç gece daha Reunion kafasında devam ettiler.

50. yıla umarız en az bu kadro ile, en az bu kadar mükemmel hazırlanmış ve İsviçre saati gibi kusursuz işlemiş bir organizasyonla, yine İso'muzun ve diğer Adana eşrafımızın mükemmel ev sahipliği ile buluşmak kısmet olur. Bu kadar yersek tek kardiyo loğumuz Bülent Özün yetişmeyebilir, bir iki destek mutlaka gerekecek.

Bunca yıllık dostluğun, kardeşliğin, anıdaşlığın yakınlığını bir kez daha iliklerimize kadar hissettik. Bizi bu okula gönderme seçimini yapan ve bu uğurda maddi-manevi büyük fedakârlıklar yapmış ailelerimize de bir kez daha minnetle andık.

İyi ki bizi TAC'ye göndermişsiniz...

Son birkaç senedir HC yağmurlu geçiyordu. Bu sene erkene alınmasına rağmen hava süper idi.

TAC'81 döneminin bu yıl 38. Yılı olduğundan toplam 11 kişi + Ekim 1980'de okula gelen İngilizce hocası Scott Anderson'ın katılımı ile 12 kişi olduk.

Yeşilova da kuşgözü lahmacun, humus ve rakı ile başlayan ilk 5 kişilik masamız daha sonra ki katılımlar ile 2.seans Eyüp ustada devam etti. Göbekler tıka basa dolu olarak yuvaya döndük.

Homecoming sayesinde '59 Be-

kir Akdoğan ile yıllar sonra tekrar karşılaştım. Bana göre bu özel günün en büyük avantajı göremediğin eski mezunları görme şansın oluyor.

Akşam ise okulda daha önceden rezervasyon yaptırmadığımız için sahneden sonra boş olan 2. Masaya kurularak orkestra ile göz teması sağladım.

Mehmet '69 abinin gitar solo-sundan sonra Andy'i (benim hocam olmadığı için ismen hitap ediyorum) zoraki sahneye atmamla 1 şarkı da o söyledi.

Yapılan mavra ve şarkılara eşlik

ile kapanışa kadar kalmışız.

Müzik bitince istemeden gitmek zorunda kaldık.

Son yıllarda en keyif aldığım HC idi.

Emeği geçen herkese;
Okul personeli ve hizmetliler
Öğrenciler
Müzik yapan sanatçılara
Yemek personeline
ve özellikle gönüllü olarak çalışan mezunlar derneği üyelerine kucak dolusu teşekkürler.

İyi ki ailem beni TAC de okutmuş.

Temel TIRAK'81

“83lüler Homecoming’de”

Normalde bende homecoming (HC) heyecanı birkaç hafta önceden başlar. HC zamanla TAC’nin hepimizde oluşturduğu nöral bağların zayıflamak yerine giderek kuvvet-

lenmesine neden olan bir birlikteliktir. HC günü kimlerin geleceğini bilmek istemezsiniz. Her kim gelecekse orada bir sürpriz teşkil etmesini daha çok seversiniz.

TAC arkadaşlıkları uniform bir

patternde olup ömür boyu sırtınızı yaslayabileceğiniz dostluklardır. Bu süreklilik sadece okuduğunuz dönemi değil çoğu alt ve üst dönemleri de kapsar. Hatta kendimin benden çok daha alt dö-

nemde olan ve hatta aynı zamanda okulda hiç bulunmadığım TAC mezunlarını bir nevi hissi kablevuku ile tespit etmiş olduğum da vakidir.

HC sabahı insan fazla neşeli olmaz arkadaşlar. Evet; gidersiniz, hayatınız boyunca her biri ile çok sayıda unutulmaz paylaşımınız olan insanları görürsünüz. Okulda bir zaman tüneline girersiniz. Sanki ait olduğunuz yıla geri dönersiniz, bedenlen okulda ruhen kendi döneminizdesinizdir. Yunusların uykusu gibi 8-10 saniye süren translarla bir güncel zamanda bir geçmişte yaşarsınız. Hiç tanımadığınız biriyle göz göze gelir yakasındaki karttan adını çözmeye çalışırsınız.

Bir de aklınızda bir sıkıntı var-

dır. Her HC aslında bir ayrılıştır. Arkadaşları görmek, okulda yeni yetmeler gibi turlar atmak, genç olanlara tepeden bakmak, sizden büyük olanları uzaktan kesmek gibi evrensel kalıplar vardır. Okulun her köşesinde bir anı aklınıza gelir. Zaman tankında gider gelirsiniz. Ancak gene de bu sıkıntı vardır ve nedenini anlayamazsınız.

Ayrılıktır içinizdeki tatsızlık. Saatler de geçse o ortamı bırakmak zorunda olmanızdır. Kendinizi en çok ait hissettiğiniz ortamdan ve insanlardan eninden sonunda ayrılmak zorunda olduğunuz bilmenin sıkıntısıdır bu. Ne kadar cırmalasanız da o günlere geri dönüş yoktur. Uzaklaşarak kısa bir keyiftir bu. Sonunu düşün-
dükçe başı acı gelir.

Veya bu benim için böyle

2019 ve daha önceki HC lere hep aynı hislerle gülerken gider, ağlayarak dönerdim. Hiçbir zaman sonuna dek kalamazdım. Ayrılık anı idam gibi gelirdi bana. Uzatmanın bir anlamı yok derdim. Saatler geçtikçe sıkıntım artar hiçbir şeyden zevk alamaz hale gelirdim. Sonunda da erkenden kaçardım.

2019 HC için de arkadaşım / kardeşim 321 Ender Evcik’i Sun sineması civarından aldıktan sonra sohbet ede ede geldik. Okula girdiğimizde bizi genç arkadaşlar karşıladı. Kayıt yapıldı. 83 ekibi oradaydı. Herkes biraz tatsızdı. İlk fiireyi vermiştik. -Doktor Mahmut Nedim Aysalar (rip). Emboli veya KOAH veya kardiyak arrest, ya da şu veya bu.

Aslında o ölmemişti. 83 networkunda hep yaşayacak, hep canlı kalacaktı.

Okulda insanlar neşe içinde idi. Okulun görüntüsü ABD’de okudum üniversite kampüsünü hatırlatıyordu. Hoş bir müzik sesi geliyordu. Mehmet Ok, Ender, Soylu, Medih Çeliktas, Ümit Yücel Mersin, Cansun Mert, Jozi ve wife, Gül Sarı, Ramazan Dincer, Jorj Sa-

lim, Serhan Antalyalı, Banu Sönmez, Ata Pete, Hüseyin Öcal, Keçi Mustafa.

Aslında 83 dönemine ait 79 mezunun hepsi oradaydı. Sadece 10 kişi kendi aramızda değil herkes herkesle konuşuyordu idi. Adeta 1983 senesine dönmüştük.

Fındık lahmacun ve humus için restorana geçildi. Restoran Paris’te boullion civarındaki lokantaları andırıyordu. Her masada TAC’li ayrı bir grup vardı. Gürültü Çin’in aşağı Yuan bölgesi Pazar meydanından daha fazla idi.

Çakır keyif hale gelindikten sonra okula döndü. Herkes orada idi. Tüm mezunlar, 83’ün tamamı gelmişti. Sohbetin şiddeti artmıştı. Scott Anderson (Tarsus reggae)da vardır. Adam 38 sene önce okuttuğu insanları hatırlıyordu. Yüce yaratan son yıllarda ona çok da iyi davranmamıştı. Ama çektiği acılara rağmen müzik sevgisi ile hayata tutunmuş, geri kalan ömrünün bir ızdırap değil de bir anlayış içinde geçmesini sağlayabilmişti.

30. mezuniyet yılımızda HC’de Mr. David Mallory’de vardı. (Mr. Mallory what is your salary?). Genç insanlar olarak ülkemize gelmiş, bilmedikleri bu kültürde bazen hoca bazen de öğrenci olmuşlardı. Kimi zaman şaşkınlık vermiş çoğu zaman da şaşakalmışlardı.

Nurcemal Eden (evet çok isabetli paslar atardı), Nejat hoca. Erdoğan Kaynak.

43 yıllık dostluklar. Bazen bir an için bir ömür feda ediliyor, bazen bir ömür bir ana yetmiyor.

Anılar.....

Dönüş vakti yaklaşıyor.

Bir çocuk olarak aldın bizi

Bir genç olarak salıyorsun

Seneler sonra karşılıyorsun

Şimdi haykırarak soruyorum sana

Bize hiç mi acımıyorsun (şiir alıntısı...)

Akatlı Kürşat Özşahin ‘83

TAC'84, 35. YIL

1977'de başlayan macera devam ediyor... Macera olmanın ötesine geçmiş kardeşlik, hayat tarzı olmuş bir beraberlik... Kardeşler ile birlikte geçen 7 yıl, ardından üniversite, evlilikler, çocuklar, hayatı devam ettirmek için verilen mücadeleler yaşandı. Bu arada yıllarca görmediklerimiz, görüşemediklerimiz oldu... Gördüğümüz yerde kaldığımız yerden devam ettik...

1984 yılı Haziran ayında Tarsus Amerikan Koleji'nin kapısından çıkılı tam 35 yıl geçti; toplam 42 yılda çok erken kaybettiklerimiz oldu: İmadedtin, Hakan, Haldun, Halit... Onları hiç unutmamak, kalbimizde hep taşıdık ve taşıyacağız...

O kapıdan çıktıktan sonra geçen 35 yılda bizler artık reçelilik meyve gibi olduk... Az daha dalımızda beklediğimizde, fermente alkollü meyve

halinde yolumuza devam edeceğiz; ama artık dalımızdan düşmek istemiyoruz...

35. Yılda tekrar Tarsus Amerikan Koleji'nin güzel ve kadim kapısından içeri girerken biraz buruk, yine de sevinçliydik ve en önemlisi, binlerce kilometre öteden gelen kardeşlerimiz ve kalplerimizde yaşayan kardeşlerle bir arada olduk... Baktım hepimizin gözleri "öbeklendiğimiz" yerden

uzaklaşanları, daha gelmemiş olanları, ve hatta gelemeyeceğini bildiğimiz halde, "kapıdan girer mi" diye kardeşleri arıyordu... Uzaklaşanları kırmızıdan bulduk tekrar aramıza aldık... Kimse birlikteliğin uzağına gitmek istemedi... O anlarda hayat gerçekten durmuştu... Bir anda zaman tünelden Scott Anderson, İngilizce Hocamız çıktı... Bize İngilizceyi öğretenlerden biri karşımızda idi.. Ne kadar garip..! Evet yaşıyoruz ilerliyor amma ve lakin, 11 yaşımda başladığımız yerdeyiz hala, ön yargı yok, keyif var... Üzüntülerimizi biraz daha az yaşayıp sevinçlerimizi daha bir coşku ile yaşamayı öğretti galiba hayat bize...

Cuma gecesi başladığımız Adana kebabı ardından, orada olanların yaşadığı keyifli anlar: Zeyno Elbaşı ve Burçak Akın '90 bizlere "efsane" olduğumuzu defalarca anlattı. Sizler bizim için idol oldunuz dediler. 2 gün boyunca bunu dinledik, dinledik, dinledikçe keyiflendik...

Sevgili Nane sertifikalarımızı alırken çok zor anlar yaşadı; sizler belki hissettiniz, belki... Biz hepimiz boğazımızda düğümle sahnedeaydık...ve bombalaki... Bazılarımız için Perşembe günü, çoğumuz için Cuma günü başlayan homecoming, pazar günü akşam üzeri bir sonraki HC için molaya girdi...

"Hepimiz aynıyız, yok farkımız, ne harfimiz farklı, ne adımız, açık değil aramız, hep yan yanayız..."

"bülentcingözkemalhadraalperözkardeşburaktümerruhikoçakborapurutçuoğluimadedtinsevimeyüphanboyvadaoğlurasimküçükkurtleventhatipoğlualielbekhakankundakadircaner kiralpgünhanuyguncanatalayerdalçiftçieraymemeçahmetlavkancemsönmezserdarkalefetoğlumehmetnanesinankamiloğluönerçelikeralsarperdilerselahattinertenmuzafferokayhaliterdenhayatibayıkhaşimlokmanhekimalitülayboragünerradnangökçelhakanipliktürkertützunayçelikalitürkmencanokcelaltoröglucelalkurdakhaldunözberakkencnpaksoyercanakarpınaralincigülaip-hakanaytaş"

84'lerin Homecoming 2019'a özel hazırladıkları fotoğraf kolajı.

4 Sevgili TAC, Mayıs 2019 Homecoming günü bir gün öncesi ve bir gün sonrası ne güzel bir hafta sonu idi. Mezunlar Derneğinin ev sahipliğinde, Stickler'in gölgesinde, çoluk çocuk, cümbür cemaat hem geçmişe donduk, hem geleceğe umutla baktık. Ne güzel bir topluluk, ne muhteşem bir camia.

Ben her Homecoming sonrası, rahmetli anneme teşekkür ederdim, babamla birlikte 70'li yılların o zor şartlarında, ne kadar üst düzey olursa olsun, memur maaşı ile iki çocuklarını da TAC öğrencisi yapmak için verdikleri uğraşı, çektiğimiz emekleri, girdiğimiz sınav mücadelelerini hatırlarım. Bu Homecoming benim babamsız 30... Annemsiz ilk Homecoming'imdi. Ne çare, bu sefer dua ile teşekkür ettim her ikisine de.

Öte yandan aklıma eski Homecomingler geldi. Rahmetli Güner Baykal abinin, kampüs boyunca hemen her geleni karşıladığı, Allah sağlık sıhhat versin Serdar Kutsal abinin, ayrıntılarla uğraştığı, sonra yine Allah uzun ömür versin Akar Abi'nin o güzel gülümsemesi ile, sıcak ev sahipliği, yine Allah başımızdan eksik etmesin Ali Cerrahoğlu'nun, oradan oraya koşturup her şey iyi olsun diye uğraş-

tığı o güzel Homecomingler. Bu sene yeni yönetim kurulunun ilk Homecoming'i idi. O Umut Başkan (İstanbul Şube Başkanımızın), o artık yaşı 50'ye dayanmış, ama içindeki çocuk hiç ölmemiş o süper enerjinin okul girişinde herkesi karşılaması, yeni Başkan Ramazan Dincer abimizin sıcak merhabaları, koşturması, Mehmet Özel'in tek tek ayrıntılar üzerinde çalışması, bizim dönemden Hale'nin, Ali Eke'den Derneğe bağış aldığı KASA KASA çilekleri satma çabasını (adları Burs Veren Çilekler), Gül Sarı'nın, Gökçe'nin adları sayılamayacak Dernek gönüllülerinin çabaları. Doğrusu ben bu Homecoming'te tam bir misafir gibiydim. Elimiz sıcak sudan, soğuk suya girmedim.

Ya plaket törenindeki duygusal anlar. Yaşları 70'i aşmış, 80'i bul-

mus, ama halen aslanlar gibi ayakta duran abilerimizin, Haydar Hocalarının elini öpme yarışı, SEV Yönetim Kurulu Başkanı da olan 84 Mehmet Nane'nin, plaket töreninde, kaybettikleri dönemdaşları 3 H(Hakan,Haldun,Halit) ve 1 İ(İmadettin'i) anarken titreyen sesi ve Hakan Kundak'ın plaketinin, yeğeni Hakan'a (ki annesi de bizim dönemden Hale'dir) takdim edile-ri. 5,10,15 yıllarını kutlayan o gen-cek TAC'lilerin coşkusunu, tüm senelerin farklı hızdaki Bombala-ki'si. Çok özeldi.

Tabii hatalarımız, eksiklerimiz de vardı; bunları da en kısa sürede giderip, iyiyi, daha iyi yapmak için çalışmaya devam edecek Mezunun Derneği, TAC Mezunlar Derneği.

Saygı ve sevgilerimle

Doğan Gözde OZGODEK TAC'86

Bu homecoming biz 86'ların 5 li, onlu mezuniyet yılı olmamasına rağmen çok daha farklı ve özel bir anlam içeriyordu... Bu yüzden yazımızda, tek bir kişinin ağzından değil ama kısa kısa arkadaşlarımızın duygularını sizlere aktarmak istedik.

Homecoming 2019, bizim TAC kardeşliğimizin başlangıcının 40.yılı olması sebebiyle çok daha anlamlıydı. Hal böyle iken sevgili Halecim hepimizin abisi rahmetli Hakan Kundak '84 in 35. mezuniyet yılı için geleceğini ve dayısının plaketini oğlu jr Hakan'ın alacağını bildirince hemen organize olduk. Cuma akşamı Mersin'de Tarkan'ın nostaljik müzikler eşliğindeki yemek organizasyonu ile başlayan programlar. Cumartesi TAC yuvaya dönüş, Tarsus havasını soluyup klasik Tarsus lezzetlerine olan özlemin giderilmesi ile devam ederken günün en duygulu anı Jr. Hakan'ın dayısının plaketini almasıydı. Gece okuldaki mavrayı Hale'lerin yazlıktaki after party ve tabi ki kız kıza kalındıktan sonraki pijama partisi takip etti. Yoğun bir gün ve sabahlanan gecenin ardından tüm yorgunluğa rağmen

men sabah 9'da herkes Tuyan Başkanımızın tekne turu daveti için hazır ve nazırdı. Başkanımız her zamanki misafirperverliği ile Adana Yelken'deki mükellef kahvaltının ardından bizlere tadı damakta kalan muhteşem bir göl keyfi yaşattı ki bu anlatılamaz ancak yaşanır. Zaten "What happens on the boat stays on the boat".

Rana Turan Bolay '86

Homecoming 2019 da bir ke-re daha ne kadar büyük bir aile olduğumuzu bana hatırlattı. Abim '84 mezunu Hakan Kundak'ın sınıf arkadaşları oğlum Hakan 'ı sınırsız kucakla-

dılar, sahiplendiler.84 lerin t-shirtlerinin omuzlarında abim dahil tüm aralarından ayrılan arkadaşlarının baş harflerini taşımaları ayrı bir vefa, kardeşlik ve koskocaman aile olduğumuzun örneğidir. Duygularımı anlatmaya kelimeler yetmiyor. Mustafa Nacar Hocamın duygu yüklü yazısı da hepimizin duygularına tercüman oldu. Unutulmayan ve böyle güzel anılan bir insanın kardeşi olmaktan gurur duyuyorum. Ayrıca koskocaman TAC ailemi ve 84 lü tüm abimin dönem arkadaşlarını candan kucaklıyorum. İyi ki varsınız.

86'nın Çilek Ağası, Ali Yağmur Eke adına yakışır şekilde homecoming de ağırlığını yaptı ve tuğla bursu yararına 200 kg çileği bağışladı. Bu projeden bahsettiğim andan itibaren Ali ağamızın tereddüt etmeden desteklemesi, aramızdaki kardeşlik bağı ve dayanışmaya çok güzel bir örnektir. Tabii bütün gün benimle birlikte satışta yardımcı olan gönüllü öğrencilerimiz Aleyna ve Serra'nın yardımlarını ve diğer gönüllü öğrencilerimizin de dönüşümlü destekleri için çok teşekkür ederim. Günün sonuna doğru biten enerjimize Muhsin arkadaşımızın inovatif satış teknikleri, Gözdenin kasalarla masa masa dolaşması, Burak Tümer 'in 84 masasına yaptığı satışlar, Nuran'ın son iki kasanın bitmesi için toplu satışları sonucu Tuğla bursu için 4,314.-TL lik katkı sağlanmış oldu. Başta Ali Ağamız olmak üzere des-

teklerini esirgemeyen tüm arkadaşlarımız, abi, abla ve kardeşlerimize sonsuz teşekkür ederim.

Hale Kundak Soylu'86

“Her gün yüzlerce hayal kurarsın ve hiç biri gerçek olmaz; ama bir gün bir gerçek yaşarsın, hiçbir hayale sığmaz” (Paul Auster) öyle bir hafta sonuydu homecoming. Aynı rüyayı yaşamış çocukluğumuz, aynı özlem, aynı duyguları yaşayabilmek için yetişkinliğimiz ile buluştu. İlk gecedan sonrasına dahil olamasam da, gözlerdeki ışıltı yüzlerdeki çileksi pembelik, dudaklarda her daim muziplik, beraber geçirdiğimiz, unutulmaz 7 senenin özeti idi.

Birsen Aydın Koç '86

Malum bizde piste en yakın oturanlar yeni mezundur. En arkada da en büyükler oturur. Bu sene bizim 33. Mezuniyet yılımız ve fark ettim ki “en arka masalara” sadece 5 sıra kalmış! Bir yandan da düşünüyorum, sanırım yaşlandıkça tuvalet ihtiyacı da artıyor, o yüzden arkada oturmak daha akıllıca. Yine de yaşlanmak/ya almak/

yaşamak çok güzel. Aramızdan zamansız ayrılan Fırtına Yardım'a selam olsun.

Orhan Kılıççı'86

TAC Homecoming, benim için, somon balığının dünyayı gezip doğduğu yere dönmesi gibi... 11 yaşında okula ilk adımımı atarken dikkatimi çeken, “Hususi Lise” tabelasını aradım, yine yerinde değil... kapıdan içeri ilk adımımı attım, Gözde ile karşılaştık. “Yürü, humusçuya gidiyoruz. Hale de çileklerin orada. Onu da al gel”. Nefis kokuyu takip ettim. Hale, 2 öğrenci kardeşimizle birlikte, Ali Ağa'nın (Eke) aynı bağıışı olan çilekleri satıyor, dernek Burs Fonu'na destek sağlıyordu. Bir Adım Adım koşucusu olarak proje ilgimi çekti, ama şimdi Tarsus Lezzetleri zamanı. Gözde, eşi Meltem ve Hale ile tatlı sohbet eşliğinde humus ve lahmacun (tabi ki kuşgözü) yendi. Sonrasında okulda çilek yeme, gölgede arkadaşlarla sohbet... 16:00'da 5 ve katları olan dönemlerin sertifika törenleri. Hayati abimin 35.yılı, dönemin tamamı abimiz, hepsine merhaba diyo-

rum. Çok güzel bir konuşma yapıp rahmetli dönem arkadaşlarını anıyorlar... Şimdi çileğe dönelim. Masalarda oturanlara direkt satış fikrimi Gözde destekliyor, çilek kasası onda, tahsilat bende, epey çilek bursu topluyoruz. Herkesi tanıması avantaj, almadan geçmek yok. Standı da çıkışa taşımayı önerdim, böylece okuldan çıkarken “yolluk çilek” te satacaktık. Gece boyunca müziği uzaktan duyduk, ama o çilekleri sattık, hatta Tuyan'inkileri mükerrer sattık. Ona seneye sözü verdik. Bazı abiler ve ablalar, kasayı satın alıp, yurttaki öğrencilere gönderttiler. Vermek, ne yüce bir his...

Bu yıl, İngilizce öğretmenim Scott Anderson ile karşılaştım, hatırlı sordum. Bize Beatles şarkısı olan Norwegian Wood'u öğretmişti... çok ta güzel gitar çalardı. Swahili dilinde “Haburi ya subuhi” demeyi öğretmişti. Kendisine bunları anlattım, hatırladığıma biraz şaşırdı. Bizi biz yapan öğretmenlerimizi görmek güzel bir duygu...

Çilek sosyal girişimcilik projesi bir defa daha gösterdi ki: “Masayı coşturur, bağıışı coştururuz”

Muhsin Bayık '86

Uzun süredir çok yoğun ve yorgun bir dönem geçirmiştik. Aslında bu yıl homecoming e gitmeyi hiç düşünmüyordum. Ancak yakın zamanda Fufunun erken vedası ve Jr. Hakan'ın dayısının plaketi alması ile Hakan '84 abimizi kaybettiğimizde duyduğum derin üzüntü; aslında hayatın her anını yakalamamız gerektiğini hatırlattı bana. Bu hafta sonu bir kez daha ama daha derinden hissettim ki bizlerin arasında düşüncelerimizin, mesleklerimizin ve yaşam tarzlarımızın ötesinde kelimelerle tanımlamayacak kadar özel ve bir gün bu dünyadan göçsek bile baki bir dostluk var.

Necmiye Kalav Canacankatan'86

İçimizdeki sıcak duygularla birbirimize sıkı sıkı sarılışlar sonrası evlere gitmek üzere arabalara binildi. Kimimiz radyoda çalan Barbara Streisand'ın “I'm a woman in love” şarkısına denk geldi. Ah be Fırtınamız ne güzel söyledin sen o parçayı. İçimize işlerdi.

Bir, daha eksildik erken erken. Ama merak etme annen kardeşin bizlere emanet, senin anını, TAC mizde tuğla bursuyla yaşıyoruz. Yeni filizlerin yeşermesinde vesile olacaksın. Hep bizimle,

kalbimizde olacaksın.

İnsan anılarını, dostluklarını kıymetini anlıyor böyle günlerde. Homecoming yine gençlik enerjinizi damarlarımıza pompaladı. Botox, detox, vitamin hikaye. Dostlarla buluşmak şahane, öyle 5li, 10lu yılları beklemeden her fırsatta bir araya gelmeli... Gelecek nesil, göz nuru çocuklarımız, bir de dostlarımız var. Kıymetini bilmeli...

Sevgili TAC,

86 döneminin bu Homecoming yazıları ve fotoğraflar, Rana Bolay kardeşimizin editörlüğünde, Homecoming haftasonuna katılan tüm 86'li kardeşlerin, içten duygularını yansıtan bir derlemedir. Biz, bizi biz yapan değerlerin en kıymetlilerinden birisini, TAC'mizi her zaman ve karşılıksız sevmeye devam edeceğiz.

Saygı ve sevgiler

Doğan Gözde OZGODEK'86

Ali Yağmur Eke'86

BİZ BİRBİRİMİZİN İLACIYIZ

TAC'89 Defne Ongun Müminoğlu

“ Bu hafta sonu sorunları dert etmeyelim. Her şey yapılır, her şeye çözüm bulunur” – Ercan. İçimde bir heyecan... Ama ancak gün yaklaşınca ortaya çıkabilmiş. Öyle bir koşturma içerisinde hayat akıp gidiyor ki... Düşünecek, irdeleyecek, nefes alacak zaman yok, bir-

rakın önümdeki hafta sonu için heyecanlanmayı.

Tam 30 yıl önce keplerimizi havaya attık. Yıl 1989.

TAC'89

Ne büyük imza.

Gururla taşıdığımız, her ortamda önemsenen, üzerine sohbetler oluşturan, birlikteliklere imza atan, saygı gören bir imza, bir marka TAC.

30 sene sonra akın akın geliyoruz Tarsus'a. Müthiş bir ön hazırlık faslı var aylardır devam eden. Eski fotoğrafların toplanmasından, yıllık oluşumu için teknik altyapının kurulmasına, Cuma-Pazar programının en ince detaylarına kadar. Ne giyeceğiz, ne yiyeceğiz, ne yapacağız, nerede kalacağız, nasıl ulaşacağız, fotoğrafçımız kim olacak,... Ne çok detay var.

3 Mayıs, Cuma günü uçağa gelen ekip kendine yuva olarak Çamlıyayla'daki Esamet Hanım Konakları'nı seçti. Sevgili Alp Erdem'in (TAC'02) yarattığı sıcak ortam bizlere kollarını açtı, biz de bu eşsiz mekânda birbirimize kavuştuk. Doğa yürüyüşleri, mangal, nefis kahvaltılar, filtre kahve(!) – benim ne

büyük mutluluğum olabilir -, rahat ve yayılabileceğimiz bir ortam bizlerin her köşede aradan geçen zamanı kapatmamız için imkân sunuyordu.

Birbirine sarılanlar, açığı kapatma telaşı ve kiminle konuşacağını bilemeyen, ondan ona ilerleyenler. Nasıl bir heyecan silsilesi anlatamam.

Bir anda “normal” hayat durdu. Tekrar 17 yaşındaydık hepimiz. Bıraktığımız yerden devam ettik diyemeyeceğim. Daha da iyisini yaşadık çünkü.

Bir yandan gelişmiştik. Yaşanmışlıklar vardı üzerimizde. Öte yandan birbirimizi yani çocukluğumuzu bulmanın mutluluğu. 50 yaşa yaklaşırkenki tecrübe ve olgunluk ile 17 yaşa dönebilmek... Eşsiz.

Gençken takıldığımız şeyler detay kalıyor. Öze bakıyoruz. Her birimiz ayrı bir renk. Birlikte gökkuşağıyız adeta.

Okula adım attığımız Cumartesi günü ise sanki o günlere ışınlanıyoruz. Hocalarımıza, kardeşlerimize, büyüklerimize kavuşuyoruz.

“Eee neler yapıyorsunuz?” diye başlayan sohbetler kimi zaman birlikte yapılabilecek projelere, kimi zaman müthiş bir fikir alışverişine dönüşüyor.

İçini dökenler, eğlenenler, maça koşanlar, derin mi derin sohbet edenler... “Annen bana sosisli makarna yapmıştı,” diye hatırlatanlar, “Biz birlikte matematik dersi alırdık,” diye çocuğuyla tanıştıranlar, Rengârenk, ışıltılı yine.

Genciz, heyecanlıyız yine.

Bom çekmek, sahneye çıkmak, TAC marşını söylemek... Biziz biz. Bir markayız. Dostluğu, saflığı, hayatı temsil ediyoruz. Cehennemler yansa da bitmez bizim sevgimiz.

Üç gün hızla akıp gidiyor. İçimde hafif bir burukluk, üzerimde tatlı bir yorgunluk.

Bu yazıyı yazabilmek için kardeş-

lerimden yardım istiyorum. Bana geçirdiğimiz hafta sonu ile ilgili akıllarına gelen ilk kelimeyi yazmalarını rica ediyorum. Damakta kalan o son tadı merak ettiğim için. Neler mi geliyor?

Aidiyet, awesome, ayrıcalıklı, aile, bağlı, ev, birliktelik, doğallık, efsane, flashback, friendship, forever young, fun, gönüldaşlık, gülmek, hatırlamak, heyecan, içtenlik, kardeşlik, laughter, love, mavra, mutluluk, muhteşem, öze dönüş, paylaşmak, precious, tarifsiz, together, özgürlük, yuvamız.

Kelimelere şöyle bir bakarsanız bizlerin gerçekten “birbirimizin ilacı” olduğumuzu anlayacaksınız. Yazımın başlığını oluşturmamı sağlayan cümleyi dile getiren sevgili Durul'a da buradan selam olsun!

Öyleyse BOM!

30'A 1 KALA...

Bu sene, TAC '90 için özel bir sene değil. Bizlerin 29. mezuniyet yılı. Homecoming'e her 5'li ve 10'lu senelerde gelirim. 30 a 1 kala öyle özlemişim ki, o özlem beni çekti okulum, EVİME!

Cumartesi günü okula geldiğimde benim gibi düşünenlerin hiç de az olmadığını gördüm, mutlu oldum, HEYECANLANDIM! 29. yılda, 29 kişi, 30.yıl için bir sene daha bekleyememiştik.

Eğlencemiz Cuma gecesi başladı. Güzel bir kebab yerken (tabii yine TAC'li abimizin yerinde) sohbet harikaydı. Herkes sarmaş do-

laş, hep gülen yüzler... Ama eğlen- ce orda bitmedi. Kaldırımlarında dans edilen bir şehir Adana, biz de geride durmadık! Etrafımızda di- ğer dönemlerin olması da cabası; bol bol özlem giderdik. O gece san- ki tüm Adana TAC idi...

Cumartesi okula girerken inanılmaz heyecanlıydım. Her şey gö- züme o kadar güzel göründü ki; her yüz tanıdık, herkes mutlu ve keyifli. Bizden daha gençlere bak- tıkça eski hallerimizi hatırladım. Fazla bir şey değişmemiş, zaman- da yolculuk sanki.

Fotoğraflardan telefon hafıza- ları doldu. Stickler'ın önünde sa-

bırla bekledik o malum pozlar için. Çok "biz" idik. Özlemişim ve ne iyi etmişim bir sene daha bekleme- mekle.

Organizasyon da gayet başarı- lıydı. Yemekler, ortam, akşam mü- zik, bando takımı, EFSANE!

İstanbul'a döndüm ama yüre- ğimde hala Tarsus, yüzümde te- bessüm. Çok şanslıyız hepimiz. 30. yılımızı kutlayacağımız Homeco- ming'i tüm 90'lar olarak hepimiz ipte çekiyoruz.

BEKLE TAC HEP GELECEĞİZ!!!!

Zeyno Elbaşı '90

Homecoming....

Adı bile içimizi ısıtan bir te- rim. 11 yaşını bitirirken gir- diğin, o güne kadar görme- miş olduğun dev gibi bir kapıdan, 18 yaşında çıktığın, ailen- den daha fazla gördüğün arkadaş- larınla, senden öncekilerle, sonra- kilerle kardeş olduğun bir yuva. İlk adım attığında azameti ile se- ni biraz ürperten ama önündeki 7 yıl boyunca gölgesine sığınmak- tan ve sırtını taş duvarlarına yasla- yıp oturmaktan büyük haz aldığın,

merdivenlerini her gün çıkmaktan usanmadığın yapı Stickler....

Burası senin çocukluğun, er- genliğin ve ilk gençlik yılların. Ço- cuk yaşta girdiğin o kapıdan öğ- renci olarak son kez çıktığında bambaşka biriydin artık. Evet en güzel şekilde dersleri almıştın. Ama bunun yanında ve hatta da- ha da önemlisi kararlarını kendisi alan bir bireydin artık. Girişimci, atılgan ve cesur.

TAC sana bir şey daha verdi ki

onu anlamın için her yasta insa- nın her HOMECOMING de neden koşup geldiğinin cevabıdır..

Hangi yaşta olursan ol arkadaş- larını gördüğünde tekrar dönersin o yıllara çünkü TAC kardeşliktir. Ni- ce Homecoming'ler gelir geçer her yıl yenisini beklersin.

İşte dersin kardeşlerimi görece- ğim.

Sevgiler

Emrah Bulut '92

'25 yılın ardından hala lisede gibiydik'

Homecoming. Eve dönüş. Bu yıl bir başka anlamı vardı bizim için. Mezun olmamızdan bugüne tam 25 yıl geçmişti. Bir değişik hissediyor insan yaşlandığını farkedince. Bizden önceki mezunları görüp biz bu kadar genç kalabilecek miyiz acaba ilerde deyip gençlere bakınca da Hey gidi gençlik diye içinden geçiriveriyor.

İnsan daha iyi anlıyor zamanın kıymetini ve o zamanda belki de en güzel izi bırakan lise dönemini; hiçbir zaman saflığını yitirmeyen o can dostlarını, Stickler'ı, mavraları, çayları, lounge'u...

İşte 4 Mayıs HC'de tüm bunlarla yeniden kavuşmanın keyfini yaşadık biz. 3'ü akşamı Adana'da başlayan ve sabaha kadar devam kebabla karışık mavralarımızı, 4'ü okulda devam ettirdik. Abiler, abla-lar, kardeşler hep beraber kucaklaştık. Bombalaki dedik, Kenan abi'de tantuniyi devirdik, akşam eğlence-

sinde coştukça coştuk.

25. yıl sertifikalarımızı alırken hangimiz duygulanmadık, gururlanmadık ki?

Arkadaşlarla yıllar sonra daha dün birlikteymişsin gibi kucaklaşmak, bize özgü bir davranış galiba. Tıpkı Mustafa Nacar hocamızın

"Okan! Otur sıfır!" demesi gibi.

25 yılın ardından hala lisede gibiydik biz. Değişmeyen güzelliğinde. Değişmemek üzere. En kısa zamanda yeniden buluşma ve hiç büyümeme sözü ile...

TAC'94 Fatih Kırçelli

TAC'99 mezunları 20. Yılını kutladı

TAC 99 mezunları 4 Mayıs günü gerçekleşen Homecoming etkinliğinde 20. Yıllarını kutladı. Yüksek bir sayıyla katılım gösteren mezunlar hem yurt içinden hem yurt dışından etkinliğe katılım için Tarsus'ta buluştular. Tüm mezunlarla birlikte yemek yiyen ve farklı etkinliklere katılan TAC'99 mezunları keyifli dakikalar geçirdi.

20 yıl sonra bir araya gelen mezunlar arasında yurt dışından ve şehir dışından Homecoming et-

kinliğine katılmak için gelen birçok kişi vardı. Yıllar sonra öğretmenleriyle de buluşan mezunlar sertifikasında bir araya geldiler. 20. yıl sertifikalarıyla fotoğraf çekilen mezunlar daha sonra Stickler bina-

sının önünde buluşarak eski günlerdeki gibi fotoğraf çektirdiler.

Akşam düzenlenen konser etkinliğine de katılan mezunlar '44, '49, '54, '59, '64, '69, '74, '79, '84, '89, '94, '99, '04, '09, '14 dönemleri bu sene 5'li ve 10'lu yıllarını kutlayan mezunlarla birlikte okul anılarına bir yenisini daha eklediler.

Günü Stickler binasının gölgesinde BOM çekeerek tamamlayan mezunlar 20. Yıl kutlamalarını coşkulu bir şekilde sonlandırdılar.

Hatice Utkan Özden'99

'84 ler beni ağlattı'

Bazen ne hissettiğinizi bilemezsiniz, bazen hislerinizi ifade edemez kıvrınır durursunuz. Şaşkın, üzgün, kırgın... Cumar-tesinden beri, bu yazıyı yazayım mı yazmayayım mı diye düşünüp duruyorum. Yazmaya karar verdim ama düşüncelerimi yazmakta zorlanıyorum.

84 ler beni ağlattı.

Onlar ağlattı ama ben susamıyorum ağlamaya devam ediyorum. Yazarsam susar mıyım diye yazıyorum. Allah kimseyi ağlatmasın. Ağlamamak için böyle dualar ediyoruz ama sonuçta ağlamaya mahkûmuz. Ağlıyoruz ağlıyoruz... Allah yakışana, yakışan şekilde ağlatsın.

Hakan, Haldun, Halit bizleri böyle gözü yaşlı bırakacaklarını bilselerdi giderler miydi? Sahi giderler miydi? Kim bilir? Allah onları gittikleri yerde ağlatmasın. Bütün dualarımızı en içten şekilde onlara iletiyoruz. Onlar bizi gülererek karşılar diye ümit ediyoruz. Ama ne olur sizler kendinize iyi bakın, gözü yaşlı bırakmayın bizleri.

Ben bu arkadaşlarımıza sınıfta öğretmenlik yapmadım. Okula girdiğimde bu dönem son sınıftaydı. Ama dönemin birçoğu ile yakın ilişkilerimiz oldu. Güzel anılarımız oldu. Bu arkadaşlarımızla ilgili kısacık anım var. Sizlerle paylaşmak istiyorum:

Hakan Kundak

Hakan son sınıftayken folklor kolu başkanıydı. A. Karagözlü ve ben okulda folklor ekibinin kuralım istedik. (Ben üniversitede ekiplerde oynardım, Ahmet Bey lise yıllarından folklorle ilgiliydi.) Hakan'la bu şekilde yakın ilişkimiz oldu. Hakan gelmezse küçük sınıflardaki folklorcüler

ler çalışmaya gelmezdi. Hakan'a sen çalışmada gözüük sonra git, diğerleriyle biz çalışmaya devam ederiz derdik. Bu şekilde ekip kuruldu Hakan'la öğretmen ilişkisi samimi şekilde kuruldu. Mezuniyetten sonra okula geldiğinde bizleri ziyaret eder, bazen de biz Hale ile selam gönderirdik. Bu şekilde üniversite bitti. Hakan - yanılmıyorsam - Konya'ya tayin oldu.

Okulda Eylül sınavları vardı. Okula geldiğimde Hakan yemekhanenin önündeydi. Kucaklaştık hal hatır sormalardan sonra bize hafta sonu uzmanlık sınavına gireceğini söyledi. Konya'ya dönmeden okula uğradığını, benimle de özellikle görüşmek istediğini söyledi. Tabi durumu anladım. Diğer arkadaşlardan uzaklaştık, Hakan bir doktor komşularının oğlunun edebiyat dersinden sınava gireceğini, ben yardımcı olmamı istediğini söyledi. Öğrencilerim istedikten sonra ben de yok yok. Hakan, Konya'ya gitmek üzere okuldan ayrıldı. O gün Cuma idi. Hakan isteğin yerine geldi Hakan diyemedim. Pazar günü... Gittiğin yerde rahat uyu Hakan. İsteğin olursa Hocana bildir. Seni hep seviyoruz.

H. Özberrak

Ağabeyi okula laboratuvar yaptırmıştı Haldun adına. Onun açılışını yapmak için çok heyecanlanmıştım. Laboratuvardaki çalışmaları sü-

rekli takip ediyordum, ağabeyi sürekli geliyor çalışmaları takip ediyordu. Bazen Güner Abide gelir çalışmadı kontrol ederdik. Okul açılmadan laboratuvarın hazır olması isteniyordu. Çalışmalar bitti. Haldun' ağabeyi geldi. Kapıya Haldun ismi çakıldı. Laboratuvarda oturduk, sohbet ettik. Belli bir süre sonra Güner abi bir fotoğraf çek-tirelim dedi. Fotoğraf

çekildi ama Betül Hanım yanımıza gelmedi. Güner Abi:

Ne olur ne olmaz Betül sen de gel bir fotoğraf daha çek-tirelim dedi. Fotoğraftan sonra dağıldık. Güner Abi Namrun'a gidecekti. Bu günlerde de okulda burs görüşmeleri vardı. Saat 16.45 sularında Güner Abi telefonla aradı. Birisi şikâyet ediyor... Öğrenciye biz burs verdik mi diye sordu. Yoldayım dedi. On beş yirmi dakika geçti geçmedi Betül Hanım Güner Abiden haberin var mı dedi. Trafik kazası... Allah rahmet etsin.

Halit

Adnan bizi bir yemekte bir araya getirdi. Çok değiştiğini söyledim Halit'e. Başka yerde görsem tanımazdım dedim. Yemekten sonra beni vapura götürdü yolda sohbet ettik. Kızımın da doktoru oldu. Ona samimi ve sıcak ilgisini Kızım da ben de unutamayız. Arkadaşları gizli kaydıyla hastalığını haber ettiler. Kahroldum. Cenazesine katıldım annesinin elimden tutuşu, karşılıklı ağlayışımız... Allah seni de rahmetinden mahrum etmesin Halit. Hep özlüyoruz seni.

Sevgili öğrenciler beni ağlatmayın, kendinize iyi bakın. Bize tişörtlerle teselli aratmayın. Hep saklayacağım 3Hli tişörtünüzü.

Selam ve Sevgilerimle ...

Mustafa Nacar

Birlikte geçirdiğimiz 7 yıla duyduğumuz hasreti hatırladık

Mezuniyetimizin 15. yılında, okulun her köşesinde andığımız yüzlerce hatıramız bize bir yandan sanki dün buradaymışız hissini yaşatırken bir yandan da hep beraber geçirdiğimiz 7 yılımıza duyduğumuz hasreti hatırlattı. Karaterleri-

mizi ve değerlerimizi şekillendiren Tarsus'a, hayatımıza yön verdiğimiz bu otuzlu yaşlarımızda gelmek bize güç aldığımız köklerimiz hatırlatan tam anlamıyla bir eve dönüş oldu. Evimize yakın da uzak da olsak kurduğumuz dostluklar, sahip olduğumuz kardeşlik, birlik

ve aidiyet değerleriyle TAC ruhunu daima her yerde yaşatmaya devam ediyoruz. TAC'nin birer öğrencisi, mezunu ve aile bireyi olmak bizim en büyük gururumuz ve şansımız.

Back home where we belong!

Can Özkenel TAC'04

Adana

Ankara

Sevgili Tarsus / Talas Lisesi Mezunları

Fatih Özbayrakçı '81

Dört yıl gibi uzunca bir aradan sonra 20 Nisan cumartesi akşamı tekrar bir araya gelme fırsatı bulduk. 1954-1992 yılları arası mezunlarından oluşan toplam 29 mezunumuz ve eşleri ile 39 kişilik bir katılım gerçekleşti.

Dokuz Eylül Üniversitesi Rektörlük lokalinde yaptığımız bu gece de abiler ve kardeşler tanışıp sohbet ettiler.

Anlatılan mavnalar ve yapılan sataşmalar gecenin eğlencesi oldu.

Günümüz de birbirimize olan bağlılığımız daha da önem kazanmıştır. TAC ruhunu yaşat-

mak ve sürdürmek için bu tür buluşmaları daha sık bir araya gelmemiz konusunda yapılacakları planladık.

Öncelikle İzmir'deki çalışmalarını gerçekleştirmek ve sürdürmek için durumumuz müsait mezunlarımız ile yeni bir komite kurulması için çalışma başlattık.

Bu buluşmanın gerçekleşmesinde emeği geçen Mehmet Ergin '63, Murat İldır '72 ve Özgün İnan '92'ye sonsuz teşekkürler.

Yemeğe katılan tüm mezunlarımıza en içten şükranlarımızı sunarım

Sevgi ve saygılarımla,

İzmir

Yemeğe katılan mezunlarımız

NO	Dönem	Ad	Soyad
1	1954	Ata	Tanrıverdi
2	1963	Mehmet	Ergin
3	1963	Yılmaz	Ayata
4	1964	Sermet	Tuna
5	1964	Tolga	Eroğan
6	1965	Ali Rabi	Ülkü
7	1965	Kemal	Torul
8	1967	Hüdaver	Alper
9	1968	Salih	Arkan
10	1969	Ahmet	Özölmez
11	1971	Ali	Kütükcü
12	1971	Kemal	Uğurbil
13	1971	Tanju	Şahiner
14	1972	Murat	İldır
15	1973	Ender	Aydın
16	1975	Cem	Uysal
17	1978	Ali	Dülgeroğlu
18	1978	Vasfi	Yaradanakul
19	1980	Ahmet	Göktepe
20	1981	Fatih	Özbayrakçı
21	1980	Metin	Dilek
22	1982	Fevzi	Yaşın
23	1983	Ferhat	Balcıoğlu
24	1985	Tarık	Serin
25	1992	Özgün	İnan
26	1992	Dolunay	Sarıca
27	1992	Hürel	Günay
28	1992	Aylin	Mirzaoğlu
29	1992	Emrah	Bulut

*İzmir
Ocak*

Mersin

İstanbul

- TAC'82 mezunumuz Hakan Dalaman'ın Abisi, '10 Ege Dalaman ve '11 Eda Dalaman'ın Amcaları, TAC'81 mezunumuz **Osman Dalaman**,
- TAC'51 Ahmet Aydın Türeli ve TAC'52 Ayhan Türeli'nin kardeşleri TAC'57 mezunumuz **Gürhan Türeli**,
- TAC'59 mezunumuz **Örsçelik Balkan**,
- TALAS Ortaokulunda doktorluk yapan aynı zamanda Amerikan Hastahanesinin Onursal Baş Hekimi olan **Warren Winkler**,
- TAC'86 döneminden **Fırtına Yardım**,
- TAC'83 mezunumuz **Mahmut Nedim Aysalar**,
- TAC'98 mezunumuz Nevra Zereycan'ın babası TALAS '61 Mezunumuz **Cahit Zereycan**,
- TAC'58 rahmetli Ertan Dumanlı ve TAC'67 Erhan Dumanlı'nın abisi, TAC'58 orta mezunumuz Erdal Dumanlı'nın kardeşi TAC'59 mezunumuz **Ertuğ Dumanlı**,
- TAO'67 / TAC'71 mezunumuz **Celil Oker**,
- TAO'58 mezunumuz **Korkmaz Haktanır**,
- TAC'89 Suphi Arer'in babası **Dr.Turhan Arer**,
- TAC'74 Baha Karabudak annesi **Melahat Karabudak**,
- TAC'81 Bülent Tütüncü ve TAC'85 Okan Tütüncü'nün annesi **Yüksel Tütüncü**,
- TAC'96 Serkan Küçükusta'nın babası, **Mustafa Küçükusta**,
- TAC'83 Sami Tarık Veske'nin babası **Hamdi Veske**,
- TAC'82 Mehmet Emin İnal'ın babası **Orhan İnal**,
- TAC'81 mezunumuz Levent Osman Şanlı'nın annesi, TAC' 88 mezunumuz Mehmet Toker'in babası **Turgut Toker**,
- TAC'60 mezunumuz Sıtkı Antmen'in damadı, TAC '88 Ahu Antmen'in eşi **Ali Sedat Akıska**,
- TALAS'45 mezunumuz Erdoğan V. Tanbay'ın kardeşi aynı zamanda Yasemin Tanbay'ın sevgili eşi **Aydın Tanbay**,
- TAC'92 mezunumuz Cahit Erdoğan'ın annesi, TAC'62 Savaş Hayırlıoğlu'nun ablası **Güneş Erdoğan**,
- TAC'80 Erbil Koçak ve '82 Eray Koçak'ın babaları **Süleyman Koçak**,
- TAC'78 Serdar Canoğulları'nın annesi **Sabahat Canoğulları**,
- TAC'83 döneminden Bayram Fırat Dayanıklı'nın annesi **Işıl Dayanıklı**,
- TAC'69 Rıza Tamer, TAC'70 mezunu Selçuk Tamer'in annesi **Lütfiye Tamer**,
- TAC'83 Orhan Özkan'ın annesi, '60 Yavuz Gömeç'in kızkardeşi, '72 Kadir Ateşok'un kayınvalidesi, '01 Leman Ateşok'un anneannesi, '88 Cem Gömeç, '98 Orçun Gömeç, '99 Gökhan Gömeç, '11 Begüm Gömeç'in halası **Sevim Özkan**,
- TAC'83 Cancun Mert 'in babası **İrfan Mert**, vefat etmiştir.

TAC'57 mezunumuz
Gürhan Türeli

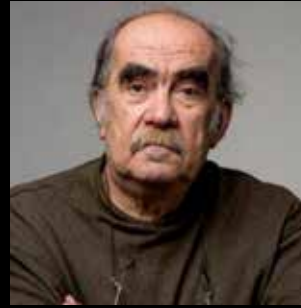
TAO'58 mezunumuz
Korkmaz Haktanır

TAC'59 mezunumuz
Ertuğ Dumanlı

TAO'61 mezunumuz
Cahit Zereycan

TAO'67 / TAC'71
mezunumuz
Celil Oker

TAC'81 mezunumuz
Osman Dalaman

TAC'83 mezunumuz
Mahmut Nedim Aysalar

TAO'86 mezunumuz
Fırtına Yardım

Remzi Celil Oker'in ardından;

14 Eylül 1952 yılında Kayseri'de doğan Remzi Celil Oker, ortaokula Talas Amerikan Ortaokulu'nda başladı (no. 274), ortaokul ve liseyi Tarsus Amerikan Koleji'nde (1971/no. 570) tamamladı. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümüne devam eden Oker 1979 senesindeki mezuniyetinin ardından çevirmenlik, gazetecilik ve ansiklopedi yazarlığı yaptı. Bu işlerin ardından 1983'te reklam yazarlığına başladı. Markom ve Merkez Ajans isimli şirketlerde çalıştı. Uzun süre reklamcılıkla ilgilendikten sonra 1998 yılında Bilgi Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde öğretim görevlisi olarak çalışmaya başladı. 1999 yı-

lının Nisan ayında ilk romanı Çıplak Ceset'i yayınladı. Aynı senenin Ekim ayında ise Kramponlu Ceset çıktı. Oğlak Yayınları tarafından basılan bu eseri ile Kaktüs Kahvesi Polisiye Roman Birinciliği'ni kazandı. Her iki romanın kahramanı olan eski pilot, yeni dedektif Remzi Ünal'ın maceralarını anlattığı beş roman daha yazdı. Oker'in son Remzi Ünal macerası 2010 yılında Türkuvaz Kitap tarafından basılan Yenik ve Yalnız'dır. Oker ayrıca, 2004 yılında Murathan Mungan, Pınar Kür, Faruk Ulay ve Elif Şafak ile birlikte Beşpeşe isimli bir roman yazdı. Beşpeşe yazarların birbirlerinin ardından, birinin bıraktığı yerden diğerinin devam ederek oluşturdukları bir romandır.

Son zamanlarına kadar Bilgi Üniversitesi'ndeki görevine devam eden Celil Oker, aynı üniversitede Yaratıcı Yazarlık Teknikleri dersi de vermekte idi. Sevtap Oker'le evli olan Celil Oker'in Ali Mehmet (Psikolog Dr.) ve Can Öztan isimli iki oğlu vardır.

Kitapları Avrupa'da da dikkat çeken Türk Polisiye Edebiyatının usta ismi Celil Oker, 67 yaşında hayatını kaybetti.

Eserleri :

Genç Yazarlar için Hikaye Anlatıcılığı Kılavuzu, Rol Çalan Ceset, Kramponlu Ceset, Son Ceset, Bin Lotluk Ceset, Beşpeşe, Yenik ve Yalnız, Ateş Etme İstanbul (Ödüllü Kitap), Bir Şapka Bir Tabanca

285 - Dr. Mahmut Nedim Aysalar

"Mahmuli veya Ahmuk" bir tek kimsenin bile kalbini kırmadan çektin gittin. Seni hep gülerken hatırlayacağımızdan emin olabilirsin. Her olayda komik bir nokta yakalayan, dışı ne-

şeli içi hüznü Mahmut.. 11 yaşımızda başlayan 43 yıllık kardeşliğimizde bazen yollarımız ayrılrsa da kalplerimiz hiç ayrılmadı. Her lafına güvenilebileceğiniz ve hayatta kimseye karşı çirkinleş-meyecek insanlar vardır. İşte öyleydin..Çok daha güzel günleri

hak ediyordun. Dünyada bulamadığın huzuru umarım ebediyette bulursun. You will be solely missed by friends and loved ones. Ruhun şad mekanın cennet olsun. Işıklar içinde uyu canım kardeşim.

TAC'83

Dr. Warren Winkler'in ardından;

Fotoğraf geçen yıl Dr. Winkler'in Emirgan'daki evinde çekilmişti.

Talas'daki okul yıllarında sevdiğimiz doktorumuz , daha sonraki yıllarda dostumuz ve arkadaşımız ve hele 2004 yılında Türkmenistan 'da maruz kaldığım kumpas ve travma süresince, eşim Nuray ve bana en yakın desteği veren koruyucumuz Dr. Warren Winkler'i kaybettiğimizi bugün öğrendim.

Geçen yıllarda gelişen dostluk ve arkadaşlığımızdan çok şey öğrendiğimiz Dr Winkler bizler için olduğu kadar, Türkiye için de bir değer idi..

Işıklar içinde uyusun..

Ekteki fotoğraflar geçen yıl Dr. Winkler ' in Emirgan 'daki evindeki sohbet ve muhabbet fotolarıdır..

Hepimizin başı sağolsun...

Faruk Bozbey '64

★ ★ ★

Dr. Winkler'ı arada sırada bu ortamda yayınlanan yazıları, yorumları ve İki Doktor Bir Yolculuk adlı kitabıyla tanımaktan çok mutluyum. İnsan sevgisiyle yoğrulmuş, idea-

list ve her yönüyle örnek bir insandı. Yazmış olduğu kitaptaki fotoğraflar, kliniğin bekçisi ve aynı zamanda yakın çalışma arkadaşı olan Doktor Salih'i tanımlaması Winkler'in ne derece erdemli bir insan olduğunun güzel örnekleridir. Toprağı bol olsun. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Talas'da okurken onunla ilgili olarak aklımda kalan tek şey, klinikte bizleri sınıf olarak sırayla teker teker muayene ederken her birimizin hayalarını tutup öksürmemizi istemiş olmasıdır. Hey gidi günler hey!... Böylesi bir muayene usulü aramızda epey bir süre konuşulup espirilerle karışık zevkli bir mavra konusu olmuştu.

Tüm Talaslıların başı sağolsun.

Sinan Bayraktaroğlu '64

★ ★ ★

Hepimize her zaman sevgi ve gulen yuzu ile yakınlık gösteren Dr. Winkler'ı hep böyle hatırlayacağım.

Işıklar içinde uyur inşallah.

Halim mumoglu'61

★ ★ ★

Muhterem Talas'lılar,

Musadenizle değerli insanlar Dr.Winkler - Mrs. Winkler ve çocuklarına karşı vazifemi yapabilmek için 1958'e gidip bugüne değin kendileriyle olan yakın sevgi ve saygı dolu hatıralarımdan bazılarına şöyle bir uzanmak istedim.. Yanılmıyorsa yine omur boyu benim gibilerin saygıyla andığı müstesna insanlar Dr. Nute ve Mrs. Nute'tan hastaneyi devraldıkları gün veya ertesi gün kendilerini tanımış olmalıyım. Herhalde ilk kahvaltılarında bizim ineklerin sütüyle başlayıp Talas'ımızın emsalsiz temiz havasını tenefüs edip "ne kadar isabetli bir karar

veripte buraya gelmişiz" diye sevinmişlerdir.. Daha önceleri de belirttiğim gibi her pazar günü bizim cemaatinde katıldığı DUA seansında hastanenin bekleme salonunun yanındaki odada buluşurduk görüşürduk.. Yine değerli insanlar Scott'ların ayrılmasından sonra DUA servisini Mrs. Winkler devralmıştı, çok güzelde piyano çaldı..Galiba 1960 olmalı beni kendisiyle beraber "Bookmobile" hizmetine çağırdı memnuniyetle katıldım.. 61'de Dr. Winkler verdiği hizmetlerin yeterli (!) olmadığı düşünmüş olmalı ki International Work Camps'in organizatörlüğüne girişti.. Tabii benide çağırdı ve kolej'in emektar açıcılarından Memed ustayla beraber mutfak ve yatak için gerekenleri yine mektebin mutfagından tedarik etme görevini ikimizin omzuna yığdı.. Salur köyüne modern bir ilk mektep binası yapmıştık Faruk Güventürk paşamızın büyük desteklerini burada belirtmeliyim..

Bir hafta sonu Konağ'ın alttaki salonunda Talas'lı bir bacımın nişan toreni var.. Winkler'lar ve Forsythe'larda davetli.. Saat 9-10 gibi bana bir haber geldi ki kapıda bir koylu vatandaş var Dr.'la acil görüşmek istiyor diye. Gittim yanına X köyünden geliyorum yürüyerek bir hastamız var acaba dr. gelirmi? Yanına gittim Dr. Winkler vaziyet böyle böyle dememle hemen kalkti adamcağızla konuştu ve gidelim dedi.. Bende yanında gidecektim geceyarısı yalnız dönmesin diye.... Bu arada Mr. Forsythe küçük sınıfları toplamış Hacılar'a kampa götürmüş dolayısıyla Mrs. Forsythe yalnız gelmişti.. Hazırlanan ikramlarda bitmiş şöyle bir karara vardık. Dr. Winkler beni ve Mrs. Forsythe'i koleje bırakacak, onların evi oradaydım zaten. Mrs.Forsythe kantini açacak (bakkalda bizim Cem efendiydi) bis-

kuvi cikolata her ne varisa alıp salona götüreceğim sonra bakkalla hesaplaşacağız. Kantini topladım zabıt tuttuk Mrs. Forsythe'a eyvallah deyip ben merdivenlerden aşağı doğru nisan salonuna. Dr ne zaman döndü gecemi sabah mı malumatım yok..

Tarsus'a gitmeye karar verdiğimde bana US'den bir sponsor buldular harçlığımı ve gereken diğer masraflarımı karşılayacak belirli bir miktarı her ay gönderirlerdi. Bir sene kadar önce adamlardan gelen bir mektubu buldum adresi bugün Forsythe'ların yaşadığı yerde yazdim aradılar fakat aileden birisinin dahi izini bulamadılar.

Mr. Stone beni de sigara için grupla yakalamıştı.. Ben ağzıma koymam sır diye anlatıyoruz ama inandı. Cezayı unuttum fakat imdadima yine gezmeye gelen Winkler'lar yetişmişti.. Mr.Stone'u ikna ettiler ki ben sigara içen degilim diye.

Tarsus'tan ayrıldığımdan sonra bana hemen Erkilet havaalanındaki Amerikan üssünden iş ayarladılar.. Fakat Talas'tan Erkilet'e gidip gelme müşkülâtından dolayı olmadı..

Sonra İstanbul'da buluştuk bana Amerikan konsolosluğunda iş arayışına koyuldular. Görüşme için Ankara'ya gitmem icab etti. Yetkili şu anda İstanbul'da elemana ihtiyacımız yok ama Ankara'da var burda çalış dedi kabul etmedim..

1968'de kari koca sağolsunlar İstanbul'daki düğünümüze geldiler.. Hayatta ilk renkli resmimizi Mrs. Winkler çekmişti. Çocuklarımızın doğumu da Amerikan hastanesinde oldu ne yaptıksa Dr. Winkler para aldırmaı.. Ayıptır söylemesi bizde utanma pazarı Dr. Vedat beye ufak bir teşekkür yapmıştık.

Galiba 1973 bizim bir hısım Kanada'ya müracaat etti Amerikan hastanesinden sağlık raporu istedi-

ler. Abimin ciğerinde bir problem varmış buna istinaden gidemezmiş. Dr. Winkler'a gittim durumu anlatım bir şey yapamam rapor neyse odur dedi.. Kara kara düşünüyorduk bizim Aris imdada yetişti.. Üzümlünü ye bağını sorma varıp bir rapor aldı geldi belkide kendi(!) imzaladı bilmem..

Sene 1978... Kanada'ya gitmeye karar verdik.. Dr. ve Mrs. Winkler bir abi ve ablamız olarak hanımla beni karşılarına oturtular. Uzunca bir sohbetimiz oldu... Gitmemizi istemiyorlardı... Hiçbir karar almadan/vermeden ayrıldık.. Sonrasında biz Kanada'ya geldik bir dahada görüşmek kismet olmadı... Ara sırada olsa haberleşmemiz devam etti. Sonuncusu da dün Mrs. Winkler'la üzücü haberdan sonra..

Sonrasını bilmem ama Talas'taki 7 sene içinde bizim kalbi temiz insanımızdan aldığı dualar kendisini nur içinde yatıracaktır.

Cümleten başımız sağ olsun

Sogman Sakarya

★ ★ ★

Dr.Winkler eğitimci olmamakla beraber bizlerin hayatına önemli dokunuşlar yapmış neredeyse hepimizde izler bırakmış çok değerli bir insan. Kaybından dolayı büyük üzüntü duyuyor ailesine, yakınlarına ve tüm sevenlerine baş sağlığı diliyorum.

Mehmet Ipek

★ ★ ★

Ben de bir anımı paylaşmak istedim Dr. Winkler ile ilgili. Kendisi sağlık sektörü ile ilgili araştırmalar yaparken bir gün bana geldi. Çünkü, ben ona bu konuda doküman bulabileceğimi yazmıştım.

Görüşmemizin sonunda hava-

alanına gitmek için Emniyet Genel Müdürlüğünden araba göndereceklerini söyledi. Ben de Sağlık Bakanlığından araba gelip onu havaalanına götüreceğini düşünmüştüm. Oysa, Dr. Winkler bana gelmeden önce Emniyet Genel Müdür Yardımcılarından birini ziyaret etmiş ve o kişi kendisi için araba tahsis etmiş. O zaman kendisi şunları anlattı: Talas'ta doktorluk yaparken klinikte çalışan hasta bakıcı ve binadan sorumlu bir görevli varmış. Onun oğlu da çok okumak istiyormuş fakat evleri çok uzak olduğu için okula gidip gelmesi imkansız hale gelmiş. Dr. Winkler bu çocuğa akşamları Klinikte yatması için izin vermiş. Böylece o çocuk okuyabilmiş. İşte bu çocuk yıllar sonra Dr. Winkler'ın ziyaret ettiği Emniyet Genel Müdür Yardımcısı olmuş.

Alptekin Orhon

★ ★ ★

Orta 3. Kavak yellerini aşmış ve büyük ölçüde düzene girmişim. Prep B yatakhane abisiyim, rahmetli Hasan Aksoy'la birlikte. Spor odası sorumlusuyum. Zangoçluğu Cenap kardeşime devrettim. Dersler fena değil. Okul açılalı neredeyse iki ay olmuş ve ben bir kere bile revire yatmamışım. Üstelik ceketi-min göğüs cebinde , senelerdir kullandığım 38.3'e ayarlı derecemi kullanmamışım. Halbuki geçmişimde her ay en az iki kere revire yatmışlığım var.

Dr. Winkler geldi okula. Revirde muayeneye başlayacağı duyuruldu. İlk gün, şeytan dürttü ve ben revirde sıramı aldım. 5-6 kişi varız. En kıdemli ve gerçek revir kurdu benim. Tebeşir yutma, derece sürme evrelerini çoktan geçmiş, revire garantili yatış için gereken 38.3'e ayarlı derecemle kendimden son derecede

eminim. En sonda sıramı bekliyorum. Dr. Winkler sıra ile hepimizin ağzına dereceleri koydu. Arkasını dönmesi ile benim dereceleri değiştirmem bir oldu.

Sıra ile dereceleri alıp, okuyup geldi. Ağzımdan dereceyi aldı, baktı. Ben ağzından 38.3'ü duymak için gururla beklerken, bana "Where is my thermometer?" diye sordu. Yıkıldım. Cebimden çıkarıp verdim derecesini. O benimkini iade etmedi. "Gidebilirsin" dedi. Meğer Dr. Winkler Amerika'dan gelirken 2 düzine Fahrenheit derece getirmiş yanındaydı.

Süklüm, püklüm çıktım revir-

den. Yürek Selanik! Başıma neler gelebileceğini düşünemiyordum. Disiplin Kurulu kaçınılmaz olacak.

Hiç bir şey olmadı. Dr. Winkler olayı büyütmedi. Ben de bir daha revire gitmedim gerçekten hasta olmadan.

Seneler sonra, İstanbul'da, Amerikan Hastahanesi başhekimisi iken Dr. Winkler'ı ziyaret ettim ve bu olayı hatırlattım. Güldü, "İlk günümde okul revirinde, kimseyle kötü olmak istemedim. Sen miydin bilemem ama o çocuğun yüzündeki ifadede de bir daha bu yola teşebbüs etmeyeceğini anlamıştım zaten" dedi.

Allah gani gani rahmet eylesin.

Son nefesine kadar Amerikan Emperyalizmi ve Ziyonizm le olan mücadelesini sürdürdü.

Işıklarda uyuyacaktır.

Yılmaz Ayata

★ ★ ★

Okulda iken onu sadece bir doktor olarak gördüm. Değerini çok sonra, ortama iletilen yazılarından, anladım.

İrk, din, dil farkı gözetmeyen bir hümanist ve sapına kadar bir barış savcısı idi. İnsanlık iyi bir evladını kaybetti. Işıklar içinde uyusun.

Ali Acan

ÖRSÇELİK BALKAN'IN ARDINDAN

"Örsçelik Balkan Erasmus Ryla" ROTARY TOPLANTISINDA BÜYÜKELÇİLER VE ÖĞRENCİLER DÜNYA BARIŞINI TARTIŞTI.

Ankara'da "Örsçelik Balkan Erasmus Ryla" toplantısı düzenlendi.

TAC 1974 Mezunları Refik Kutluer'in kurucu üyesi bulunduğu ve İngilizce konuşulan Rotary Kulübü olan "Rotary Club of Ankara International"ın 22-24 Mart 2019 tarihlerinde Ankara'da Gölbaşı Patalya otelde düzenlediği "RYLA" (Rotary Youth Leadership Awards) toplantısına yakında kaybettiğimiz 1959 mezunu Örsçelik Balkan'ın isminin verilmesine karar verildi.

18 farklı ülkeden gelen 24 Erasmus öğrencisinin ülke bayrakları ile girdiği salonda açılış töreni yapıldı.

Ana teması "Gençlerin Dünya Barışındaki Rolü" olan "Örsçelik Balkan Erasmus Ryla" toplantısına Ankara'daki Erasmus öğrencileri, "Rotaract"lar, Rotary başkanları, İngiltere, İrlanda, Litvanya, Japonya,

Sri Lanka ve Brezilya'nın Ankara Büyükelçileri, Unicef'in Türkiye temsilcisi, Unicef İyi Niyet Elçisi Şefika Kutluer, medya temsilcileri ve Rotary üyeleri katıldı.

Refik Kutluer'in moderatörlüğünde düzenlenen "Leaders against Future Leaders Debate"inde ise gençler ve büyükelçiler; "Positive Peace" or "Negative Peace" which contributes to the sustainability of humanity?, Is "Internet" good for global peace or bad? ve Does "War" contribute to economical and educational development, or is it a threat to both? başlıklı konuları tartıştılar ve çok ilginç sonuçlara ulaştılar. Alabanda Turizm tarafından organize edilen ve Tango atölyesi, Yoga der-

si, Gala yemeği, taş boyama atölyesi ve sokak oyunlarının da yer aldığı etkinlikte ayrıca "Barış"la ilgili çeşitli sunumlar yapıldı ve katılan öğrencilere ödülleri verildi.

Uluslararası Rotary Vakfı Müttevelli Heyeti Üyesi Rtn. Örsçelik Balkan TAC' 59 mezunudur.

Örsçelik Balkan Uluslararası Rotary tarihindeki ilk Türk direktör olmuştur.

Türk Rotary'sinde ilk kez Uluslararası Rotary Yönetim Kurulunda görev alan ve 2006-08 döneminde Direktör olarak görev yapan Örsçelik Balkan, 1 Temmuz 2015'ten itibaren Rotary Vakfında dört yıl süreyle görev yapmak üzere mütevelli olarak atandı.

TARSUS AMERİKAN KOLEJİ MEZUNLAR DERNEĞİ

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği

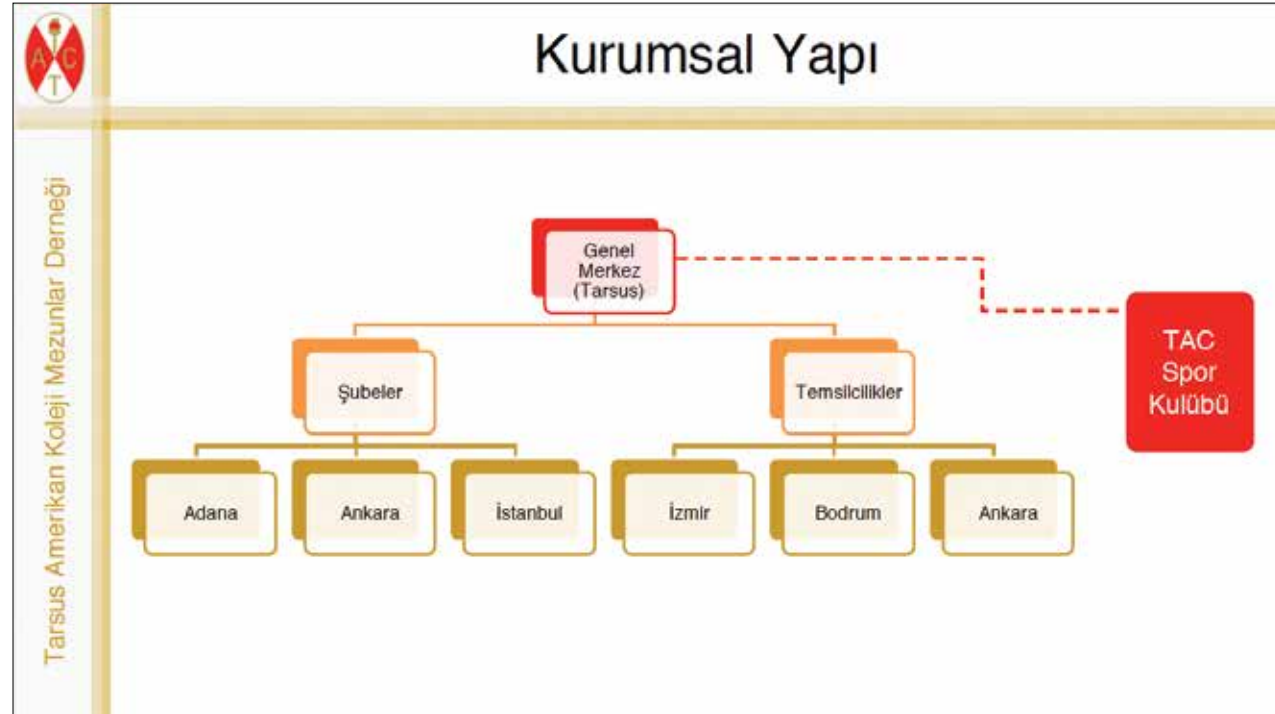
Vizyon & Misyon

VİZYON

Tüm üyeler arasındaki kaynaşma ve dayanışmayı sağlayarak, maddi ve manevi ihtiyaçlarında başvurulabilecekleri sürdürülebilir bir güce ulaşmaktır.

MİSYON

- TAC camiasına hizmet etmek,
 - TAC'nin sürekliliğini sağlamak,
 - Bulunduğu topluma hizmet etmek
 - TAC ve SEV Öğrencilerinin;
 - Kişisel ve toplumsal sorumluluk bilincine sahip,
 - Özgüvenli,
 - İngilizceye ana dili kadar hakim,
 - Öğrenmekten yaşam boyu kopmayan, etkili iletişim kurabilen,
 - Her yönüyle nitelikli bir yaşam sürebilen,
 - Ülkesine ve insanlığa hizmet için gereken beceri, tutum ve sorumlulukları edinmiş
- mezunlar olarak yetişmelerine katkıda bulunmak.

2019 – 2021 Dernek Gönüllüleri

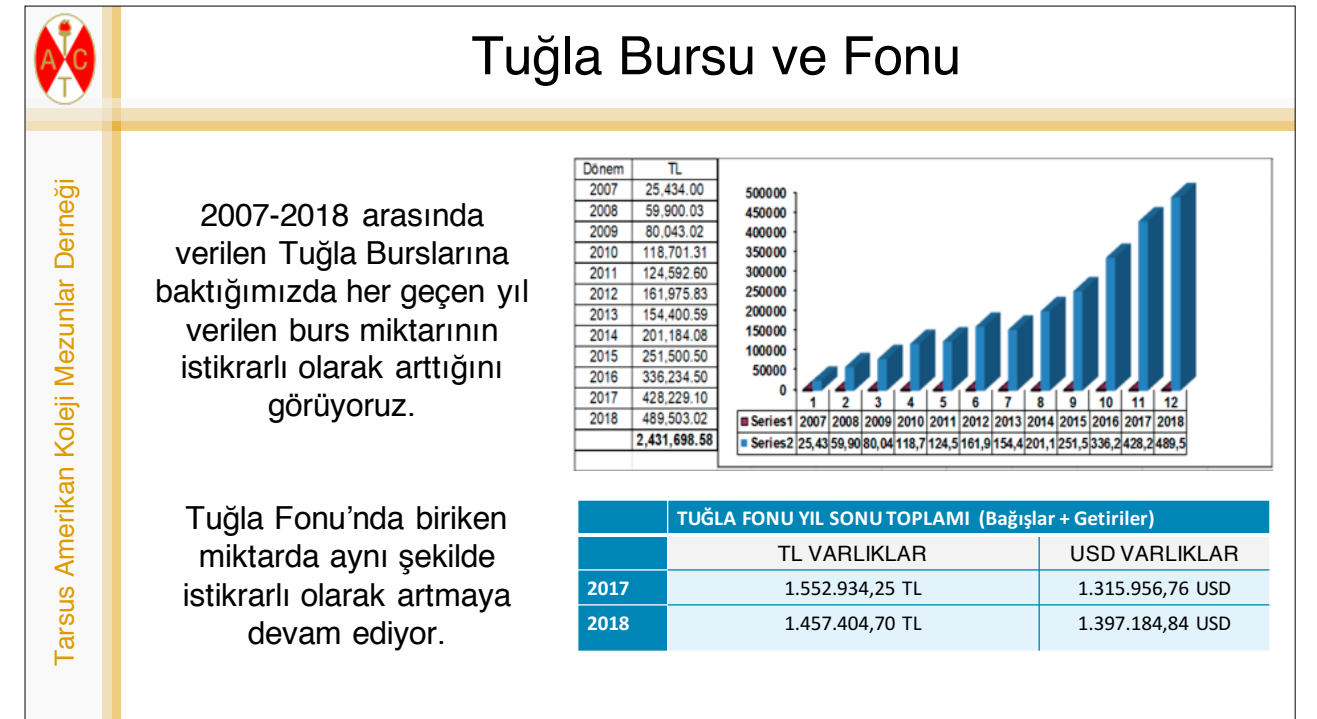
İSTANBUL ŞUBESİ	ADANA ŞUBESİ
İbrahim Orhon '72, Atahan Çukurova '72, Sait Kayahan '76, Çağrı Bağatur '81, İdil Demirel Kaya '87, Özgür Yaşa '87, Umut Yalnız '88, Defne Özkul '89, Hakkı Sunay '91, Ferda Tarakçıoğlu '92, Göze Üner '96, Ozan Canbolat '96, Dilek Sezer '96, Aslı Dizdar '97, Onur Aydoğan '97, İlater Baykam '00, Yusuf Erkmen '02, Zeynep Tolunay '02, Ahmet Turan Bülbül '03, Ömer Demir '04, Ömer Cerrahoğlu '04, Efe Duru '08, Berk Aslan '12, Hakan Sahiller '13, İrem Çelebi '14, Pırıl Gümürdülü '14, Ezgi Gül Adanır '15, Yarkın Yılmaz '15, Kaan Kuştemir '15, Mertcan Kırçelli '15, Günaştı '15, Canberk Uluğ '15, Senna Arman '16, Güney Yurtsever '17, Yağmur İlba '18, Selin Seçen '18, Fem Yüksel '18, Sıla Arman '18, İhsan Eroğlu '18	Necah Barutçu '74, İbrahim Eserce '86, Serdar Toroğlu '86, Tibet Kağızman '87, Melisa Karadayı '87, Koray Dönmez '91, Kaan Bozkırlı '91, Mehmet Ulusoy '92, Emre Bozkırlı '92, Bedia Gücüm '94, Mehmet Onur Taner '96, Özgün Dede '96, Metehan Özbaşaran '97, Gökalp Sofuoğlu '97, Aylin Türkmen Uluç '98, Barış Yıldırım '12

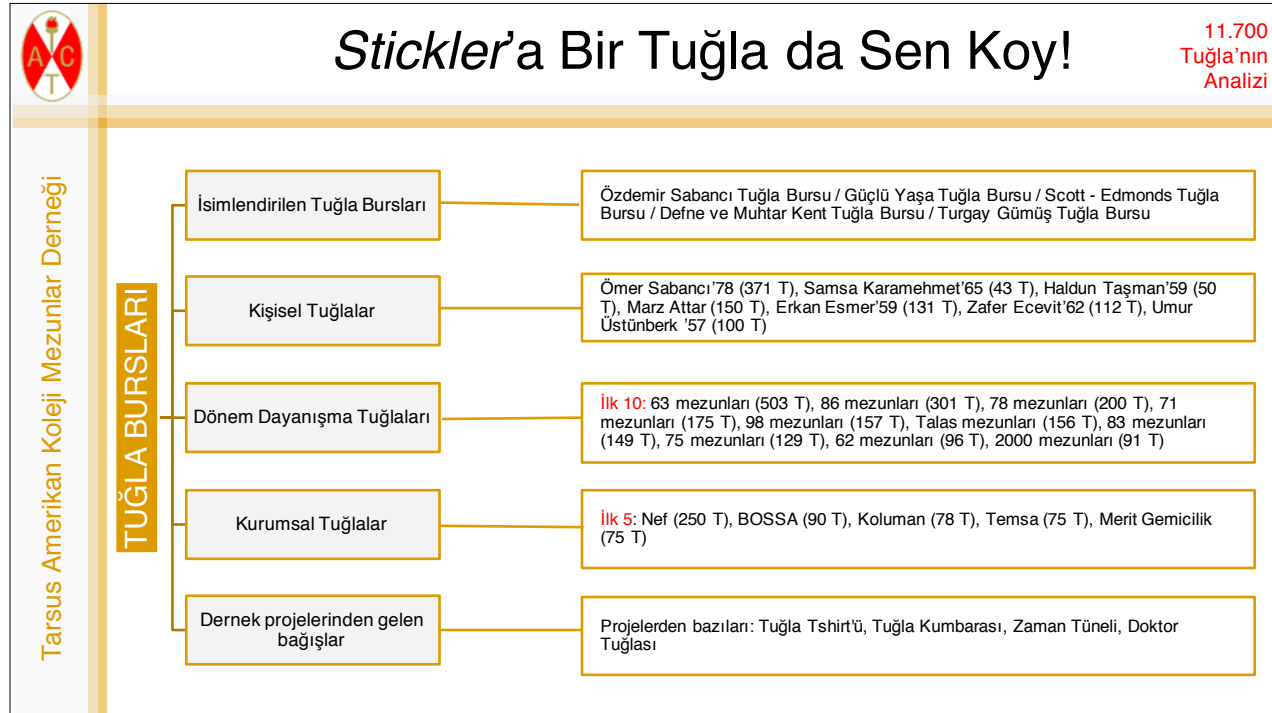
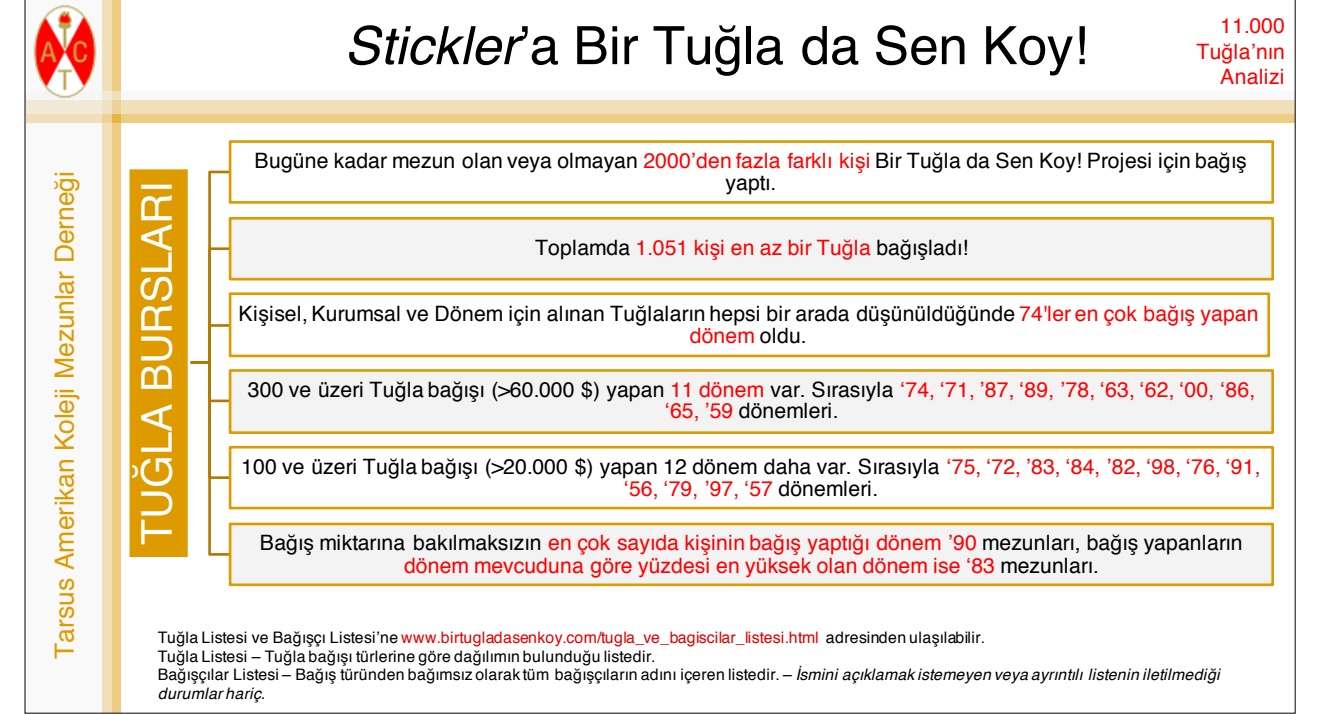
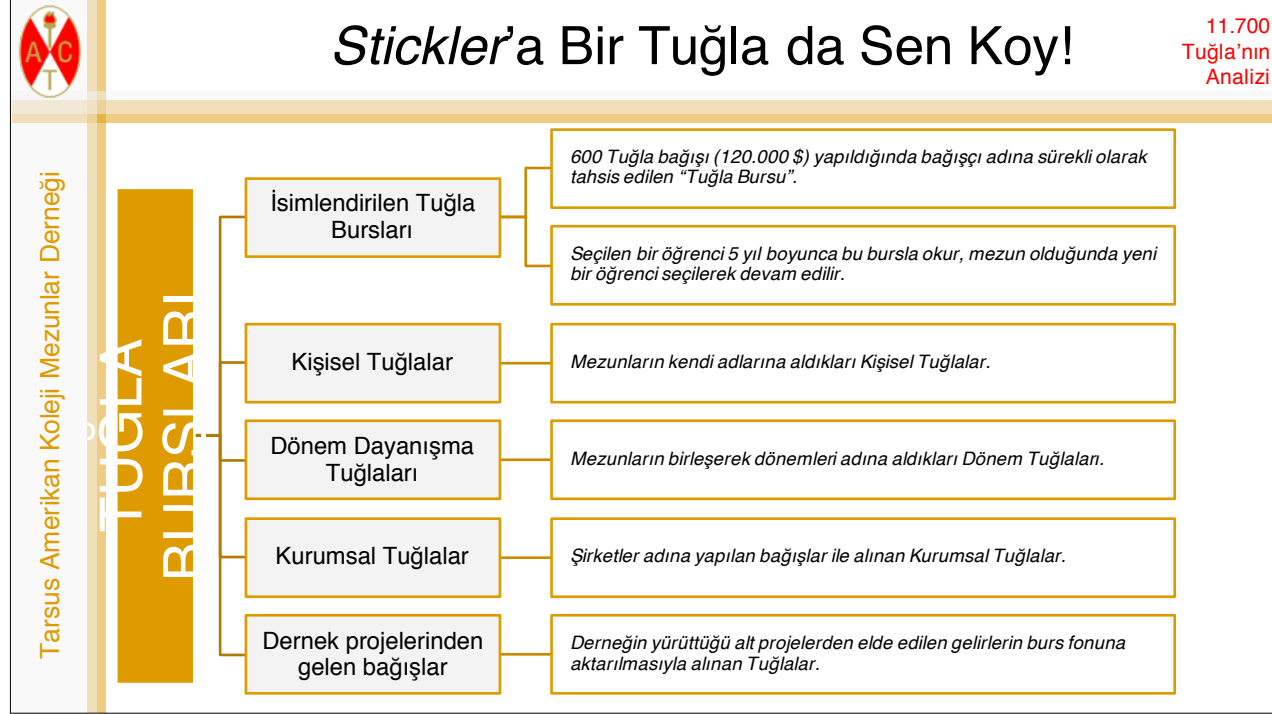
2019 – 2021 Dernek Gönüllüleri

MERKEZ	ANKARA ŞUBESİ
Tuncer Erzin '56, Metin Atamer '62, Akar Burdoroğlu '63, Erdoğan Kaynak '63, İbrahim Orhon '72, Atahan Çukurova '72, Alp Bekişoğlu '73, Kemal Tarım '74, Metin Sağır '76, Ali Cerrahoğlu '78, Rifat Kırıl '78, Bülent Döner '78, Fatih Özbayrakçı '81, Temel Tırak '81, Tamer Büyükyılmaz '82, Ramazan Dinçer '83, Ali Çekiç '83, Banu Sönmez Tümay '83, Gül Sarı '83, Hüseyin Öcal '83, Atilla Arıdoğan '84, Ömer Faruk Tümer '85, Gözde Özgödek '86, Hale Soylu '86, Alp Noyan Sezgin '86, Müge Aysun '86, İdil Kaya '87, Umut Yalnız '88, Sezgin Erol '89, Hakkı Sunay '90, Mehmet Özel '90, Ercan Acımiş '90, Mine Özülkü '90, Ozan Levent '90, Emine Halil Şen '92, Ebru Kardeşler '92, Gökçe Demirtaş '92, Tuba Kaya '92, Banu Levent '92, Emre Bozkırlı '92, Müge Canataroğlu '94, Aylin Türkmen '98, Çağlar Yılgör '01, Ahmet Turan Bülbül '03, Mehmet Yarkın Yılmaz '15, İhsan Eroğlu '18	Bahattin Gürsöz '63, Gürkan Ertaş '63, Mehmet Artun '63, Aydın Nurhan '68, Cengiz Atalay '72, Alp Bekişoğlu '73, Ali Sedat Özberk '79, Mehmet Cüneyt Üvey '85, Hale Soylu '86, Hüseyin Cenk Turhangil '90, Ege Erkoçak '91, Renin Arpaç '92, Oğuz Atuk '94, Can Görgün '96, İsmail Türkdal '97, Tuğba Öz '15,

TEMSİLCİLİKLER

AVRUPA TEMSİLCİSİ
Zafer Uysal '71
İZMİR TEMSİLCİSİ
Fatih Özbayrakçı '81
BODRUM TEMSİLCİSİ
Ömer Faruk Tümer '85

Destek Faaliyetleri

Depolarımız Tuğlalarla Dolsun Projesi (Shell)

- 2018 yılında 23.974,92 TL

500'e yakın üyenin TAC Bonus Kartla yaptığı her alışverişten belli bir oran, kullanıcıdan hiç bir kesinti yapılmadan Garanti Bankası tarafından üç aylık periyodlar halinde burs bağıışı olarak aktarılıyor.

Affinity Card Projesi (Garanti BONUS)

- 2018 yılında 18.706,00 TL

Bir süre önce devletin getirdiği kısıtlamalar nedeniyle verilen promosyonlar azaldı, zaman zaman durma noktasına geldi. Bu oranların yeniden yükseltilmesi ve bağışların artırılması konusunda görüşmeler sürüyor.

İletişim Faaliyetleri

BizLetter

Yılda 4 kez çıkarılır, her sayı 3.000 adet basılır, ücretsizdir.

Basım maliyeti son sayıda artan içerikle beraber 9.750 TL + KDV'den 16.500 TL+ KDV'ye çıkmıştır.

Online olarak (www.tac-alumni.org/bizletter) adresinden ulaşılabilir.

"Bizletter Mobil" uygulaması çalışmaları sürmektedir. - Bu sayede reklam ve sponsorluk gelirlerini arttırmak ve operasyon maliyetlerini düşürmek hedeflenmektedir.

Web & Teknoloji

Derneğimizin resmi web sayfası adresi: www.tac-alumni.org

www.bombalaki.com adresi de web sayfamıza yönlendirilmiştir.

İçerik: Haberler, Etkinlik Takvimi, Projeler, Bağışlar için Sanal POS, BizLetter'ın tüm sayılarına online erişim, Gift Shop'tan Ürünler erişim ve sipariş imkanı

Database

FONZIP ile artık daha basit, kullanışlı ve entegre.

Erişim için: Derneğimizin web sayfası veya www.fonzip.com/tac

İşlevler: Kişisel bilgileri güncelleme ve takip edebilme, diğer mezunlarla iletişime geçme

Sosyal Medya

Yahoo Groups – 1.469 üye tac@yahoogroups.com

Facebook – 3.363 takipçi facebook.com/bombalaki

Instagram – 3.143 takipçi [@tacalumni](https://instagram.com/tacalumni)

LinkedIn – 954 üye Tarsus American College Alumni Group (/groups/107173)

Twitter – 1400 takipçi [@tarsusamerikan](https://twitter.com/tarsusamerikan)

Whatsapp - Adana, Ankara, İzmir, Ankara, Mersin, Bodrum

Destek Faaliyetleri

Gift Shop

- 2018 yılında 20.944,64 TL

2011'e kadar Mezunlar Derneği tarafından yaptırılan ve geliri burs olarak kullanılan okul kıyafetleri, halen Gift Center'de satılmakla beraber 2011'den itibaren SEV tarafından yaptırılmaktadır. Tabloda görülen bağış düşüşü bu nedendir.

İndirim Kampanyaları

- Beymen ve Beymen Club mağazalarında
- Yeni sezon alışverişlerinde geçerli TAC indirimi

Mezun Etkinlikleri

Homecoming

Adana Cumhuriyet Balosu

Ankara Balosu

İstanbul 1 Nisan Büyük Tarsus Yemeği

İstanbul 130. Yıl Balosu

Son Cumalar

Ofis Partileri

Haydar Hoca Doğum Günü Kutlaması

İstanbul Şube Yeni Mezunlarla Kahvaltı Buluşmaları

TAC Master Atletizm

Son Cumalara Adana, Ankara, Mersin ve İstanbul'dan sonra Antalya ve Bodrum da eklendi.

İstanbul Maratonu, Mersin Maratonu, Adana Kurtuluş Koşusu, Adana Cumhuriyet Koşusu, Antalya Maratonu, Adana Portakal Çiçeği Koşusu, Atina Maratonu, Tarsus Maratonu, Türkiye ve Balkan Master Atletizm yarışları...

Okula ve Öğrencilere Yönelik Destek Faaliyetleri

TAC Kariyer Günü

Yeni gelen öğretmenlere 'Hoş Geldiniz' etkinliği

Yatılı öğrencilerle mezunların buluşması

Mezunlar Derneği'nin 12. sınıflarla buluşması

İstanbul Şube yeni mezunlarla kahvaltı buluşması

- Son sınıfların yıllık çalışması – Sponsor bulunması konusunda destek
- Karnaval etkinliği – Sponsor bulunması konusunda destek
- Akademik faaliyetlere destek – İstanbul'daki akademik etkinliklerde ev sahipliği
- Üniversite tanıtım gezilerine destek – İstanbul Şube'nin ev sahipliği ve lojistik desteği
- TAC Mezunlar Derneği Ödülü – Lise 1-4 sınıflarından en yüksek «TAC puanı» (onur puanı) alan bir öğrenciye destek
- Job Shadowing Projesi – Okulun rehberlik bölümünün belirlediği mesleklerde mezunlarımızın öğrencilerle buluşmaları; öğrencilerin bir günlerini bu mezunlarla geçirerek o mesleklerin nasıl icra edildiğini görmesi

2017-2018 Döneminde Ödül Alan Öğrenciler

9. sınıf Melisa Aykurt
10. sınıf Gönül Meliha Manav
11. sınıf Elif Dayı
12. sınıf Zeynep Erdoğan

2018-2019 Döneminde Ödül Alan Öğrenciler

9. Sınıf Yiğit ACAR
10. Sınıf Esat Tuna ERDAĞI
11. Sınıf Gönül Meliha MANAV
12. Sınıf Çağla AYTEKİN

Ödülleri sağlayan 96 mezunumuz Ozan Canbolat'a teşekkürlerimizle.

Başka Neler Yaptık?

Kariyer Etkinlikleri

İK Buluşmaları
Kariyer Merkezi Atölyeleri
Mentor/Mentee Projesi

DERNEK-SEV Ortak Etkinlikleri

Mezun Konseyi
Get Together
SEV 50.Yıl Buluşması - İstanbul (15 Eylül 2018)
Buluşma dergisine destek
SEV Mütevelli Heyeti toplantıları

130. Yıl Pulu

Okulumuzun kuruluşunun 130. yılı anısına dernek ekimizden Rifat Kırıl '78 ve Şemi Kurdak '77 gayreti ile anı pulları bastırılmıştır.

Başka Neler Yaptık?

Yayla Evi

Namrun'da bulunan ve SEV tarafından Mezunlar Derneğine tahsis edilen okulumuzun Yayla Evi restore edilerek gününbirlik ve yatılı kullanıma hazır hale getirilmiştir.

Bu dönemde de yayla evi mezunlarımız ve okulumuz tarafından aktif olarak kullanıldı.

TAC Spor Kulübü

Basketbol Gençler Ligi'ne bu yıl Fenerbahçe, Beşiktaş, Galatasaray, Efes gibi büyük kulüplerinin yanında biz de davet edildik.

Okul ve kulüp hocalarımızın birlikte verdikleri emekler sayesinde okul takımlarımız da bu sene Mersin liglerini silip süpürdüler. Hem ortaokul hem lise takımlarımız il birincisi oldular ve ülke genelinde turnuvalarda devam ediyorlar.

TAC SPOR KULÜBÜ YÖNETİM KURULU

Ali Çekiç '82 Başkan
Ahmet Uyan '81 Başkan Yrd.
Mustafa Özyiğit '83 Sayman
İsmail Aytekin '90 Üye
Ercan Acımsı '90 Üye
Osman Çetin '96 Üye
Ali Özyüreköğlu (Veli) Üye
Yiğitcan Karanfil '04 Üye

Başta Ali Çekiç '82 başkan olmak üzere tüm yöneticileri, spor kulübünün ve okulumuzun hocalarını ve sporcuları tüm kalbimizle kutluyoruz.

Başka Neler Yaptık?

HAYDAR HOCANIN 101'İNCİ YAŞINI KUTLADIK!

"Stickler'in Dili Olsa" Anı Kitabı
44 ayrı yazarın kaleme aldığı Tarsus Amerikan Koleji okul anıları derlenip kitaplaştırıldı.
Geliri Tuğla Bursu fonuna aktarılacak.

TAC Müzesi
Geliştirme çalışmaları devam ediyor.

TAC
YAYLA EVİ
BİR TELEFON
KADAR
YAKIN

Dağ havasında bir molaya ne dersiniz!

Arkanıza yaslanıp derin bir nefes alarak çam kokularını
içinizde hissetmek isterseniz daha ne bekliyorsunuz...

REZERVASYONLARINIZ İÇİN BETÜL ABLA
TELEFON: 0 530 333 83 99